

Halkın Günlüğü

YIL: 2 SAYI: 22 1-16 TEMMUZ 1998 FİYAT: 250.000 (KDV DAHİL)

1996 ÖO ve SAG direnişi zaferi 2. yıldönümünde Esir kamplarında hak ihlalleri devam ediyor

✓ Kapsamlı bir şekilde saldırı ve katliamlarıyla onyıllardır esir kampları üzerinde uyguladığı politikalarla, devrimci, komünist ve yurtsever tutsakları yalnızlaştırmaya çalışan faşist Türk devleti, tutsakları toplumdan soyutlayıp hücre tipi tabutluklara koymaya çalışıyor.

✓ "Zafere Mahkum Edilenler, Ölümü Küçülterek Yenerler" şiarıyla '96 yılında Ölüm Orucu ve Süresiz Açlık Grevi'ne yatan direnişçilerin, ağır bedeller ödeyerek kazandıkları ÖO ve SAG zaferinin 2. yıldönümünde, esir savaşçılara yönelik hücre politikasının hız kazanması, mahkeme gidiş gelişlerinde ve revire çıkışlarında saldırı, itirafçılaştırma dayatması, tedavilerin ve görüşlerin engellenmesi, tutsak yakınlarına görüş sonrası saldırı vb. insanlık dışı, onur kırıcı hak gasplarına karşı zorlu ama bir o kadar da onurlu mücadeleleri birçok esir kampında eylemliliklerle devam ediyor.

● Sayfa 4-5'de

Muhalif basına yönelik saldırılar devam ediyor ÜLKEDE GÜNDEM BATMAN BÜROSU BOMBALANDI

✓ Aydınlar, sanatçılara ve muhalif olan herkese uygulanan devlet terörü devrimci-sosyalist-yurtsever basın üzerinde de kapatmalar, toplatmalar, ağır para cezaları, gazetecilere hapis vb. şeklinde devam ederken, Ülkede Gündem Gazetesi Batman Bürosu 21 Haziran Salı günü 02:35 sıralarında bombalandı.

✓ Devrimci-sosyalist-yurtsever basının büyük bölümünün basıldığı Büyükçekmece Gürpınar'da bulunan Serler Matbaası'nın sahibi Serdar Ilıcak, Büyükçekmece Emniyet Müdürü Hüseyin İmamoglu tarafından makamına çağrılarak tehdit edildi. Emniyet Müdürü, Hadımköy Zırhlı Tugay Birlikleri Komutanı'nın matbaada bundan böyle devrimci-sosyalist-yurtsever basının basılmayacağı, eğer basılırsa çeteler tarafından matbaaya yönelik eylemler yapılacağı talimatını ileterek, "çolugunuz-çocuğunuz var, sizlere ve onlara yazık olur" deyip, olacakları kendilerinin de engelleyemeyeceğini uyarısında bulundu.

● Sayfa 7'de

Sema Yüce

✓ Kürt halkı üzerindeki katliam ve baskıları protesto etmek amacıyla Çanakkale E Tipi Esir Kampı'nda kendini yakan Sema Yüce, 17 Haziran Çarşamba günü tedavi gördüğü İstanbul Cerrahpaşa Tıp Fakültesi'nde hayatını yitirdi.

✓ PKK üyesi olduğu gerekçesiyle 22 yıl 6 ay hapis cezası verilen, 6 yıldan beri Çanakkale E Tipi Esir Kampı'nda bulunan Yüce, Kürt halkı üzerindeki baskı ve katliam politikalarını protesto etmek amacıyla Newroz gecesi üzerine kolonya döküp, "Ben Kürt halkına dayatılan imba politikalarını, kirlı savaş, baskıcı ve ibanetçi politikaları protesto etmek için bedenimi ateşe veriyorum" diyerek bedenini ateşe verdi.

✓ Newroz gecesinde beri yaşam mücadelesi veren Yüce, tedavi gördüğü Çapa Tıp Fakültesi Hastanesi'nde 17 Haziran Çarşamba günü şehit düştü.

● Sayfa 6'da

GİDİŞİ HEP GÜLÜŞTÜR YÜREĞİMİZDE

Bir görüş gününün heyecanıyla ranzamda oturmuş, "ziyaretçin var" demelerini beklerken, "Sema Yüce şehit düşmüş" sesleri yankılandı kulaklarımda...

nanamadım; daha 15 gün önce sohbet etmemişmiydik O'nunla? Hızlı adımlarla aşağıya inip, haberi yazan gazeteyi aldım. O piri piri parlayan gözleriyle karşılaştım, bir volta atımda "Sema için" diye voltalarımı volta kattım. O'nu kısacık bir sürede tanımış olmam, belli ki beni çok etkilemişti. Yaklaşık 15 gün önce rahatsızlanıp hastaneye gittiğimde Sema ile karşılaşacağımı bilmiyordum elbette. Kayıt işlemleri bitip, cezaevi hastanesine girdiğim anda, gülen insanlarla karşılaştım. Görüş günleriydi. Herkes ağabeyine, babasına, belki yarına gözleriyle bir şeyler anlatmak istiyordu. Kapısı kapalı tutulan bir odaya ziyaretçileri alıyorlardı. 5-10 dakika sonra, "tamam bayan, bu kadar yeterli" diyen askerlerin seslerini duymaya başladım. Ertesi sabah odada kalanın Sema olduğunu öğrendiğimde ise, O'nu göreceğim için mutluydum. Refakatçisi o gün akşamı beni odaya çağırdı. İçeri ilk girdiğimde vücudumu bir filtreme sardı, hem cesaretin yansımasını görmek, hem de bir insanın vücudunun ileri derecede yanıklar içinde olması ürküttü beni. Ama önemli olan niye ve niçin yapıyordu. Eğildim alından öptüm; yatağının kö-

şesine bir sandalye çekip, oturdum. Yüzüne baktı, "Heval ben seni tanıyorum, ama nereden, çıkaramadım" dedi. "Yok! Sema bu mümkün değil" desemde, O ısrarla yüzüme, gözlerime, konuşmama bakıyordu. "Sen TIKKO'cu musun?" diye sorup evet yanıtını alınca, daha bir mutlu oldu. Bir yoldaşımın iyiliğinden, güzelliğinden sözlemeye başladım; hiç tanımadığım, yüzünü dahi görmediğim yoldaşımı bana seçtiği özenli sözcüklerle anlatırken, yüreğim daha hızlı çarpıyordu. "İşte seni O'na benzettim, sen yok desen de, yoldaş yoldaşa benzer" dedi.

Onur duydum, mutlu oldum. Sema'yı kırmadım. "Olabilir Sema, yüreğimiz benziyor; bu, ortak ideolojik durumumuzun bir yansımasıdır" diyebilirdim.

Her şeyi ama her şeyi; en ince ayrıntısına kadar sormaya başladı. "Kaç komün var, kim kimin koğuşunda kalıyor?" Yorulmadan soruyordu. Ben de ilk defa birine anlatırcasına cevap veriyordum. "Ya koşullar, koşullar nasıl?" dedi. Anlattıklarım tatmin etmemiş olacak ki, "Düşman bu; bir verir, iki almaya çalışır heval" dedi.

Günler günlerin ardından geldi. O akşam Sema'nın odasına misafir olduk; çaylanmızı aldık, yine koyu bir sohbe başladı. "Olmaz ki, Sema! Misafir biz, çayı getiren biz" dedim. "Heval iyileşeyim, bak ben sana

ne çaylar yaparım, hem de kaçak çaydan heval" derken, gözleri gülüyordu. Newroz'u anlatmaya başladı. Bizim yoldaşlarla birlikte yaptıkları ortak kutlamaları, dayanışmanın coşkusu, hazzını yaşıyordu anlatırken. "Heval, yemekler bile birlikte yapıldı" diyordu. Anlattıklarını dinlerken, bir yandan da O'nu düşünüyordum. Cesaretini ve inancını gözlerinde görmek mümkündü. Bedeni ise Newroz ateşiydi, hala alev alev yanmaktaydı. Hasta yatağında, benim yemek yiyip-yemediğimi denetliyordu. "Yedim heval" dediğim de, sorumluluğunu yerine getirmiş olmanın verdiği mutlulukla gülüyordu.

Yaşamım boyunca, "heval" diye hitap ettiğim ilk insandı Sema; keza kendisi de bana ilk heval dediğinde, sarma gereği duymuştu, alçak gönüllüydü.

Pansuman yapıldığında içeri girerken zorlanıyordum, bağımama ya gayret ediyordum. Ama mümkün mü? Yine de direniyordu Sema. Eskaza kendini tutamadığında öfkeleniyordu. O'na göre acı çekecek bir şey yoktu ortada. O'nun bedeni hala sıcaktı, hala alev alevdi...

Cerrahpaşa'ya ameliyata gideceğinin haberini aldık. Bu durum kendisine söylendiğinde ise hiç tepki vermedi. "Nasıl da yine bir bahane bulur, geri getirirler" diyordu.

8 Haziran Pazartesi günü, son pan-

sumanını, refakatçi olarak yanında alan hevalı yaptı. Çoraplarını giyirdi. Ben de kafamı kapıya yaslayıp O'nu izlemeye başladım. Seveye yatırılıp ambulansa götürüldüğünde, hepimize baktı o ışık saçan, gül tanesi gözleriyle. İçim içime sğmıyordu. Diğer arkadaşlarımda benimle aynı duyguları yaşadığından emindim. "Bu kez iyileşip dönecek" diye geçiriyordu herkes. Sema'yla çarpan yüreklerinde. "Bu defa iyileşir inşallah" diyen bir subaya baktırken, Sema'nın cesareti karşısında düşmanın acizliğini görüyordum. Yüzüne bakıp, "Ümraniye'deki hevalerime, tüm dostlara bol selam götür benden, bedenimi ateşe verdiğimde nasıl inançlı ve kararlıysam, iyileşmek içinde o kadar kararlıyım. Zaman alacak, ama iyileşeceğim heval. Ve seninle de başka güzel günlerde karşılaşırız elbet" demişti...

Sema Cerrahpaşa'nın, ben de ondan sonra Ümraniye'nin yolunu tuttum. Geldiğimde bol bol Sema'yı anlatmış, iyileşeceği konusunda umut dolu sözler etmişim. Tao ki 18 Haziran Perşembe gününe dek.

Sema'yla geçirdiğim bir haftalık zaman, bana O'nun hakkında yazmam gerektiğini hatırlattı. Serçe hep o gülen gözleriyle ve cesaretiyle anımsayacağım...

Bir TIKKO savaşçısı

Ümraniye Esir Kampı

Sesin olan gazetenle bütünleş, YAYGINLAŞTIR, OKU-OKUT

Hakim sınıflar, kokuşmuş düzenlerinin sarsılmaması için, Türkiye ve Türkiye Kürdistanı'nda emekçi halklara yönelik yıllardan beri sömürücü ve yozlaştırıcı kültürünü empoze etmeye çalışmaktadır. Ve bu sömürücü sınıfın yozlaştırıcı kültürüne karşı muhalif olan devrimci, sosyalist, yurtsever basında, kendi alternatif kültürel anlayışını bin bir türlü zorluklara rağmen yaşatmaya uğraşmaktadır.

Bu noktada halkın sesi, soluğu olan devrimci, sosyalist, yurtsever basını ne kadar takip ediyor veya ne kadar sahipleniyoruz? (Bu noktada kendisine devrimci, demokrat, yurtseverim diyen insanların kendilerini ciddi anlamda sorgulamaları gerektiğine inanıyorum.) Burada değinmek istediğim esas konu; gazete dağıtımı noktasında insanlara iletişimin nasıl olması gerektiğidir. Gazete dağıtımı yaparken esas alacağımız şey gazetenin çok veya az satılması değildir. Eğer gazeteyi dağıtırken propa-

ganda ve ajitasyona önem verip, bir şeyleri paylaşma noktasında insanlara gidersek onları kazanma şansımız daha da artacaktır. Bu perspektifle yola çıkıldığında, bugün sayımız 10 ise yarın sayımızın daha da artacağına inanıyorum. Eğer yukarıda belirttiğim perspektifle çalışma yürütülmezse ve insanlara daha fazla gazete satma mantığıyla gidilirse, hem insan kazanma noktasında azalma olur hem de zamanın faşizmin lehine işlediğini, burjuva sisteminin yozlaştırıcı kültürünün serpilip boy verdiğini görürüz. Kendine devrimciyim diyen her bireyin kendini sorgulayıp, bu sömürücü sisteme karşı atığa geçmesi gerektiğine inanıyorum.

Zamanın bizim aleyhimize işlediği bilinciyle hareket ederek diyoruz ki:

Sesin olan gazetenle bütünleş, yaygınlaştı, oku-okut.

İstanbul'dan

Bir Halkın Günlüğü Okuru

YURTDIŞI DAĞITICILARIMIZIN DİKKATİNE

1- 24. sayıdan itibaren gazete paraları aşağıda yazılı olan banka hesap numaralarına veya İsmet Büyükyavaş ismine ve dergi adresine herhangi bir bankaya önceden yatırılacaktır.

Yani, bir bölge ihtiyacı olan gazetenin parasını önceden banka hesap numarasına yatırıp dekontunu bize fakslayacak, ondan sonra gazete gönderilecektir.

2- 24. sayıya kadar bütün bölgeler borçlarının tamamını ödemek zorundadırlar (Yalnız bir sayının parası peşin ödeme için ellerinde olacaktır.). Aksi takdirde yayınları durdurulacak ve gazetemizde uyan yapmaksızın teşhir edilecektir.

3- Bölgeler; geçmiş gazete satışlarının dökümünü ve gönderilen paraların banka dekontlarını bize göndermelidirler.

4- 24. sayıdan itibaren her bölge ihtiyacı kadar gazete istemelidir. Elde kalan gazetelerin parası dağıtıcıdan alınacaktır.

5- Okuyucularımız gazete dağıtıcılarımızı denetlemeli ve hesap sormalıdır. Çünkü hiç kimsenin değerlerimizi çar-çur etmeye hakkı yoktur.

İş Bankası Çağaloğlu Şubesi

Hesap No: 3170940

Yapı Kredi Bankası Çemberlitaş Şubesi

Hesap No: 3002281-4

HALKIN GÜNLÜĞÜ/İSTANBUL

DEĞERLİ DOSTLAR

Gazetemiz Halkın Günlüğü'nü desteklemek amacıyla 21 Haziran 1998 tarihinde bir piknik düzenledik. Piknikimize yaklaşık 70 kişilik bir kitle katıldı. Elde ettiğimiz 1050 DM'lik geliri gazetemize katkı olması düşüncesiyle gönderiyoruz. Hepinize başarılar ve devrimci selamlar.

Almanya-V.S. Bölgesi

Halkın Günlüğü Okurları

Topyekün direnişi örmek

günün ertelenemez görevidir

Haziran ayının ilk haftasında, araların da Kırt-Türk ulusu ve çeşitli azınlık milliyetlerden Türkiye proletaryasının öncü kumayı TKP(ML)'nin de bulunduğu 8 devrimci parti ve örgütün yayınladığı **Devrimci Birleşik Güçler Platformu** bildirgesi farklı tepkilere neden oldu. Hakim sınıflar, merkezi düzeyde yapılan bu eylem birliğini "aşırı solcuların PKK taşeronluğu"na yorarken; başta politik devrimciler olmak üzere, emekçi kitlelerde moral değerlerin daha da güçlenmesine yolaçtı. Yaşanan onlarca "birlik" deneyimlerinden dolayı emekçiler, kendileri için yakıcı bir talep olan devrimci örgüt ve partilerin birlikte mücadele etme gerekliliğinin ortaya çıkardığı bu oluşumu belli bir ihtiyatla karşıladılar.

Hemen hemen herkesin gerçekçi bulduğu bu eylem birliği oluşumunun hayata geçirilemeyeceğine dair bir dizi ciddi kuşku da mevcuttur. Çok gerilere gitmeden son üç-dört yıllık sürece baktığımızda, büyük iddialar ve ciddi "program"larla kurulan birliklerin, emekçilerin hayallerini boşa çıkartması; "Bu devrimciler asla bir arada savaşıp, yaşamayı beceremezler" kanısını güçlendirmiş, yani bu alanda hiçte parlak olmayan bir pratik sergilenmişti. İmza altına alınan "deklerasyon", "protokol" ve "bildirge" gibi belgelerdeki istemlerin maddi güce dönüştürülmesinin yarattığı hayal kırıklığı gerçekliğini dikkate aldığımızda, geniş bir yelpazenin **Devrimci Birleşik Güçler** bildirgesine mesafeli durması doğal karşılanmalıdır. Hiç kimsenin, "biz bunca parti ve örgüt bu kadar ideolojik ve siyasi konulardaki farklılığımıza karşın bir araya geliyoruz, ama kitleler yine de yakınıyorlar" serzenişinde bulunma hakkı yoktur. Eğer kitleler yaptığımız doğru politik çağrılara yanıt vermiyorsa, bu, kitlelerin suçu olamaz. Onlara yeterli güveni mücadele alanlarında veremeyen öncülerin kendilerini döne döne sorgulamaları gerekir. Güvensizliğin kaynakları kurutulamazsa, sür-git devamedegelen bu durumu tersine çevirme şansının yakalanamayacağı bilince çıkarılmalıdır.

Uzun süreden beri devrimci parti ve örgütlerin kendi aralarında, emekçi kitlelerle devrimci parti ve örgütler arasında güven olgusunun önemli ölçüde zedelenmiş olmasına rağmen, yine de 8 devrimci parti ve örgütün böylesine cesaretli bir adım atmaları oldukça önemlidir. DBGP'nin yayınladığı bildirgeye sadece bu boyutuyla bakıldığında dahi, üzerinde önemle durulmasını gerekli kılmaktadır. Reformizmin, parla-

mentarizmin ve "marginalleştirme"nin dayatıldığı bu süreçte, sistem içi faaliyet redderek mücadelenin silahlı biçimlerinde ısrarcılığını devam ettiren bir kısım devrimci örgüt ve partinin tesis edilen eylem birliği içinde yer almasının burukluğu yaşansa da, bu, atılan adımın değerini hafifletmez. Beraber savaşırken ve birlikte yeni devrimci değerler yaratırken tartışmak, her zaman, iş yapmadan uzaktan uzağa tartışmaya yeğdir. Bu anlamıyla DBGP'nin mücadeleyi birlikte yükselterek eksikliklerini giderme olanağının her zaman var olduğu, olacağı açıktır. İmza altına alınan sorumluluğun pratiğe uyarlanması yerine, eksikliklere takılıp kalmak ilerletici değil geriletici olacaktır. Bu, uyarı ve eleştirileri ciddiye almadığımız şeklinde anlaşılmalıdır. Halkla birleşmek, halkı birleştirmek için güç katan her öneri; eksiklikleri gidermeye yönelik olan vedevrimimizi daha ileriye taşıyan her eleştiri bizim için değerlidir.

Hep savaş meydanlarında birliktelikler yaratma konusundaki ısrarcılığımızı bugüne kadar sürdürüregeldik. DBGP'nin bildirgesi komünistler açısından tam da bu ısrarcılığın temeli üzerine yükselen bir muhtevayı da içermektedir. Bundandırki, omuzladığımız yükün bilincinde olarak yaşamın her alanında (gerillada, fabrikada, okulda, semtte) merkezi eylem birliğini maddi güce dönüştürmek herkesten çok komünistlerin görevi olmalıdır.

DBGP'nin yayınladığı kuruluş bildirgesine bakıldığında, kendisinden öncekilerden önemli farklılıklar içerdiğini görmek zor olmayacaktır.

İlk olarak; hedeflerin ve yapılacak olanların somutluğu küçümsenmeyecek bir avantajdır.

İkinci olarak; nicelik bakımından istenilen seviyede olmasa da, nitelik olarak sağlam bir öze sahiptir. TKP(ML) ve PKK önderliğindeki savaş kuvvetlerinin son bir yıl içinde Karadeniz ve Dersim'de sergiledikleri sağlam öz bu noktada nasıl yürünüleceğinin de yol göstericisi niteliğindedir. Savaşın en keskin bir biçimde sürdürüldüğü bu alanlardaki "Birleşik Güçler" pratiğinin tüm alanlara kavratılması zor olmayacaktır.

Üçüncü olarak; şehirlerde farklı adlandırılmalarla yapılan eylem birlikleriyle hayata geçirilmeye çalışılan militan kitle hareketi pratiği deneyimine de sahiptir. Bu kısa süreçte ortak yürüme kararlılığının devrimci parti ve örgütlerin

tabanlarında yarattığı coşkun yanısıra, emekçi kitlelerde de yitirilen bir havanın doğmasına vesile olduğu gözle görülebilir olgulardır.

Sorunun, iyi niyet beyanlarıyla veya "birlik olsun da nasıl olursa olsun" anlayışıyla halledilemediği bilinciyle hareket edildiğinde, ortaya çıkan olgunun bundan oldukça uzak olduğu açıktır. Bunu kazanım olarak değerlendirmek gerekir. Sorunun odağında deklare edilen bildirgenin nasıl maddileştirileceği yatmaktadır. Yukarıda vurgu yaptığımız olumsuz deneyimlerden kalma kuşku ve kaygıların yarattığı kafa karışıklığını da hesaba kattığımızda, yığınca sorunla karşılaşacağımız açıktır. Bu sorunların bilincinden hareketle, olası sorunları nasıl aşacağımız konusunda bilinç bulanıklığına izin vermeyecek bir yolun küturulması gerekir.

Açıktır ki yürünecek yol uzun, karşılaşılabilecek sorunlar büyüktür. Özellikle de yazılıp, söylenenler mücadele alanlarına dökülmezse, sancılarının boyutlanma-

yebiliriz. Bütün bu hastalıkların ve tedavilerinin artık aşıldığını söylemek gerçekçi bir yaklaşım olmaz. Devrimin halkın çıkarlarını her şeyin üstünde tutan bir anlayışın, bu hastalıkları ve tedavilerini aşılabileceğini söylemek fazladır bir söylemdir. Sorunun bilincinde olan her yapının mücadele alanlarındaki güçlerini buna göre hazırlama ve hareket etme zorunluluğu bir an dahi aklıdan çıkarılmamalıdır.

Açıktır ki bildirgenin ruhu devrimdir. Devrim çelişkilerin çözümüyse, çelişkinin olduğu her alana müdahale edip çelişkiyi halklarımız lehine çözme. DBGP'nin tüm bileşenlerinin imza altına alınan yükümlülükleridir. Faşizm koşullarında yaşamamızdan dolayı çelişkinin çözüm mahiyeti şiddet eğiliminde yükselişine göre, devrimin şiddeti temel alan pratiğin zaman yitirmeksizin yaşama geçirilmesi asfolarıdır. Nasıl sorusuna yanıt; Dersim ve Karadeniz ortak savaşkanlığı ile 8 Mart Taksim militanlığıdır. İdeolojik farklılıkların korunmasının siyasi yönelimleri birlikteliği önünde engel olmadığı, yaşanan bu deneyimlerle sabittir.

Bilinirki, bugüne kadar ilan edilen "cephe", "güçbirliği" vb. "birlik"ler subjektif istemin nesnel koşulların yerine iradeci bir şekilde geçirilmesi olarak değerlendirip, itina ile uzak durduk. Dostça bazı uyarılar dışında bu "birlik"lere karşı özel politik ajitasyonlarda girmedik. Hep savaş meydanlarında birliktelikler yaratma konusundaki ısrarcılığımızı bugüne kadar sürdürüregeldik. DBGP'nin bildirgesi komünistler açısından tam da bu ısrarcılığın temeli üzerine yükselen bir muhtevayı da içermektedir. Bundandırki, omuzladığımız yükün bilincinde olarak yaşamın her alanında (gerillada, fabrikada, okulda, semtte) merkezi eylem birliğini maddi güce dönüştürmek herkesten çok komünistlerin görevi olmalıdır. Yurdumuzda faşizmin topyekün saldırılarının alternatif olarak yaptığımız "topyekün direniş" çağrısının DBGP'de yansıtılmasının herhangi bir haklı gerekçesi olamaz.

Açıktır ki DBGP'nin attığı bu adım halklarımız açısından kaçırılmaması gereken hayati önemde bir fırsattır. Başlangıçta atılan adımlardaki ürkeklik ve şaşkınlık her zaman komünistlere ve ezilenlere pahalıya mal olmuştur. Tarihi dünyanın hiçbir yerinde komünistlerin ve devrimcilerin şaşkınlığa düşme hakkı tanınamış ve tanımayacaktır. Ve yine tarih, dünyanın hiçbir yerinde komünistlere ve devrimcilere biraz zaman tanıma hakkını tanınamış ve tanımayacaktır. ●

sı önlenemez. Arkada bıraktığımız olumsuz deneyimlerden doğru dersler çıkarmadığımız sürece tarihin "teker-ründen ibaret olduğunu" savunmaları sevindirmekten başka sonuç alınmaz/alamayız. Olumsuz deneyimlere baktığımızda, birlikte mücadele çabalarını kemiren sorunların, üç aşağı, beş yukarı aynı nitelikteki hastalıklar olduğu açıktır.

Birincisi; küçük grup ruhunun kırılmasıdır.

İkincisi; altına girilen yükümlülüğe yan bir iş olarak bakılması anlayışıdır.

Üçüncüsü; alınan kararların taraflarca yeterince sahiplenilmemesi ve bu kararların kavga alanlarıyla kucaklaştırılmamasıdır.

Dördüncüsü; devrimci örgüt ve partilerin kadrolarını, savaşçılarını ve kitlesini alınan ortak kararlar noktasında motive edip, harekete geçirmemesidir. Bunlara "birliğin" kendi içinde eleştiri-özeleştiri silahını ustaca kullanmamasını da ekle-

1996 SAG ve ÖO direnişi zaferi 2. yıldönümünde

Esir kamplarında hak ihlalleri devam ediyor

Tutsakları yalnızlaştırarak teslim almayı amaçlayan devlete; gereken cevabı canları pahasına veren tutsaklar ve aileler, saldırıları ve hak gasplarını püskürtmek için yeni mücadele sürecine hazırlanıyorlar. Bu zorlu mücadelede zafer yine; haklı olan komünist ve devrimci tutsakların ve onların yalnız olmadıklarını pratik eylemleriyle gösteren halkın olacaktır.

Devlet acizleştiği dönemlerde tutsaklara saldırıp haklarını gaspederken, aileler de tutsakları yalnız bırakmıyorlar

Halkın Günlüğü/İstanbul: Faşist Türk devletinin, '96 yılında 6-7-8 Mayıs genelgeleliğiyle uygulamaya çalıştığı; devrimci, komünist ve yurtsever tutsakları yalnızlaştırma, kişisizleştirme ve itirafçılaştırma, politikalarına karşı, '96 Mayıs-Haziran-Temmuz aylarında Ölüm Orucu ve Süresiz Açlık Grevi direnişi sonucunda ağır bedeller ve şehitler pahasına kazanılan haklar bir bir gaspediliyor.

Kapsamlı bir şekilde saldırı ve katliamlarıyla onyıllardır esir kampları üzerinde uyguladığı politikalarla, devrimci, komünist ve yurtsever tutsakları yalnızlaştırmaya çalışan faşist Türk devleti, tutsakları toplulardan soyutlayıp hücre tipi tabutluklara koymaya çalışıyor. "Zafere Mahkum Edilenler, Ölümü Küçülterek Yenerler" şiarıyla '96 yılında, Ölüm Orucu ve Süresiz Açlık Grevi'ne yatan direnişçilerin, ağır bedeller ödeyerek kazandıkları, ÖO ve SAG zaferinin 2. yıldönümünde esir savaşçılara yönelik hücre politikasının hız kazanması, mahkeme gidiş gelişlerinde, revire çıkışlarında saldırı, itirafçılaştırma (zyatması, tedavilerin engellenmesi, görüşlerin engellenmesi, tutsak yakınlarına görüş sonrası saldırı vb. insanlık dışı, onur kırıcı hak gasplarına karşı, zorlu ama bir o kadar da onurlu mücadeleleri birçok

esir kampında eylemliliklerle devam ediyor.

İSTANBUL

Demokratik Haklar Platformu (DHP), Demokratik Mücadele Platformu (DMP), Özgürlük İçin Mücadele Platformu (ÖMP), Devrimci Tutsak Aileleri Komiteleri (DE-TAK), Tutsak Aileleri Derneği (TUAD), Direniş Gazetesi, Kızılbayrak Gazetesi, Hedef Gazetesi, Partizan Dergisi ve Odak Dergisi'nin biraraya gelerek oluşturdukları **Devrimci Tutsaklarla Dayanışma Ve Özgürlük Platformu, Sağmalcılar Esir Kampı önünde bir basın açıklaması yaparak hak gasplarını protesto etti.**

19 Haziran Cuma günü, saat 12:00 salarında biraraya gelen platform bileşenleri yaptıkları basın açıklamasında; Sivas, Erzurum, Yozgat ve Antep esir kamplarında halen açık grevlerinin sürdüğünü, Diyarbakır Esir Kampı'nda mahkeme boykotlarının devam ettiğini, eşlerinin, evlatlarının, yakınlarının her an ölümle ve saldırıyla karşı karşıya kaldıklarını belirterek, cezaevlerinde açık grevlerinde bulunan tutsakların taleplerinin bir an önce kabul edilmesini istedikler. "Zindanlar Boşalsın Tutsaklara Özgürlük", "Tutsaklara Kalkan Elleri Kıracağız", "Faşizme Karşı Omuz Omuz" sloganlarını atan kitle, Sağmalcılar Metro İstasyonu'na kadar yürüyerek dağıldı.

nu'na kadar yürüyerek dağıldı.

Sağmalcılar Esir Kampı'nda bulunan yakınlarıyla görüşmek için esir kampına giden tutsak yakınlarının, idare tarafından, "güvenlik önlemleri" adı altında yapılan "eşgal belirleme" uygulamasıyla görüşleri geciktiriliyor ve zaman zaman da engelleniyor.

Üsküdar E Tipi Esir Kampı'nda bulunan yakınlarıyla görüşmek için esir kampına giden tutsak yakınları, her defasında yeni dayatmalarla karşı karşıya kalıyorlar. 25 Haziran Perşembe günü esir kampına giden tutsak yakınları bekleme salonu olmasına rağmen saatlerce esir kampı dışında bekletilerek, 5'erli gruplar halinde salona alındılar. Bekleme salonunda bulunan tutsak yakınları, dışarıda bekletilen ailelerin içeri alınması ve yetkililerin görüş işlemlerini hızlandırması için alkışlarla keyfi uygulamayı protesto ettiler. Tutsak yakınları ise her hafta farklı uygulamalarla karşı karşıya kaldıklarını belirttiler.

YOZGAT E TİPİ ESİR KAMPI

Siyasi tutuklulara açıldığı 1993 yılından itibaren bu esir kampında kalan TKP(ML) davasından tutuklu bulunan Erdal Çetinkaya, Süleyman Sürücü, Musa Doğan, Ali Köçmen, İbrahim Güçlü, Sinan Doğan, Özkan Aydın, Ercan Özkan, Sedat Felek, '96 ÖO

direnışçisi İsmet Çetinkaya ve soyadı öğrenilemeyen Serkan adlı tutsakların, sevklerinin ailelerine yalın esir kamplarına yapılması talebiyle 14 Mayıs Perşembe günü başlattıkları süresiz açlık grevi devam ediyor.

'96 Ölüm Orucu direnişçilerinden sevk talebinde bulunan Hasan Durna ve Erdal Tiryaki adlı tutsakların ise süresiz açlık grevine, ratatsız olduklarından katılacakları fakat destek sundukları öğrenildi. Öte yandan süresiz açlık grevinde midesinden rahatsızlanan Sedat Felek'in tedavisi de engelleniyor.

Av. Kemal Yılmaz, cezaevinde tutuklu bulunan müvekkilleriyle yaptığı görüşmede, açlık grevinin ölüm sinyallerini vermeye başladığını, açlık grevindeki tutukluların şekerli su almakta zorlandıklarını, baş dönmesi, kusma gibi rahatsızlıkların başladığını, nabız ve tansiyonun normalin çok altında seyrettiğini, tutukluların yürümekte zorlandıklarını, bunlara rağmen cezaevi idaresi ile Adalet Bakanlığı yetkililerinin sevk taleplerine henüz bir yanıt vermediklerini, tutukluların ise sevkleri kabul edilinceye kadar eylemi sürdürmekte kararlı olduklarını, müvekkillerinin gerekirse eylemi bir üst düzeye taşıyacaklarını ifade ettiklerini belirtti.

Demokratik Haklar Platformu, Yüz Çiçek Açsın Kültür Merkezi ve Açlık Grevindeki Tutuklu Aileleri de bir basın açıklaması yaparak; yeni ölümler yaşanmadan Adalet Bakanlığı'nın tutukluların sevklerini kabal ederek açlık grevinin sona erdirilmesini sağlanmasını istedikler.

ELAZIĞ E TİPİ ESİR KAMPI

Urfa Esir Kampı'ndan yaklaşık bir buçuk ay önce Elazığ E Tipi Esir Kampı'na sürgün edilen PKK davasından tutuklu 4 tutsağın, 25 Mayıs Pazartesi günü başlatmış olduğu süresiz-dönüşümsüz açlık grevi, 13. gününde Gıyasettin Kurt, Hüsnü Albay, Abdullah Altun, Ersoy Aydın, Mehmet Mutlu, Ahmet Oruç, Cuma Buzak, soyadları öğrenilemeyen Yaşar ve Eyüp adlı tutsakların da katılımıyla devam ediyor.

Süresiz-dönüşümsüz açlık grevinde bulunanlardan 25 Haziran Perşembe günü 4 tutsağın durumunun kötüleştiği ve hastaneye kaldırıldığı öğrenildi. Hastaneye kaldırılan Ali Kılçık, Abdurrahman Pişkin ve Mehmet Çiftçi tedaviyi kabul etmedikleri için tekrar esir kampına gönderilirken, Halil Güneş adlı tutsak ise Ankara Numune Hastanesi'nde tedavi ediliyor. Esir kampı idaresi, Dersim, Elazığ ve Diyarbakır'dan gelen tutsak yakınları

nın görüşlerini de engelledi. Bu konuyla ilgili tutsak yakınları, insan hakları savunucularının bir heyet oluşturarak cezaevine gitmeleri için çağrı yaptılar.

Başsavcı İmettin Köklü ile görüşen İHD Elazığ Şube Başkanı **Cafer Demir**, "Savcı koğuşların kalabalık olduğunu, yer olmadılarından dolayı tutukluların diğer koğuşlara alınamayacağını söylüyor" dedi. Ayrıca 26 Haziran Cuma gününe kadar taleplerin yerine getirilmemesi durumunda açlık grevine bir grubun daha katılacağını belirtti.

GEZİRE ESİR KAMPI

Gebze Esir Kampı'nda TKEP/Leninist dava tutsaklarından Devrim Öktem ölümüne terk ediliyor. Gözaltına alındığında maruz kaldığı yoğun işkenceler sonucu rahatsızlanan Devrim Öktem'in, omiriliğinde itibaplanma olduğu halde uzun süreden beri tedavisi en gelleniyor.

BURSA ESİR KAMPI

İzmir'de 31 Mart '98 tarihinde gözaltına alınan ve halen kendilerinden haber alınmayan Neslihan Uslu, Hasan Aydoğan, Mehmet Ali Mandal ve Metin Andaç için DHKPC dava tutsaklarının, 10 Haziran Pazartesi gününden itibaren başlattıkları 3'er günlük dönüşümlü açlık grevi devam ediyor. Öte yandan Bursa Esir Kampı'nda tutuklu bulunan tutsakları ziyarete giden tutsak yakınları gözaltına alındılar. Gözaltına alınan tutsak yakınlarından Hüriye Akyol, "PKK kuryesi" olduğu iddiasıyla tutuklanarak Bursa Esir Kampı'na gönderilirken, Hüriye Akyol ile beraber gözaltına alınan diğer tutsak yakınları ise serbest bırakıldılar.

BUCA KAPALI ESİR KAMPI

Buca Esir Kampı'nda bulunan DHKPC dava tutsaklarından Tamer Çadırçı'nın kan kanseri olmasına rağmen tedavisi yapılmıyor. 11 Haziran Perşembe günü askerlerin ve gardiyanların

yanların saklınsı sonucu yaralanan Çadırçı'nın sağlık durumunun her geçen gün kötüye gittiği öğrenildi.

MALATYA E TİPİ ESİR KAMPI

Bir gözünü kaybeden ve diğer gözünü de kaybetme olasılığı olan PKK dava tutsaklarından Sakine Topoğlu ile böbreklerinden rahatsız olan Veysi Çelikten'in, hastaneye götürülmesiyle, tedavileri engelleniyor.

ELBİSTAN ESİR KAMPI

Esir kampında vereme yakalanan 85 tutsağın ve 3 yıldır Hepatit-B hastalığına yakalanan Serdar Doğan adlı tutsağın, diğerlerinin büyük bir bölümü çürümüş olduğu halde tedavileri engelleniyor. Öte yandan esir kampı idaresi, tutsak yakınlarını arama bahanesiyle tutsakları görüşe çıkarmayı provakasyon ortamı yaratarak saldırı girişimlerinde bulunuyor.

SİVAS ESİR KAMPI

Sivas Esir Kampı'nda PKK davasından tutuklu bulunan 120 kadın tutsağın, insani ve kadın kimliklerine yönelik saldırıların sona ermesi, sağlık ve iletişim sorunlarının giderilmesi, can bedeli kazanılan hakların geri verilmesi amacıyla 2 Mayıs Cumartesi günü başlattıkları 3'er günlük dönüşümlü açlık grevi devam ediyor.

Kadın tutsakların hastaneye gidiş gelişlerinde esir kampı aracında askerlerin cinsel tacizlerine maruz kaldıkları ve Sakarya, Gebze, Batman esir kamplarına sevklerin yapılması için Adalet Bakanlığı'na başvurdukları öğrenildi.

ERZURUM ÖZEL TIP ESİR KAMPI

55 gün süresiz açlık grevi sonucu kazandıkları insani hakların tümünün ortadan kaldırılması sonucu PKK dava tutsaklarının, 26 Mayıs Salı gününden itibaren 3'er günlük dönüşümlü olarak başlattıkları açlık grevi sürüyor.

Öte yandan Erzurum E Tipi Esir Kampı'nda PKK dava tutsaklarının 29 Mayıs Cuma günü başlattıkları açlık grevi devam ediyor. Daha önce kendini yakan PKK dava tutsağı Cengiz Çelik, tedavi için götürüldüğü hastanede askerler tarafından saldırıya uğradı. Çelik'in baygın bir şekilde esir kampına götürülmesi üzerine, esir kampı idaresi rapor olmadan teslim alamayacağını bildirdi. Daha sonra Çelik'in işkence gördüğüne dair rapor alınırken, aynı tarihlerde DGM ve hastaneye götürülen Ali Yolu ve Fikret Karakoç'un da işkenceye maruz kaldığı öğrenildi.

ADANA KÜRKÇÜLER ESİR KAMPI

Adli davadan tutuklu bulunan Şakir Işık'a, siyasi tutsaklarla görüştüğü gerekçesiyle esir kampı ikinci müdürü Ali Bayram tarafından işkence yapıldığı öğrenildi. İşkence sonucu Işık'ın bir dişinin kırıldığı, sol kulağında ısıtma kayının olduğu ve başında ağrıların başladığı öğrenilirken, İHD Adana Şubesi'nin Cumhuriyet Savcılığı'na suç duyurusunda bulunduğu öğrenildi.

27 Haziran Cumartesi günü, Adana'da meydana gelen depremden birkaç dakika sonra, esir kampında bulunan tutsaklar jandarmaların saldırısına uğradılar. Dış güvenlikten sorumlu jandarmaların saldırısına maruz kalan adli ve siyasi tutsaklardan 1'i ağır olmak üzere 4 tutsak yaralandı.

Hastaneye kaldırılan yaralılarından 3'ü esir kampına geri götürülürken, soyadı öğrenilemeyen Ugur adlı tutsağın ise durumu ağır olduğundan tedavisi sürüyor.

Adana Ceyhan Esir Kampı'nda ise deprem sonucu büyük ölçüde hasarın meydana geldiği ve 6 tutuklunun yaralandığı öğrenildi.

Öte yandan uzun süredir midesinden rahatsız olan ve tedavisi engellenen esir kampında adli suçtan tutuklu Halil Gıce, 25 Haziran Perşembe günü geçirdiği mide kanaması sonucu öldü. Tahliye olmasına 1 ay kalan, Urfa'nın Ceylanpınar nüfusuna kayıtlı ve 5 çocuk babası olan Gıce, Xirbe Çalış Köyü'nde ailesi ve yakınları tarafından toprağa verildi.

KIRKLARELİ ESİR KAMPI

Sivas'ın Kangal İlçesi Kırılgaç Köyü nüfusuna kayıtlı 33 yaşındaki Mehmet Güzel, 22 Haziran Pazartesi günü Ümraniye Esir Kampı'ndan Kırklareli Esir Kampı'na sürgün edildi.

Çıkarıldığı İstanbul 4 No'lu DGM'de daruşma çıkışında jandarmalar tarafından götürüldüğü Kırklareli'de işkenceye ve itiraf-ı laştırma baskılarına maruz kalan Güzel, Ümraniye Esir Kampı'na sevkini yapılması için 24 Haziran Çarşamba günü kendisini yakarak baskı ve dayatmaları protesto etti. Güzel'in bacaklarında ve karnında yanıkların olduğu öğrenildi.

DIYARBAKIR E TİPİ ESİR KAMPI

Mahkeme gidiş gelişlerinde saldırılara maruz kalan devrimci tutsaklar, esir kampındaki baskıları protesto etmek amacıyla DGM'ye çıkmama kararı aldılar. Koğuşlarda arama yapan esir kampı idaresi, devrimci tutsaklara saldırarak provakasyon ortamı yaratmaya çalışıyor.

Tutsaklar adına Şevket Şeker ve Leşker Acar yaptıkları açıklamada; canları pahasına da olsa hiç bir koşulda insanlık onurunun ayakları altına alınmasına izin vermeyeceklerini ve baskıların son bulması halinde eylemlerini sürdüreceklerini ifade ettiler.

AYDIN ESİR KAMPI

Aydın Esir Kampı'nda bulunan PKK ve DHP dava tutsaklarının tedavileri engelleniyor. Tutsak yakınları cezaevinde Hepatit-B salgını görüldüğünü söylerken, tutsak avukatları ise tutsaklardan birinin cezaevi doktoru tarafından

rafından yapılan muayenesinde hastalığı ortaya çıktığını söyledi.

PKK ve DHP davasından tutsaklar yaptıkları ortak basın açıklamasında; cezaevinde sağlık sorunlarının ciddi boyutta olduğunu, tutsaklarda kanser, yüksek tansiyon, eklem ağrıları ve mikrobik hastalıkların görüldüğünü, tutsaklara götürülen eşya, yiyecek vb. şeylerin güvenlik adı altında tahrip edildiğini, koğuş aramalarında askerlerin ve gardiyanların tutsaklara saldırdığını, taciz ve tahriplerle tedavilerin engellendiğini söylediler. 10 Haziran Salı günü hastaneye sevkleri olan 10 tutsağın ise hastaneye götürülmediği öğrenildi. Öte yandan DGM gidiş gelişlerinde hakarete maruz kalan tutsaklar, 15 Haziran Pazartesi gününden itibaren DGM'ye çıkmama kararı aldılar.

ADİYAMAN ESİR KAMPI

Adıyaman Esir Kampı'nda 2 özel hücreye olarak 2, 4 ve 6 kişilik hücrelerin yapılması için yaklaşık 10 milyar ödenek gönderilmesi çalışmalarına başlandı. Esir kampında tutuklu bulunan TKP(ML), PKK, MLKP dava tutsakları yaptıkları ortak açıklamada hücre saldırlarını hayatları pahasına da olsa kabul etmeyeceklerini belirterek, tüm bu saldırılardan başta devlet, bakanlık, cezaevi idare ve savcılığın sorumlu olacağını ifade ettiler.

TRABZON ESİR KAMPI

Trabzon Esir Kampı'nda bulunan PKK davasından tutsaklarından fık teşhisi konulan M. A. Adıbeli, bel fıtığı olan Yasin İşlek, Süleyman Gültekin, varis olan Bayram Kalmaz, Eşref Yaşa, iç hastalıklardan rahatsız olan İbrahim Altan, Ali Genç, Nizamettin Canpolat, Salih Kurt, Yakup Güney, kahten rahatsız olan Tarık Taş, Faruk Adıbeli, şeker hastası Remzi Zengin ve yakaladıklarından bu yana halen yaraları kapamayan Aydın Söğüt ile Hasan Dağın yapılması gereken tedavileri ve ameliyatları yapılmayarak, kötü koşullarda yaşamaya terk ediliyorlar.

Öte yandan Giresun E Tipi Esir Kampı'nda tutuklu bulunan ve çeşitli rahatsızlıklardan olan PKK dava tutsaklarının tedavileri engellendiği gibi, ilaç ihtiyacı ise "ödenek yok" gerekçesiyle karşılanmıyor.

Konya Esir Kampı'nda bulunan PKK davasından tutsaklarından behçet hastalığına yakalanan Ali Şen'in tedavisi yapılmayarak ölümüne terk ediliyor.

AĞRI ESİR KAMPI

PKK davasından tutuklu bulunan 90 tutsağın 16 Haziran Salı günü başlattıkları açlık grevi devam ediyor. 20 Haziran Çarşamba günü koğuşlara askerlerle birlikte başlatılan esir kampı birinci müdürü ile gardiyanlardan Mühlis Leylak ve Leşker Baş'ın, tutsaklara "hepinizi öldürürüz" şeklinde tehditlerde bulunarak ve baskı yaptıkları, tutsakların folklor oyunlarının provakasyon ortamı yarattığı gerekçesiyle yasaklandığı öğrenildi.

Sema Yüce Newroz ateşi ile kızıştı

Haber Merkezi: Yıllardan beri yürüttüğü baksız savaşta yenilgi üstüne yenilgi alan diktatörlük, dışarıda alamadığı "zafer"leri, zindanlarda uyguladığı politikalarla alacağının hayalini kurarken, esir savaşçılar "seni zindanda da yeneriz" diyerek devlete zindanlarda da yenilgiler yaşatmaya devam ediyorlar.

Kürt halkı üzerindeki katliam ve baskıları protesto etmek amacıyla Çanakkale E Tipi Cezaevi'nde iken kendini yakan Sema Yüce, 17 Haziran Çarşamba günü tedavi gördüğü İstanbul Cerrahpaşa Tıp Fakültesi'nde hayatını yitirdi.

PKK üyesi olduğu gerekçesiyle 22 yıl 6 ay hapis cezası verilen, 6 yıldan beri Çanakkale E Tipi Cezaevi'nde bulunan Yüce, Kürt halkı üzerindeki baskı ve katliam politikalarını protesto etmek amacıyla Newroz gecesi üzerine kolonya döküp, "Ben Kürt halkına dayatılan imha politikalarını, kirli savaş, baskıcı ve ihanetçi politikaları protesto etmek için bedenimi ateşe veriyorum" diyerek bedenini ateşe verdi. Yüce aynı gün Çanakkale Devlet Hastanesi'ne kaldırıldı. Buradan da İstanbul Ça-

pa Tıp Fakültesi Acil Cerrahi Bölümü'ne kaldırılan, vücudunun yüzde 40'ı yanan, boyun ve yüz bölümünde ise 2. ve 3. dereceden yanıklar oluşan Yüce, yoğun bakıma alındı. Şuuru kapalı bir şekilde dializ makinasına bağlı yaşayan Yüce'nin ağır yanık bölgelerine deri nakli yapıldı ve böbreklerinin yanıktan etkilenmemesi için ameliyat edildi.

Ardından Bayrampaşa Devlet Hastanesi'ne kaldırılan Yüce, 8 Haziran günü Cerrahpaşa Tıp Fakültesi Acil Servisi'ne kaldırıldı. Burada deri nakli ameliyatı yapıldıktan

kitle örgütleri temsilcileri ve avukatlar uzun süre otopsinin yapılmasını beklerken, Sema Yüce'nin babası Sabri Yüce bedenini ateşe vererek yaşamını yitiren kızı ile ilgili olarak, "Ülkemizin başı sağ ol-

sonra yanık tedavi merkezine götürülen Yüce, 17 Haziran Çarşamba günü durumu ağırlaşınca yoğun bakım servisine alındı ve akciğer enfeksiyonuna bağlı olarak solunum yetmezliği nedeniyle saat 14:00'da yaşamını yitirdi.

3 aydan beri yaşam mücadelesi veren Yüce'nin cenazesini almak için Adli Tıp Kurumu önüne gelen ailesi, yakınları ve demokratik

sun. Tüm cezaevinde bulunan tutukluların başı sağ olsun, barış ve demokrasi güçlerine başsağlığı diliyorum" dedi.

Anne Zennüre Yüce ise, Sema'nın bu eylemi kendi kararıyla yaptığını belirterek, "Kendini Kürt halkına feda etti. Kürt halkı varoldukça bu mücadele devam edecektir. Sema'nın eylemini saygıyla karşılıyoruz ve bu kirli savaşın bir an önce bitmesini istiyoruz. Bütün anneler olarak barış istiyoruz" dedi. Otopsinin ardından Yüce'nin cenazesi buradan polis eskortu çemberiyle otogara getirildi. Yüce'yi, "Kürdistan faşizme mezar olacak" sloganları atan kalabalık bir kitle karanfillerle karşıladı. Karanfillerle süslenen Yüce'nin cenazesi otobüse konularak vasiyeti üzerine Tutar ilçesi Qerxelixe Jerin (Aşağı Karçalık) köyünde toprağa verilmek üzere Ağrı'ya gönderildi. Sema Yüce'nin cenazesine refakat eden 17 kişi Ağrı'da gözüktü. 20 Haziran Cumartesi günü cenaze Qerxelixe Jerin Köyü'nde toprağa verilirken askerler, cenazeye ailesi ve yakınları dışında kimsenin katılmasına izin vermedi. Gözaltındakiler daha sonra serbest bırakıldı.

Uluslararası Af Örgütü'nün 1998 raporuna göre EVRENSEL BEYANNAME GÖZARDI EDİLİYOR

Haber Merkezi: İnsan Hakları Evrensel Beyannamesi'nin 50. yıldönümünde işkence ve yargısız infazlar tüm dünyada artarak sürerken polis şiddeti, ırkçı saldırılar ve yetersiz beslenmeden ölümlerin sürdüğünü belirten Uluslararası Af Örgütü (AI), 1998 raporu ile İnsan Hakları Evrensel Beyannamesi'nin gözardı edildiğini belirtti.

1998 raporunda, 141 ülkede insan hakları ihlalleri olduğunu belirterek, insan hakları evrensel normlarının bir çok ülke tarafından halen ciddiye alınmadığını vurgulayan Uluslararası Af Örgütü, '97 yılı içerisinde günde 35 bin çocuğun beslenme yetersizliğinden öldüğünü, dünyadaki 1 milyar 300 milyon kişinin günde 250 bin TL'den daha az parayla geçinmek zorunda olduğunu, 1 milyar yetişkinin ise okuma-yazmasının olmadığını açıkladı.

Tüm dünyada yayımlanan 1998 raporu için Uluslararası Af Örgütü Viyana Şubesi Genel Sekreteri Heinz Patzelt, bir basın açıklaması düzenleyerek Avrupa Birliği'nin, Bosna'da uğradığı büyük yenilgiyi hatırlatarak, Çin ve Cezayir'de olanlara karşı sergilediği utanılacak suskunluğundan sonra, Avusturya'nın 2 hafta sonra devralacağı AB dönem başkanlığı sırasında bu yönlü eğilimleri değiştirmesi gerektiğini

belirtti. Patzelt, "AB çifte standart uygulamalı. Almanya'daki polis saldırıları, Yunanistan'daki düşüncelere suçluları, ya da mültecilere ve göçmenlere uygulanan ırkçı şiddet, igrayı önce AB'ye üye ülkelere batırmak için yeterli nedendir" dedi.

Patzelt ayrıca, AB'ye ortaklık Dış ve Güvenlik politikalarının insan haklarının korunması ile bütünleştirilmesi görevinin Avusturya'ya düştüğünü de vurguladı.

Uluslararası Af Örgütü'nün 17 Haziran Çarşamba günü açıkladığı raporda, 1997 verilerinde 87 hükümetin şiddet karşıtı olan siyasi suçluların hapsede tutulduğuna, 117 ülkede tutuklulara işkence ve kötü

İnsan hakları en çok işkence yöntemiyle ihlal ediliyor

muamele edildiğine, bu ülkelerin 41'inde kurbanların işkence sonucu öldüğüne ve 55 ülkede ise siyasi cinayetler gerçekleştirildiğine yer verildi. 1997 yılında 105 rapor yayımlayan Uluslararası Af Örgütü, halen idam cezalarının uygulandığı 70 ülkede, 2.375 insanın idam cezası sonucu infaz edildiğini belirtti.

'97 yılı içinde 80 bin çalışana ile 60'tan fazla ülkeye araştırma gezilerinin yaptığı bildirilen raporda ayrıca, 31 ülkede insanların hükümet organları ve silahlı muhalefet güçlerinin elinde kaybolduğu, 55 ülkede yargısız infazların yapıldığı ve 87 ülkede de düşüncelerinin yargılandığı kaydedildi.

Uluslararası Af Örgütü Genel Sekreteri Pi-

erre Sane de, 1948 yılında hükümetlerin İnsan Hakları Evrensel Bildirgesi'ni imzalarlarken, bu anlaşmaya uyacakları sözünü verdiklerini, fakat bu sözlerin yerine getirilmediğini belirtti.

Raporda bazı Asya ve Afrika ülkelerinin İnsan Hakları Bildirgesi'nin, Batılı ülkelerin fikirlerini yansıttığını ileri sürerken, pek çok hükümetin İnsan Hakları Bildirgesi'ne meydan okuduğu açıklandı.

ABD'nin "Çocuk Hakları Konvansiyonu"nu imzalamamakla hemen hemen yalnız kaldığı ve "Kadınlara Karşı Ayrımcılığın Tamamen Ortadan Kaldırılması" sözleşmesini de imzalamayan bir kaç ülkeden biri olduğu, "Uluslararası İnsan Hakları Sözleşmesi"ni imzalamadığı da bile pek çok çekince koyduğu belirtilerek, insan hakları standartlarını yerine getirmede isteksiz olduğu vurgulandı.

Bir çok ülkede kadın haklarının da büyük oranda gözardı edildiği belirtilen raporda "Kadın haklarının ihlali edildiği ve kadınlara karşı cinsiyet ayrımcılığına karşı çıkılmadığı" açıklanarak uluslararası insan hakları çerçevesinde toplumsal cinsiyet körlüğünün sürdüğü ve hükümetlerin, vatandaşlarını globalleşmenin olumsuz etkisinden korumada yetersiz kaldıkları, ekonomik hakları geliştirmenin önemini daha da ortaya çıktığı kaydedildi.

Ülkede Gündem Batman bürosu bombalandı

Haber Merkezi: Aydınlar, sanatçılara ve muhalif olan herkese uygulanan devlet terörü devrimci-sosyalist-yurtsever basın üzerinde de kapatmalar, toplatmalar, ağır para cezaları, gazetecilere hapis vs. şeklinde devam ederken, Ülkede Gündem Gazetesi Batman Bürosu 21 Haziran Salı günü 02:35 sıralarında bombalandı.

Ziya Gökaltı Mahallesi Meyman Apartmanı 3. katta bulunan buronun balkonuna atılan parça tesirli bombanın patlaması sonucu büroda kimsenin olmaması sayesinde can kaybı olmazken, balkonda, kısıda ve pencerelerinde büyük hasar meydana geldi.

OHAL kapsamında olmamasına rağmen "yasak" kararının ardından Batman'da Ülkede Gündem Gazetesi'ne yönelik fiili en-

geller zaten vardı. Batman polisi, daha önce birçok kere gazeteyle el koyarken gazetenin Batman temsilcisi **Mevlüt Bozkur**'u da sık sık gözaltına alıyordu. Mevlüt Bozkur, 16 Ocak günü gazeteyle yapılan baskın sonucunda polislerce tehdit edilmiş ve yine gazeteyle arayan kimliği "belirsiz" kişiler tarafından "ölmeye hazır olun" şeklinde gazete çalışanları tehdit edilmişti.

Saldırı sonrası büro, sabah erken saatlerden itibaren ziyaretçilerin akınına uğradı. Çeşitli sendika, HADEP vb. siyasi parti temsilcilerinin de yer aldığı ziyaretlerde, Batman halkı da gazeteyle sahip çıktı.

Ülkede Gündem Gazetesi İzmir temsilciliği, Batman temsilcilerinin bombalanma-

sını kınamak ve uygulanan sansürü protesto etmek için İzmir İHD Şubesi'nde 23 Haziran günü bir basın açıklaması yaptı.

Açıklamada, gazete çalışanları ve dağıtımçıları ağızlarına ve fotoğraflarına makinelere, "Sarsırlıdır" yazılı siyah bant çekip, sansürlen gazetelerini açarak son zamanlarda Ülkede Gündem Gazetesi'ne uygulanan sansürü kınadılar.

Gazete çalışanları adına **Gülşay Bektaş** yaptığı açıklamada: "Batman büromuz hala 'failli meçhul' dedikleri ancak bizlerce bilinen güçler tarafından bombalandı" dedi.

Bektaş, Ülkede Gündem Gazetesi'nin Aralık '97 tarihinden bu yana OHAL'e sokulmadığını, OHAL'in dışında da Türkiye'nin

bir çok yerinde dağıtım engellenerek okuyucuya ulaşmasına engel olunduğunu söyledi.

Son olarak 5 Haziran '98'de dokuz İranlı'nın katledilmesiyle ilgili "Sınırdaki Katliam" başlıklı haberden dolayı gazetelerin sansür uygulandığını belirten Bektaş; gazete yazarlarından **Ragıp Duran**'a Özgür Gündem Gazetesi'ne yazdığı bir yazı nedeniyle 7 ay hapis cezası verildiğini belirtti.

Bundan sonra gazete çalışanlarına yönelik baskılara sessiz kalmayacağını belirten Bektaş; gereken tepki konularak gözaltına alınanlar hangi karakolda ise o karakol önünde basın açıklaması yapılacağını belirtti.

SINIRDIŞI EDİLEN KÜRTLERE İŞKENCE TERÖRÜ

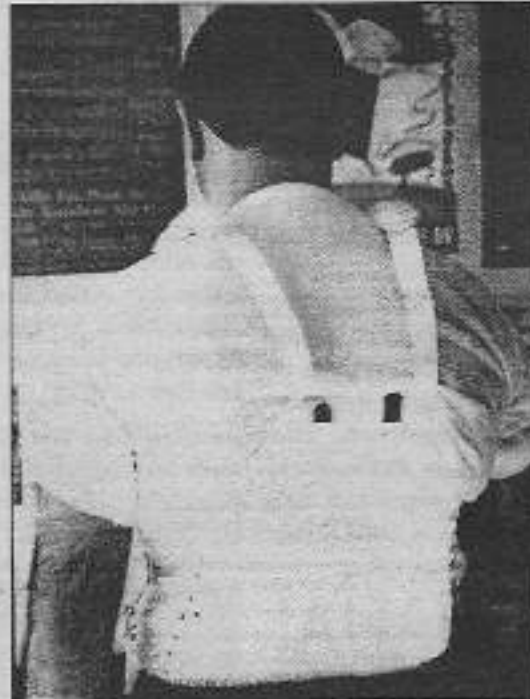
Haber Merkezi: Kurulduğu günden beri halka karşı uyguladığı ekonomik, siyasi, zorla göç, işkence gibi insanlık dışı uygulamalarına maruz kalıp genelde Avrupa ülkelerine özellikle ise Almanya'ya göç etmek zorunda kalan Kürtlerin, sınır dışı edilmelerinin ardından faşist Türk devletince işkenceye uğrayanlara bir yeniside daha eklendi.

1989 yılında Türkiye'de maruz kaldığı siyasi baskılar sonucu Almanya'ya göç eden ve Almanya tarafından ilticacı kabul edilerek, geri gönderilmesi halinde işkence göreceğini belirttiği halde sınır dışı edilerek Türk polisine teslim edilen I.G. teslim edildiği günden beri üç kez gözaltına alınarak işkenceye maruz kaldı.

Havaalanında Türk polisine teslim edilen ve sivil polisler tarafından havaalanı karakolunda sorguya alınan I.G. ye Almanya'da

neler yaptığı ve bazı kişilerin isimleri soruldu. Havaalanı karakolunda 3 gün boyunca uğradığı ağır işkenceler nedeniyle bir dişi kırılan ve dudakları patlayan I.G. daha sonra serbest bırakıldı.

I.G. 19 Mart'ta gittiği memleketi Elazığ'da özel timler tarafından tekrar gözaltına alındı. Üç gün bo-

yunca sürekli işkence gören ve ağır yaralı bir şekilde hastaneye götürülen I.G.'nin hastane'de kafasına, alnına, yanlarına, kollarına ve bacaklarına yüzün üzerinde dikiş atıldı. Belindeki kemiklerinin yüzde 55 oranında büküldüğünü, kaburga eklemlerinin birbiri

ğünü belirten doktorlar I.G.'nin en az 2 a hastanede yatması gerektiğini belirtti. Buna mücadele etmeyen polisler, "Kimseyi birşey söylersen, seni öldürürüz" şeklinde tehdit ederek I.G.'yi evine yollayıp davasını burada yapması gerektiğini söylediler. Daha sonra 29 Mayıs'ta İzmir'e giden I.G. yurtdışına çıkmak isterken yine gözaltına alındı. 7 gün boyunca tekrar yüzün işkencelere maruz kalan ve "işkence gördüğünü kimseye söylersen seni yasa mayız" şeklinde uyarılan I.G. ye doktorlar bu sefer en az 6 ay boyunca fiziki ve psikolojik tedavi görmesi gerektiğini söylediler.

Daha önce de **M. Ali Akbaş** olayını Almanya, "münferit bir olay" diyerek geçiştirirken, bu olayla sınır dışı edilen Kürtlerin işkence yapıldığı ve Almanya'nın Kürt mültecilere uyguladığı baskılar bir kez daha gözler önüne serildi.

Çıktıkça dağların doruklarına, aydınlatacağız sevdamızla karanlığı DERSİM'DE 3 DHKP-C GERİLLASI ŞEHİT DÜŞTÜ

Dersim Hozat Ardaç Köyü çıkışında 15 Haziran günü devlet güçleriyle girdikleri çatışmada üç DHKP-C savaşçısı şehit düştü. Dersim İbrahim Erdoğan Kar Sıahlı Propaganda Birliğine bağlı olan savaşçılar uzun süren çatışmadan sonra Parti Cephe'nin teslim olmama geleneğine bir yenisini ekleyerek ölümsüzleştiler.

Savaşçılardan **Songül Erkuş**, Malatya Akçadağ Gürkaynak Köyü, 10 Temmuz 1977 doğumlu ve Kürt ulusundandır. Gerilla birliğine '97 Ağustos'unda katılmıştır.

Dursun Çakır, Malatya Doğanşehir, 18 Ocak 1970 doğumlu ve Türkmen'dir. Ağustos

Açıklama: Yayınladığımız bu yazı

Kurtuluş Gazetesi'nin 86. sayısından alınmıştır.

'97'de katılmıştır.

Alp Arslan, 27 Mayıs 1969 Muş doğumlu ve Kürt milliyetindedir. Gerillaya katılış tarihi Ekim 1997'dir. Alp Arslan AYÖ-DER kurucularından ve aktif çalışmalarında bulunan biridir. Teslim olmayarak şehit düşen yoldaşlarımız Alp Arslan ve Dursun Çakır'ın cenazelerini almak için aileleri 18 Haziran Perşembe akşamı yola çıktılar.

Birer, ikişer, üçer, dörder zaferi müjdeliyor şehitlerimizi. 30 yılın geleneğini taşıyorlar geleceğe. Teslim olmuyor, çatışıyor sıkıldıkları

her kurşunda şehitlerimizin hesabını soruyorlar. Ölüm sıradanlaşıyor Parti-Cephe savaşçıların karşısında. Küçüldükçe küçülüyor. Sığınacağı bir tek taş parçası kalmıyor. Umut kuşatıyor zalimi. Umudun savaşçıları müjdeliyor zaferi. Tükenmiyor umut, büyüyor. Her gün dağlara sevdalı yoldaşlarımız yüreklerini sarıp boğmalarına koşuyorlar umudu dağlarda büyütme. Düşüyoruz Karadeniz'in, Toroslar'ın kucaklarına. Düşüyoruz Dersim'in kucaklarına. Umut bitmiyor. Umut tükenmiyor. Çihan'ın hesabını Zeynep, Hüseyin sordu. Zeynep'in, Hüseyin'in hesabını Alp, Dursun, Son-

gül Soracağız şimdi Songül'ün, Dursun'un Alp'in hesabını. Yol eyleyeceğiz Karadeniz Ege'yi, Torosları, Kürdistanı, Dersim'i. Nazı bereketliyse Anadolu'muzun toprakları, umudumuzun bereketi saracaktır Anadolu'nun yüce dağlarını. Kanımızı akıttığımız dağları yine yürüyeceğiz. Yine içeceğiz Munzur'u Pertek'in suyundan. Yine dolaşacağız köylerimizde. Yine yaslanacağız Dersim'in kayalıklarına. Yine gecenin karanlıklarında düşeceğiz yollara. Çıktıkça dağların doruklarına, aydınlatacağız sevdamızla karanlığı. Şehirlerden, kurlardan büyüteceğiz isyanı. Büyüyeceğiz Ege'de, Toroslar'da, Karadeniz'de, Dersim'de... Dağların doruklarında bir vokal olup, patlayacağız oligarşinin beyninde.

Parasız eğitim talebi, yargılanmaya devam ediliyor

Haber Merkezi: Devletin senelerden beri hak arama eylemlerini bastırabilmek için gözaltılara, tutuklamalara ve sistemleştirdiği işkencelere karşı, akademik demokratik ve parasız eğitim taleplerini dile getirdikleri için, Ankara 2 No'lu DGM tarafından toplam 95 yıl 11 ay 20 gün hapis cezasına çarptırılan ama 9. Ceza Dairesi'nce cezaları bozulan ve yeniden yargılanmaya başlayan üniversite öğrencilerinin 2. duruşması Ankara 2 No'lu DGM'de yapıldı.

9 - Ceza Dairesi'nin kararı bozmasının ardından yapılan 2. duruşmada "parasız eğitime hayır" dedikleri, demokratik ve parasız eğitim istemiyle eylem yaptıkları için 3 yıldan beri tutuklu bulunan öğrencilerden **M. Murat Kalyoncuğil**, **Ulaş Doğu Atıl**, **Mahmut Yılmaz**, **A. Aşkın Doğan**, **Özgür Tufekçi** ve **Bülent Karakaş** ile tutuksuz olarak yargılanan öğrencilerden **Nurhan Bayşahin** katıldı. Duruşmaya tutuksuz yargılanan öğrencilerden **Deniz Kartal** ile **Elif Kahyaoglu** katılmazken, tutuklu öğrencilerden **Mahmut Yılmaz** ise serbest bırakıldı.

Yapılan duruşmada Emniyet Genel Müdürlüğü Terörle Mücadele Daire Başkanlığı'ndan istenen "Devrimci Yol/Türkiye Devrimci Gençlik Örgütü adlı bir yapılanmanın bulunup bulunmadığı", bulunuyorsa "amacının ne olduğuna" ilişkin yazıya yazılan cevap okundu.

Terörle Mücadele Daire Başkanlığı, "Devrimci Gençlik Örgütü'nün Devrimci Yol örgütünden ayrılarak '95 yılında Devrimci Yol/Türkiye Devrimci Gençlik örgütlenmesi olarak yeni bir yapılanmaya gittiği ve bu örgütün Terörle Mücadele

Yasası'nın 1. ve 7. maddesince yasadışı örgüt olduğu" yönünde cevap verdi. Bu örgütün "yasadışı silahlı terör örgütü olduğu" iddia edildi.

Duruşmaya katılan sanıklar, sırayla söz alarak Emniyet Genel Müdürlüğü'nün mahkemeye sunduğu yazıyla ilgili görüşlerini açıkladılar. Tahliye olan tutuklu öğrencilerden **Mahmut Yılmaz** yazıyla ilgili görüşlerinde emniyetten istenen konunun araştırılması olduğunu fakat emniyetin, hukuki yorum yaparak konuya cevap verdiğini söyledi. **Yılmaz**, herhangi bir yasa dışı örgüte üye olmadıklarını, sadece parasız, demokratik eğitim istemlerini dile getirmek için hakları olan eylemler düzenlediklerini ve yargılandıkları örgüt ile ilişkileri olduklarına dair hiç bir delilin bulunmadığını belirtti. **Yılmaz** ayrıca, "Devrik diktatör Suharto'nun Endonezya'sı da yasa devletiydi. Biz meşru olan haklarımızı kullandığımız için sanık olduk" dedi.

Duruşmada, "Her celsode aynı şeyleri söylüyorsunuz. Molotoflardan bahsedin" diyen mahkeme Başkanı **Mehmet Turgut Okyay**'ın sözleri üzerine öğrencilerden **Bülent Karakaş**, kendilerinden işkence yapılarak alınmış emniyet ve savcılık ifadelerinin delil olarak kullanılmayacağını belirtti. Bunun üzerine **Okyay**, "Sizin evinizde roketatarlar yakalansaydı delil olmaz mıydı?" dedi. **Karakaş** ise, evde bulunan molotofların parmak izi tespiti yapılmadığını, evlerinin 48 saat sonra arandığını belirterek, "Biz demokratik, parasız eğitim için eylem yaptık ve biz asilsiz suçlamalarla buradayız, biz yalnızca haklarımızı arayacak bir öğrenci hareketi yarattık" dedi.

Duruşmada söz alan diğer sanıklar 3713 sayılı yasa kapsamında bile yargılanamayacaklarını, yarattıkları tek örgütlenmenin Üniversite Öğrenci Koordinasyonu ol-

duğunu söyleyerek tahliye talebinde bulundular. Sanık avukatlarından **Şenol Sarıhan** mahkemenin, emniyetten bilgi yerine böyle bir örgütün olup olmadığını sorduğunu, emniyetin de bu yönde cevap verdiğini söyledi.

Sarıhan, emniyetin kendi yetkilerini aşmış hukuki bir yorumda bulunduğunu, 2 yıl önce emniyetin 168. madde kapsamında değerlendirdiği örgütü şimdi ise 3713 sayılı yasayla değerlendirdiğini, müvekkillerinin suçlarının sadece molotof kokteylden ibaret olduğunu ve suçlamayla ilgili hiç bir delilin dahi olmadığını söyledi. 8 sayfalık bir savunma yapan **Sarıhan**, Ankara 1 No'lu DGM'de yapılan bir davada aynı örgüt iddiasıyla yargılananların tahliye edildiğini ve molotofkokteyli ile ilgili olarak tanık **İlyas Yılmaz**'ın dinlenmesini belirterek sanıkların tahliyesini istedi.

Sanıklardan **Mahmut Yılmaz**'ı oybirliğiyle tahliye eden mahkeme heyeti, diğer tutuklu öğrencilerin tutukluluk hallerinin devamına karar verdi. Mahkeme heyeti, **İlyas Yılmaz**'ın tanık olarak dinlenmesi, emniyetin başka mahkemelere gönderdiği bilgilerle kendilerine gönderilen bilgilerin çeliştiğini, bunun nedeninin sorulması ve savcının esas hakkındaki mütalayı hazırlaması için duruşmayı 13 Temmuz '98 tarihine erteledi.

Duruşmaya tutuklu öğrencilerin aileleri, yakınları, İstanbul ve Ankara'dan bir çok demokratik kitle örgütleri ve sendika temsilcileri ile sanatçılar katıldı. Tutuklu öğrencilere destek amacıyla 100 kadar öğrenci, Atatürk Bulvarı'ndan Kızılay'ın yakınına kadar sloganlar eşliğinde yürüdü. Öğrenciler daha sonra olaysız bir şekilde dağıldılar.

BİR ŞÜPHELİ ÖLÜM DAHA!

Haber Merkezi: Kendilerini halkın çıkarına adan, faşist diktatörlüğün halka uyguladığı baskı ve sindirme politikalarına baş kaldırıp düşmanın kalelerinin temelini sarsan komünist ve devrimcileri esir kamplarına tıkayan faşist diktatörlüğün yıllardan beri esir kamplarında sistematik olarak uyguladığı "Ya Teslim Ol, Ya da Öl" politikası can almaya devam ediyor.

Bu politikaya kurban gidenlerden, DHKP-C'ye yardım ve yataklık ettiği iddiasıyla tutuklanan **Hakan Altınkaya**'nın, sabah sporu sırasında "kalp krizi" geçirerek öldüğü belirtildi. Şakirpaşa Karakolu'nun tebligatı üzerine teşhis için Adana Adli Tıp Morgu'na çağrılan baba **Abdülhakim Altınkaya**, cezaevinin kendisine oğlunun sabah sporu yaparken kalp krizi geçirdiğini ve bu nedenle öldüğünü söylediğini ama oğlunun vücudunda morluklar ve darp izleri gördüğünü söyledi. Baba **Altınkaya**; "Oğlumun vücudunun her tarafında darp izleri vardı. Özellikle göğüs kısmı ve kolla-

rında morluklar vardı. Oğlum kalp krizi geçirerek öldü" dedi. Cesedi teşhis ettiğinde doktora morluklar olduğunu söylediğini doktorun ise kendisine, "Her ölünün vücudunda böyle morluklar olur" dediğini belirten baba, "Bu bana inandırıcı gelmedi. Tek şeye inanıyorum, oğlumu devlet öldürdü. Davacı olacağım" dedi.

Oğlunun Konya Cezaevi'nde 10 ay boyunca hücrede kaldığını ve 1 ay da Karaisalı Cezaevi'ne gönderildiğini kaydeden baba **Altınkaya**, "Konya Cezaevi'nde kaldığı süre boyunca oğluma sürekli ajandakı teklif ediyorlardı. Oğlum bunu kabul etmeyince 10 ay tek kişilik hücrede tutularak sürekli işkence yapıldı. Polisler evimize ilk geldiklerinde 'oğlunu öldürecekiz' dediler" diyerek, "İkinci gelişlerinde oğlumu kendim teslim ettim, pişmanım, böyle olacağını bilseydim, oğlumu teslim etmezdim, oğlumun katili devlettir, şikayetçiyim" dedi.

Hakan Altınkaya'nın kardeşi **Gökhan Altınkaya** ise, ağabeyinin 1993'te gözaltına alındı

ğında 15 gün boyunca ağır işkenceye maruz kaldığını belirterek, "Hakan işkence gördüğüne dair rapor aldı. Kalp krizi sonucu öldüğünü söylüyorlar. Abim çocukluğundan beri spor yapar. İçerideyken çalışmak için ağırlık istedi, böyle birinin kalp krizinden ölmesi mümkün değil. Hakan'ı devlet öldürdü" dedi. Ağabeyinin ölümü üzerine kızı **Gökhan**, "Abim bu devlete aşerlik yaptı. Ama ben yapmayacağım" diyerek ağabeyinin ölümüne isyan etti.

ANKARA'DA KÜRTÇE MÜZİK YASAĞI

Haber Merkezi: Muhafız seslere çeşitli gerekçelerle yönelen devlet ve kuklası RTÜK (Radyo Televizyon Üst Kurulu) Başkanı **sansürcü Kutlu Savaş**, bu kez de Ankara'da yayın yapan muhalif radyolara sansür uygulamaya başladı.

Devrimci müzik gruplarının belirli bölgelere sokulmaması, konserlerinin yasaklanması, kasetlerinin toplatılması, gazete ve dergilerin basılması, bombalanması bu politika çerçevesinde tam hız devam ediyor.

Bu politikalar neticesinde Ankara Valiliği ve Emniyeti, Ankara'da yayın yapan radyolarda Grup Kızıldırmak'ın ve Kürtçe türkülerin çalınmasını yasakladı. Radyolara giden siyasi şube polisleri kaset ve CD'lere el koymakla, radyo yetkilileri, yaptıkları başvuru ile kaset ve CD'leri arşivlerine koymak kaydı ile geri aldılar. Radyo yetkilileri istekler doğrultusunda bu müzikleri çalmaya devam ettiklerini yasağa gerekçe olarak Grup Kızıldırmak'ın kasetlerinin toplatıldığını gösterdiğini belirttiler.

Yeni kayıplara izin verme

Anaların çığlığına ortak ol

Halkın Günlüğü/İstanbul: Gözaltında kayıpların bulunması ve yeni kayıpların olmaması için analar 162. ve 163. kez Galatasaray Lisesi önündeydiler.

1 62. Hafta: 20 Haziran Cumartesi günü "Şefkatli", "İnsan hakları savunucusu" devletin yoğun "koruması" eşliğinde 162. kez oturma eylemini başlatan Cumartesi Anneleri Avrupa ilişkilerinden Sorumlu İngiliz Devlet Bakanı'nun, İzmir'de gözaltına alınan ve kendilerinden bir daha haber alınmayan 4 kişinin bulunması amacıyla yapılan başvuru üzerine yaptıkları araştırmalarda 4 kişinin yurtdışına çıkmak isterlerken gözaltına alındıklarını öğrenildiğini bildiren yazılı mesajı okundu.

İngiliz Devlet Bakanı **Doug Henderson** mesajında, 31 Mart 1998 tarihinde gözaltına alınan ve bir daha kendilerinden haber alınmayan **Neslihan Uslu, Mehmet Ali Mandal, Metin Andaş ve Hasan Aydoğan**'ın Türkiye'den yurtdışına çıkmak isterlerken gözaltına alındıklarını tespit ettiklerini, fakat bunun haricinde başka bir bilgiye ulaşamadıklarını, en kısa sürede BM Kayıplar Çalışma Grubu'nu Türkiye'de yaşanan kayıplarla ilgili harekete geçireceklerini belirtti. Daha sonra analar tarafından, uluslararası alanda Türkiye'deki kayıplar politikasının Avrupa kamuoyuna taşınması amacı doğrultusunda bir grup kayıp yakınunun Almanya'da temaslarda bulunduğu bildirildi. Ardından 162. hafta açıklaması okundu. Açıklamada, "Yarın babalar günü. Yarın yüreklerimiz, babaları gözaltında kaybedilmiş bütün çocukların ve çocukları gözaltında kaybedilmiş bütün babaların yanında olacak yarın. Onlarla acılarını paylaşacak, uzakla-

rında olsak da onlara sessiz bir selam göndereceğiz. Gözaltında kayıpların sorumlularını da bir kez daha lanetleyecek, varlığımızla onları rahatsız etmeye de-

vam edecek, onları tüm insanlığın vicdanında bir kez daha mahkum edeceğiz" denildi.

Basın açıklamasının ardından polis dağılarak kitleden, Nevzat Ay isimli bir kişiyi gözaltına aldı.

163. Hafta: 27 Haziran Cumartesi günü Galatasaray Lisesi önünde 163. kez biraraya gelen Cumartesi Anneleri yoğun güvenlik önlemleri altında oturma eylemini başlattılar. Oturma eyleminde ilk konuşmayı yedi yıl önce Batman'da katledilen **Özgür Ülke Gazetesi** muhabiri **Cengiz Altun**'un annesi yaptı. Anne Altun konuşmasında, "Oğlum **Özgür Ülke** muhabiriydi. O sadece gerçekleri ve doğruları yaşıyordu. Onun doğrularından korktukları için onu öldürdüler. Yedi yıldır katilleri hala bulunamadı. Nedense devlet hiçbir şekilde ifademizi almadı. Ben Cengiz'in katledilmesinden beri hep katilleri arıyorum ve bulana değin mücadeleye devam edeceğim. Sadece Cengiz değil tüm faili meçhul cinayetlerde şehit düşenler benim evladımdır. Unutmayacağız" dedi.

Ardından okunan basın açıklamasında "Üç yıl önce ilk kez burada oturmaya başladığımızdan bu yana gözaltında kayıplar devam ediyor. Geçen haftalarda duyurmuştuk. İzmir'de dört kişi 31 Mart'tan bu yana hala kayıp. **Neslihan Uslu, Hasan Aydoğan, Metin Andaş ve Mehmet Ali Mandal**'dan hala bir haber yok. İnsan hakları konusunda dünyaya verilen sözlerle, yapılan açıklamalara, yayınlanan raporlara, emniyetin "sözde" işbirliği çağrılarına verilen en iyi cevap, bu yeni kayıp olayıdır. Bu dört kişi nerededir? Devlet bu konuda ne yaptı?" denildi ve kitle alkışları eşliğinde dağıldı.

ÖZEL TİM'DEN ÖZEL TERÖR

Haber Merkezi: Kurukluğu günden itibaren devletin tüm kontra eylemlerini en vahşi şekilde gerçekleştiren özel tim elemanları, faaliyet gösterdikleri bölgelerde de tüm caniliklerini gözler önüne sererek onlarca insanı işkence ve yargısız infaz ile katlettiler. Baştan aşağı MHP'ilerden oluşan bu eli kanlı insan müsveteleri yine Dersim'de sahneye çıktılar.

Dersim Merkez'de yaklaşık iki hafta önce öldürülen 3 özel tim mensubunun ardından devlet ve paralı uşakları, gerillalardan yedikleri darbelerden dolayı her zamanki gibi halka saldırdılar. Atatürk Mahallesi'ne yaptıkları saldırıda **Onur Aslan** adlı çocuk yaralandı. Bombaların da kullanıldığı saldırı sonucu kadın-çocuk-erkek ayrılmaksızın halktan insanlar feci şekilde dövüldü ve çok sayıda kişi gözaltına alındı.

Yedikleri her darbe sonrası halka saldıran bu gözü dönmüş caniler, Cumhuriyet Mahallesi 66 Afet Konutları civarında yoldan ge-

çen 3 kadın yanlarına çağırdılar, kadınların gelmemesi üzerine 3 kadını feci şekilde dövdüler. Bunlarla yetinmeyen özel timciler daha sonra **Sakine Demir** adlı kadını da feci şekilde dövdüler.

Eşi **İbîş Demir**'in olaya müdahale etmek istemesi üzerine özel timciler, "Fazla konuşsan seni götürüp kaybederiz. Bizim arkadaşlarımız vuruldu. Öcünü alacağız. Seninle daha çok hesabımız var" şeklinde tehdit edildi.

İbîş Demir'in, karısını hastaneye götürme girişimi özel tim mensupları tarafından engelenirken, Valiliğe başvuran Demir, Valilik'ten, "Benim onlara müdahale etme yetkim yok" cevabını aldı.

Daha önce de defalarca yedikleri darbelerden dolayı olaya yakın köye, ilçeye ve merkeze aynı şekilde saldıran özel tim ve askerler, onlarca köylüyü katledip işkencelerden geçirmişti.

İŞKENCECİ POLİSLERE YİNE TAHLİYE

Haber Merkezi: Hırsızlık yaptığı iddiasıyla Diyarbakır'da gözaltına alınarak Adana'ya getirilen **Mehmet Yavuz**'u işkence yaparak öldüren 8'i tutuksuz 11 polisin yargılandığı davada 1 kişi daha serbest bırakıldı.

Adana 3. Ağır Ceza Mahkemesi'nde 23 Haziran Salı günü yapılan duruşmada tutuklu bulunan işkencecilerden Komiser **Murat Gölbaş**, polisler **Veysi Boztepe** ve **Vahap Şahin** ile tutuksuz yargılanan Komiser Yardımcısı **Uğur Özdoğan**oğlu, **Caner Arman, Fethi Çevik, Halil Kılıç, Ahmet Mut, Bülent Karaca, Mehmet Gündoğan** ve **Mesut Sülü** katıldı.

Davada söz alan **Nizamettin Yavuz**, kardeşi **Mehmet Yavuz**'un gözaltına alındığı sırada herhangi bir rahatsızlığının olmadığını ve kardeşinin işkence ile katledildiğini söylerken, anne **Sultan Yavuz**, "Oğlumu sağ aldılar ölüsünü verdiler. Benim yüreğim yandı, bir başkasının için yanmamam için polislerin cezalandırılmasını istiyorum" dedi.

Müdahil avukat **Osman Beydemir**, yapılan incelemedeki bulguların zanlılara sistematik baskı yapıldığını anlaşıldığını belirterek, Adana Emniyet Müdürlüğü hakkında suç duyurusunda bulunulmasını talep etti. Mahkeme heyeti, her zamanki gibi işkenceci polislerden **Veysi Boztepe**'nin tahliyesine ve müdahil avukatların taleplerinin reddine karar verirken, duruşmayı ileri bir tarihe erteledi.

Halkın Günlüğü/Kartal: Tuzla Organize Deri Sanayi Bölgesi'nin Serbest Bölge haline getirilmek istenmesi, Tuzla ve Beykoz deri işçileri tarafından protesto edildi.

Deri-İş Tuzla Şubesi, 16 Haziran Salı günü saat 12:00'da Tuzla Organize Deri Sanayi Bölgesi Traktörçüler Duragında kitlesel bir basın açıklaması düzenledi.

Basın açıklamasına katılan yaklaşık 3000 deri işçisi, işverenin Serbest Bölge oyunlarını, kaçak işçi çalıştırma ve son zamanlarda yaşanan işten atmaları protesto etti. "Sermayenin İleri Kapatamaz KİT'leri", "Deri, Kundura Akbaların Olmayacak", "Zafer Direnen Emekçilerin Olacak" yazılı döviz ve pankartları açan işçiler, fabrikalardan gruplar halinde Traktörçüler Duragına doğru yürüdüler. İşçiler, "İşçilerin Birliği Sermayeyi Yenecek", "Birlik Mücadele-Zafer", "Genel Grev, Genel Direniş", "İşçi Kıymına Son", "Yaşasın Halkların Kardeşliği", "Tuzla Faşizme Mezar Olacak" ve "Amerikan İleri Kapatamaz Kitleri" sloganlarını haykırarak Traktörçüler Duragında bir araya geldiler. Burada işçilere hitaben Deri-İş Genel Başkanı Yener Kaya konuşma yaptı. Konuşmasında Organize Sanayi Bölgesi'nin Serbest Bölge'ye dönüştürülmesi yoluyla sendikasıylaştırılmak istenmesine karşı sonuna kadar mücadele edeceklerini, Serbest Bölge ile ülke topraklarının uluslararası sınırların dışına çıkarıldığını ve sendikal örgütlenmenin sırtlanmasının, 10 yıl boyunca grevin ya-

saklanması anlamına geleceğini söyledi. Kaya, "Bu olayı şiddetle reddediyoruz. Aynı biçimde çevreyi kirlettiği gerekçeyle Beykoz Deri ve Kundura Fabrikası'nın kapatılmasını ve buranın arazi-

le birlikte rantiyecilere peşkeş çekilmesini protesto ediyoruz" dedi.

Deri-İş Tuzla Şube Başkanı Musa Selvi ve Deri-İş Beykoz Şube Başkanı Kemal Kö-

se'nin de yaptıkları birer açıklamadan sonra işçiler, saldırılara karşı sonuna kadar mücadele edeceklerini belirttiler. Toplam 2 saat süren eylem, işçilerin dağılmasıyla sona erdi.

Malatya Sümerbank Çalışanları Kararlı!

"BU İŞYERİNİN PEŞKEŞ ÇEKİLMESİNE GÖZ YUMMAYACAĞIZ"

Haber Merkezi: Özelleştirme çalışmaları tam gaz devam ederken işçiler de kendileri için işsizlik ve sefalet anlamına gelen bu politikaları boşa çıkarmak amacıyla direnişlerini yaygınlaştırmaya başladılar.

Büyük gelişmeler sağlanacak, ekonomiyi düzluğe çıkaracak, toplumun refah düzeyini artıracak vb. demagogilerle özelleştirme politikalarına karşı gelececek tepkilerin önüne geçmeyi planlayan hakim sınıflar, Kamu İktisadi Teşekkülleri (KİT)'ne ait işyerlerini tam bir yağma mantığıyla peşkeş çektiler. Talan ve yağma saldırılarında pervasızlaşan hakim sınıflar onbinlerce işçiyi bir anda kapının önüne koymakta bir sakınca gör-

mediler.

Yaşanan bu süreçte özelleştirmenin kendileri için işsizlik, açlık, sefalet anlamına geldiğini bütün açıklığıyla kavrayan işçiler, özelleştirmeye karşı tepkilerini yükseltmeye ve direnişler geliştirmeye başladılar.

Ülkenin birçok kesiminde birbirinden ayrı olarak gelişen direnişlerden biri de Malatya Sümerbank'ta çalışan işçilerin, fabrikanın özelleştirmesine karşı başlattığı ve bir aydır devam ettirdiği direniştir.

1 Haziran günü fabrikadan Malatya merkezine yürüyerek özelleştirmeyi protesto eden işçiler, direnişlerini, oturma eylemi, iş yavaşlatma, inza kampanyası vb. ey-

lemlerle devam ettiriyorlar. 900'ü aşkın işçi ve memurun direnişte olduğu işyerinde, eylemleri düzenleyecek bir komite oluşturan Sümerbank çalışanları, işyerlerinin özelleştirme dışında tutulmasını istediklerini ve fabrikanın satılmasına ne şari altında olunursa olunsun engel olacaklarını açıkladılar. Çalışanlar ayrıca il milletvekilleri ve siyasi parti merkezleriyle de görüşerek fabrikanın özelleştirilme kapsamından çıkarılmasını istediler.

Malatya'da süren direnişe destek olmak amacıyla 15 Haziran günü Bakırköy Sümerbank işçileri de saat 17:00'da iş bıraktılar. Sendika temsilciliği önünde toplanan işçilere hitaben bir konuşma yapan

işyeri baştemsilcisi Çetin Yelken; sendikaları özelleştirme saldırılarına karşı teslimiyetçi olmakla suçlayarak işçileri saldırılara karşı direnmeye çağırdı. Yelken benzer durumu daha önce kendilerinin de yaşadığını hatırlatarak direnişe Malatya'daki işçinin sorunu olarak bakılmamasını istedi. Yelken, direnişçi emekçilere verilmesi gereken desteğin önemine vurgu yaparak direnişçi işçilere dayanışma çağrısı yaptı.

Malatya Sümerbank işçileriyle telefonlu görüşen Bakırköy Sümerbank işçileri, gerekirse Malatya'ya gideceklerini ve eylemleri destekleyeceklerini de açıklayarak direnişçilere destek mesajı yolladılar.

**KAYIPLARDAN
HALA
HABER YOK**

Halkın Günlüğü/İzmir: Kaybedilmeye çalışılan dört devrimciyi sahiplenmek, devletin kaybetme politikasını teşhir etmek amacıyla Haklar ve Özgürlükler Platformu, 20 Haziran Cumartesi günü saat 13:00'da yine Konak Meydanı'ndaydı. Kaybedilen dört devrimcinin resimlerinin taşındığı eylemde sık sık, "Anaların Öfkesi Katilleri Boğacak", "Gö-

zusunda Kayıp İstemiyoruz", "Kayıpların Hesabını Soracağız" vb. sloganlar atıldı.

HÖP adına yapılan açıklamada, "Metin Andaç, Neslihan Uslu, M. Ali Mandal, Hasan Aydoğan'dan haber alınmayalı üç ay oluyor. Sağ olduklarından ümidimizi kesmeye başladık. Devletin kay-

betme politikası tüm halkı hedefliyor.

Sıranın kendimize gelmesini beklemeden haksızlığa, zulme, kayıplara tepki göstermek, hesap sormak insani bir davranıştır, göstermemek ise kaybol maktır. Yaşanacak her ölümden her kayıpta pay sahibi olmaktır" denildi. Grup daha sonra sessizce dağıldı.

Haber Merkezi: Gerilla savaşı karşısındaki başarısızlığının ve çaresizliğinin etkisiyle, gerillalarla girdiği her çatışma sonrasında çevre köylere inen devletin askeri birliklerinin sivil halk üzerinde estirdiği terör ve vahşet yetmezmiş gibi evlerini yakma, binlerce köylüyü köyünden, topraklarından sürme, akabinde şehirlere göç eden insanları açığa ve sefaletle mahkum etmeye ilişkin devlet politikaları aralıksız sürüyor.

Diyarbakır'ın Lice ilçesinde gerilla cenazesini toprağa verdikleri gerekçesiyle baskılara maruz kalan ve Lice Tabur Komutanı faşist Halil Deveci tarafından boşaltılması için süre tanıyan Xanekale (Çeper) Köyü, 17 Haziran Çarşamba günü sabah saatlerinde askerler tarafından basılarak boşaltıldı. Köylüleri tartaklayan askerler, kadın ve çocukların direnişine rağmen evlerde bulunan tüm eşyaları dışarı çıkarak köyde bulunan herkesi dipçik ve tekmelerle dövdüler.

Önce köyün boşaltılması için akşam saat 19-00'a kadar süre tanıyan tabur komutanı Deveci, kimliklerine elkoyulmuş köylüleri göçetmemeleri halinde evlerini yakmakla tehdit etti. Köylüler, uygulanan bu vahşet sonrası eşyalarını ve hayvanlarını Lice'den getirdikleri kamyon, traktör ve münibüslere bindirerek göç ettiler.

IHD'nin Cumhurbaşkanı Süleyman Demirel'e ve TBMM'ye önceden yaptığı başvurulara rağmen boşaltılan köyün ve uygulanan vahşetin devlet politikasının bir sonucu ve Kürt ulusu üzerinde uygulanan millî zulümün bir parçası olduğu, boşaltılan Xanekale Köyü örneği ile bir kez daha ispatlandı.

Köylülere, "Köyü PKK baskını sonucu terk ediyorsunuz" diye kağıt imzalatan faşist Türk ordu yetkilileri çevre köylere de baskınlar düzenleyerek köylüleri tehdit ettiler. Diyarbakır'a göçeden yaklaşık 50 aile, 450 Evler, Bağlar, Şehitlik, Aziziye ve 500 Evler'de bulunan yakınlarının yanlarına göçü olarak yerleştiler. Ev tutabilmek için hayvanlarını

satın köylüler, Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'ne başvuracaklarını ve ne pahasına olursa olsun köylülerine döneceklerini söylediler ●

Köy boşaltmaya tam gaz

Halkın Günü/İzmir: Belediye-İş'e bağlı Bornova, Konak, Karşıyaka, Balçova, Çiğli, Güzelbahçe, İzmir Büyükşehir belediyelerinde ve Genel-İş'e bağlı Buca, Narlıdere belediyelerinde devam eden TİS görüşmeleri olumsuz sonuçlandı.

17 Haziran Çarşamba günü Genel-İş, Buca Belediyesi önünde, Belediye-İş ise ertesi gün İzmir Büyükşehir Belediyesi önünde TİS sürecine ilişkin birer basın açıklaması yaptılar.

Buca Belediyesi önünde yapılan açıklamaya yaklaşık 500 kişi katılırken sık sık, "İşçiyiz Haklıyız Kazanacağız", "Yaşasın

SIRADA GREV VAR

Örgütlü Mücadelemiz", "Genel Grev Genel Direniş", "Toplu Sözleşme Hakkımız Söke Söke Alırız", "İşçi Memur El Ele Genel Greve" vb. sloganlar atıldı.

Eylemde Genel-İş 5 NO'lu Şube Başkanı İsmail Özhamarat yaptığı açıklamada; "1 Mart'tan beri sürdürdüğümüz toplu iş sözleşmesi görüşmelerimizden istenilen sonuç alınmadı. Yasa gereği 60 günlük sürede sürdürülen görüşmelerde arabulucunun da girişimleri hiç bir sonuç vermedi. 4 kişilik bir ailenin geçi-

nebilmesi için gerekli olan ücretin resmi ağızlarından açıklanan miktarın 180-200 milyon olmasına rağmen Özfatura %25'lik zam teklifinde ısrarlı olduğunu söylüyor. Belediye işverenlerinin bu sınıf düşmanı tavırlarına karşı aynı iş kollarındaki diğer sendikalarla birlikte GREV'e çıkma konusunda görüş birliği içindeyiz" dedi.

18 Haziran Perşembe günü İzmir Büyükşehir Belediyesi önünde Belediye-İş tarafından yapılan eyleme yaklaşık 1500 işçi katıldı. Alışların, ışıkların ve yuhlamala-

rın hiç kesilmediği eylemde sık sık "Belediye İşçisi Köle Değildir", "Naylon Fatura, Sözleşme Hakkımız Söke Söke Alırız", "İşçiler Burada Özfatura Nerede" vb. sloganları atılır.

Belediye-İş 1 Nolu Şube Başkanı Talat Özdemir tarafından yapılan konuşmada; "9 belediye TİS yetkilerini büyük şehire devretmiş. Büyükşehir Belediyesi'ne verirse biz de onu veririz diyorlar, ilçe belediyeleri neden kendi yetkilerini kullanmıyorlar. Çöplerin İzmir Büyükşehir Belediyesi tarafından toplanacağı söyleniyor. Buna mücadele etmeyiz. Grevimizi DİSK'e bağlı sendikalarla aynı günde başlatacağız" denildi ●

CEZAEVLERİNDE İTİRAFÇILAŞTIRMA OYUNLARI DEVAM EDİYOR

Haber Merkezi: Faşist Türk devleti, Kürt ulusuna karşı yürüttüğü baskı, sindirme ve katliam politikasına paralel olarak halkına ihanet etmesi ve çete devletinin "faill meçhul" cinayetlerine ortak olması için esir kamplarındaki tutsaklara yönelik uyguladığı itirafçılaştırma oyunlarına devam ediyor.

PKK üyesi olduğu iddiasıyla tutuklu bulunan ve Ümraniye Cezaevi'nden, itirafçıların yoğun bulunduğu Kırklareli Cezaevi'ne mahkeme çıkışı jandarma zoruyla götürülen Mehmet Güzel (33), cezaevlerindeki tutsaklara ve kendisine uygulanan baskı ve itirafçılık politikalarını protesto etmek için bedenini ateşe verdi.

Üç buçuk aydır Ümraniye Cezaevi'nde tutuklu bulunan ve 22 Haziran Pazar testi günü, mahkemesi olduğu için götürüldüğü İstanbul 4 No'lu DGM'den çıkarıldıktan sonra jandarmalar tarafından, zorla itirafçılarına yoğun bulunduğu Kırklareli Cezaevi'ne götürülen Güzel'e işkence edilerek itirafçı olması istendi. Güzel, itirafçılaştırma amacıyla işkence ve baskılara karşı direnerek getirildiği Ümraniye Ceza-

evi'ne sevkini yapılmasını istedi. Sevkini yapılması için 24 Haziran Çarşamba günü, açlık grevine başlayan ve açlık grevine başladığı için hücreye atılan Güzel, yetkililerin uyguladığı işkence ve baskıları protesto etmek için 25 Haziran gecesi bedenini ateşe verdi.

Halen Kırklareli Cezaevi'nde bulunan ve olayla ilgili cezaevi yetkilileri tarafından durumunun iyi olduğu sadece elbiselerinin

yandığı belirtilen Güzel'in, karında ve bacaklarında yanıklar olduğu öğrenildi.

Güzel'in kardeşi Murat Güzel, kardeşinin başına gelecek olanlardan Adalet Bakanlığı'nın, Ümraniye ve Kırklareli Cezaevi yönetiminin sorumlu olacağını, kardeşinin "Behçet" hastası olduğunu belirterek, tutuklu yakınlarını ve kamuoyunu baskılara ve itirafçılık dayatmalarına karşı duyarlı olmaya çağırdı.

Güzel'in avukatları ise, İstanbul 4 No'lu DGM'ye başvuruda bulunarak, Güzel'in Ümraniye Cezaevi'ne sevkini istediler. DGM Başkanlığı başvuruyu, İstanbul'daki cezaevlerinden biri olması şeklinde kabul etti ●

Devletin yeniden yapılanması, fişleme ve ajanlaştırma

Haber Merkezi: Devletin yeniden yapılanılması, yeni ekonomik-siyasi reformlar, uzlaşma, demokratikleşme vb. söylemlerin ezilen ve sömürülen sınıflar ve halklar için neyi ifade ettiği hergün yaşanan pratiklerle bir bir ortaya çıkıyor.

2 000'li yıllara sorunlarını belirli oranlarda çözüp rahat bir şekilde girmeyi uman hakim sınıflar bir yandan özelleştirme, işten atma, çalışan emekçileri prangalayan yeni yasalar çıkarmaya çalışmakta, bir yandan da bu dü-nüma karşı devrimci duruş gösteren kişileri, kurumları bertaraf edip toplumu öncüsüz bırakmaya çalışıyorlar. Kuşkusuz bu politikaların ana sebebi toplumu daha fazla pasifize edip yapmayı planladıkları "düzenlemeleri" daha rahat hayata geçirmeyi ummalarıdır. Bir yandan devlet denen zor aygıtının tüm kurumlarını buna göre konumlandırıp hazırlarken diğer yandan da mahalefete öncülük eden kişileri ve kurumları tasfiye etmeye çalışıyorlar.

Hakim sınıflar toplumsal muhalefeti bastırmaya çalışırken "ince" politikaların bir tür lütfünden yararlanmayı kaçınılmaz görüyorlar. Onlar yıllarca iktidar olma tecrübelerinin de avantajıyla her türlü aşaklık ve çirkin yöntemi kullanmakta bir sakınca görmemişlerdir/görmemektedirler. Bu yöntemlerden en aşaklık olanlardan biri de ajanlaştırma politikasıdır. Sömürücü zalimler çeşitli zor yöntemlerinin yanı sıra tüm tarihleri boyunca bu çirkin yöntemi her zaman kullanırlar. Başta muhalefeti (devrimci muhalefeti) pasifileştirmek, devrimci kurum, hareket ve örgütleri kontrol etme, en önemlisi de mücadele edenler arasında güvensizlik yaratmayı amaçlarlar. Ülkemizde de ezen zalim sınıf bu politikayı hep uygulamış; günümüzde de bu politikaya hız vermiştir. Bu durum,

mücadele tarihi boyunca hep tanık olunan gerçektir.

Halka yabancı, bencil, kişilişiz ve yoz unsurları bulmakta zorlanmayan faşist diktatör bu unsurların zaaflarından yararlanarak ajan ve işbirlikçilerle ömrünü biraz daha uzatma gayretindedir. Ülkemiz hakim sınıfları şimdiye kadar bu politikalarını daha gizli kapaklı yaparken gelinen aşamada bunu alenen yapmaya çalışmakta bir sakınca görmemektedirler. Amaç bellidir, "Devlet güçlüdür" şarlatasıyla ayakta durma çabasıdır. Bu politikalarının hayata geçirilmesi ve halk arasında ajan-işbirlikçiler ve muhbirlerin örgütlenmesini finanse etmek amacıyla her türlü kirli işler çevrilmiş, özel fonlar oluşturulmuştur. Bugün yapılan ise şimdiye kadar illegal yapılan işlerin bir kısmını legalleştirip topluma benimsenmek ve çekici hale getirmektir. Tıpkı daha önceki süreçlerde kontrgerillanın bir kısmının legalleştirilip emniyet bünyesinde özel hareket timleri olarak örgütlenmesi gibi.

Toplumsal barış, "özgürlük, demokrasi, insan hakları, toplumsal reformlar" yapma vadiyle işbaşına gelen ANASOL-D hükümeti, yaptığı iktidarıyla bu tanımlamalardan ne anladığını da gösterdi. Çeteleri ortaya çıkarağız, yargısız infazları engelleyeceğiz, faili meçhullerin önüne geçeceğiz, işkence kalkacak diyen M. Yılmaz başbakanlığında söylenen ve yapılanlar birbirine zıt olan şeylerdir. Halkımız artık görmektedir ki kan, zulüm, işkence, vahşet diktatörlüğün temel politikası ve gerçek yüzüdür. Hiç bir hükümetin bunu engellemeye ne gücü yeter ne de o cesarete sahiptirler. Bu ülkede hükümetlerin, parlamentonun göstermelik olduğu ve faşizmi maskeleyen amacı taşıdığı bugün halkın geniş kesimince görülmektedir.

Kaçırılan, gözaltına alınıp işkence gören, in-

faz edilenlerin olmadığı tek bir gün olmayan ülkemizde şimdilerde ise ajan ve muhbirliğin özendirilmesi, cazip hale getirilmesi bilhassa meclis tarafından yasallaştırılmaya çalışılıyor. Nitekim Demokratik Türkiye Partisi (DTP) Milletvekili **Mahmut Yılmaz** ve arkadaşlarının meclise verdikleri yasa önerisinde ajan ve muhbirlerin her türlü olanaklardan faydalandırılması öngörülmüştür.

Hükümet ortağı DTP'ye göre MİT'e bilgi toplayan sivil kişilere ve muhbirlere telefon, sağlık uçak masraflarından yüzde 50 indirim yapılmalı, özlük hakkı hariç milletvekillerine tanınan tüm ayrıcalıklarda faydalandırılmalı, ölmeleri veya sakat kalmaları halinde ise kendilerine veya mirasçılara yüklü miktarda tazminat ödenip aylık bağlanmalı. Politikanın özü havuç ve sopa politikasıdır. Bir yandan toplumu sindirmek amacıyla binbir türlü baskı uygulamak diğer yandan bu aşaklık politikaya hizmet edecek piyonları güvenceye kavuşturup kendilerine daha fazla bağlamaktır. Bu da, yaşanan sürecin sonuçlarından ayrı ele alınması gereken bir gelişmedir. Özelde proletarya partisi genelinde diğer devrimci çevrelere sızmış ajanların cezalandırılması düşmanlık psikolojik gerileme yaratmıştır. Devlet bunu çeşitli şekillerde telafi etmeye çalışıyorlar. Bir yandan bu aşaklık unsurlara daha rahat bir ortam (mad-di) yaratmaya çalışırken diğer yandan da zilletlerini güvenceye alıp korumayı taahhüt ederek bu unsurların görevlerine daha sıkı sarılmalarını düşünüyor.

Faşist diktatörlüğün yeni düzenlemelerinden biri de asker, polis merkezlerine asılacak, yerleşim birimlerinin açık krokileridir. Bakanlar kurulunda kabul edilip bizzat M. Yılmaz imzasıyla Meclis Genel Kurulu'na sevk edilen yasa tasarısına göre tüm karakollarda her bir semt ve mahallenin en ince ayrıntısı

na kadar haritası çıkarılacak, hangi evde kim oturuyor açık bir şekilde yazılacak. Planlanan bu yasayla muhalif herkesi her an elinin altında tutma hevesi yatmaktadır. Bu kurnazca düşünülen planın tepki çekmemesi ve sessiz sedasız bir şekilde kanunlaşması için "kayıpların kolayca bulunması ve kayıp yakınlarına yardımcı olunması", "yargıya yardımcı olma" gibi masum ve makul söylemler kullanılıyor.

Oysa bu düzenlemeyle herkesin fişlenmesi, rahatça takip edilmesi, denetlenmesi, gerektiğinde zahmetsizce katledilmesi planlanıyor. Bu plan da devletin diğer tüm planları gibi halkın aleyhinedir. Halk düşmanlarının ince politikalarının bir sonucudur. Bu tasarıyla ayrıca kimlik bildirimi (misaftır olsa da) zorunlu hale getirilmeye çalışılıyor.

Yapılmak istenen her şey son derece açıktır. Devrimci ve komünistleri binbir yöntem kullanılarak tasfiye etme, toplumsal muhalefeti düzeni rahatsız "etmeyecek" makul düzeye çekip düzeni rahatsızla amaçlıdır. Herşeye rağmen bertaraf edemediği devrimci dinamikleri, ajanlaştırma, işbirlikçileştirme ve muhbir ağıyla içten çürütme, kâmin nerede oturduğunu bildirme zorunluluğunu getirecek kişileri psikolojik baskı altında tutarak kişiyi devlet karşısında güvensizliğe düşürme hesaplarıdır. Bu uygulamalar bugüne kadar değişik şekillerde fiili olarak vardı ve varolacaktır. Bugün ise bu saldırıları daha üst boyuta taşıyarak başarıyı yakalamayı düşünüyor ezen zalimler ve onların devleti.

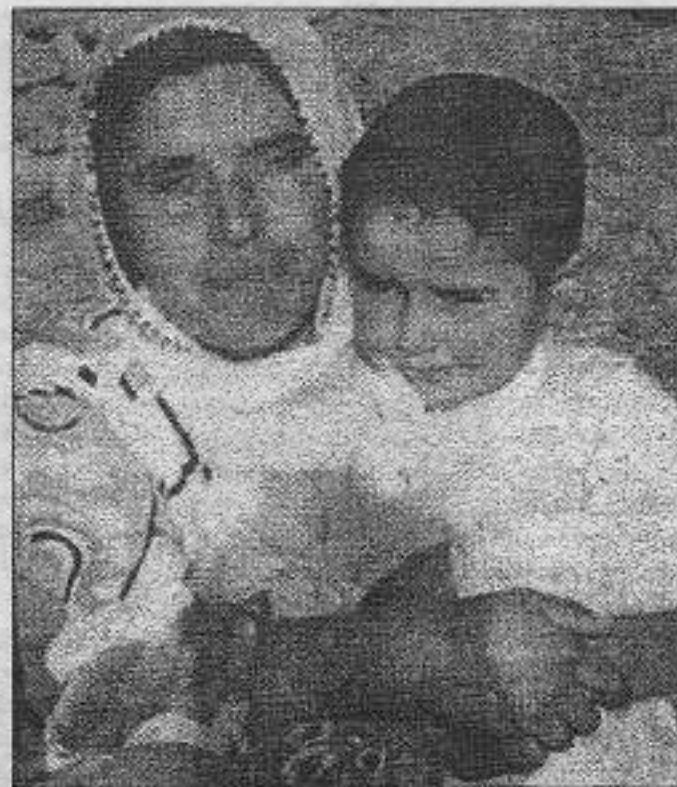
Oysa unuttukları bir şey var, değişim karşısında ne yöntem kullanılırsa kullansınlar kendilerine yaklaşan sonu engelleyemeyeceklerdir. Bugün yapmaya çalıştıkları tüm uygulamalar, gün gelecek kendilerini vuran bir silaha dönüşecektir ●

DEVLETEN TECAVÜZE DEVAM ONAYI

Haber Merkezi: Devletin halka karşı uyguladığı baskı, zulüm, işkence, hak gaspları, yargısız infaz, gözaltında kayıp vb. saldırılarına bir parçası haline gelen tecavüz olayı T. Kürdistanı'nda alabildiğine hızlı bir şekilde devam ediyor. Gerek askerler ve özel tim mensupları gerekse kendi ulusuna ihanet eden korucular tarafından gerçekleştirilen bu vahşet, yine devletin mahkemeleri tarafından adeta, "Tecavüze devam edin size bir şey olmaz, biz sizin ufkur maselenizi de çözüyoruz" denircesine saldırıyı gerçekleştirenler serbest bırakılıyor veya açılan davalar oyalanıyor.

S üren savaşın bir parçası olarak hayata geçirilen bu çirkin saldırıda Remziye Dinç Batman'da korucular tarafından tecavüze uğramıştı. Dinç'in açtığı mahkeme sonucu korucular beraat etti. Beraat kararı 20 Haziran Cumartesi günü yapılan basın açıklaması ve Adalet Bakanlığı'na çekilen telgrafla protesto edildi.

Feminist Kadın Çevresi, Bağımsız Kadınlar, Jülin, Kürt Kadın Dayanışma Ve Araştırma Vakfı, Özgür Kadın Derneği ve Roza Kürt Kadın Dergisi tarafından İstanbul Beyoğlu Tünel'de yapılmak istenen basın açıklamasına polisler izin vermeyerek kadınları tehdit ettiler. Kadınlar daha sonra Galatasaray Postanesi önüne geçerek basın açıklaması yaptılar. Açıklamada kararın politik

olduğunu belirten çevreler, Kürt kadınlarına yönelik cinsel şiddet kınadıklarını ve tecavüze uğrayan kadınların yanında olduklarını belirttiler. Kadınlar daha sonra Adalet Bakanlığı'na telgraf çekerek tecavüzü köy korucularının gözaltında cinsel saldırılarına ve remziye Dinç'e tecavüz edenlere verilen beraat kararını protesto ettiler.

Öte yandan Mardin Derik İlçe Jandarma Bölük Komutanlığı'nda görevli yüzbaşı **Musa Çitil** tarafından tecavüze uğrayan **Şükran Aydın** ile ilgili davanın duruşmasına 18 Haziran Perşembe günü Mardin Ağır Ceza Mahkemesi'nde devam edildi. Duruşmaya sanık ve mağdur katılmakzen müdahil avukatlar ve sanık avukatı kaıldı.

Derik İlçe Jandarma Komutanlığı'nda 29 Haziran 1993 tarihinde üç gün boyunca işkence görüp, tecavüze uğrayan **Şükran Aydın**, Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'ne başvurarak Türkiye'yi 40 bin dolar tazminat ödemeye mahkum ettirmişken, yapılan bu göstermelik mahkeme müdahil avukatlar geçmiş celselerde yaptıkları savunmaları tekrar ederek, işkence raporunun istenmesini ve bu raporun dosyaya konulmasını istediler. Müdahil avukatlar ayrıca sanık yüzbaşı **Musa Çitil** hakkında yeterli delillerin elde edilmediğini ve tutuklanmasını talep ettiler. Mahkeme heyeti, müdahil avukatların taleplerini reddederek duruşmayı 10 Eylül 1998 tarihine erteledi ●

Açıklama:

Elimize posta kanalıyla ulaşan Marksist-Leninist Komünist Parti Merkez Komitesi imzalı bildiriye olduğu gibi yayınıyoruz.

Devrimci demokrat kamuoyuna

Partimizin Bursa çalışması içinde yer alan Tacettin Aşçı adlı bir polis işbirlikçisi hain ile Ahmet Aydın adlı bir polis ajanı açığa çıkarıldı. Uzun süreden beri Bursa'da faaliyet yürüten bu iki hain, kendilerini "en rahat" hissettikleri bir dönemde deşifre edildiler.

Bursa Emniyet İstihbarat Şubesi'nde görev yapan Kemal Adsız kod ismini kullanan komiser Niyazi Turgay'a bağlı olarak çalışan bu iki hain partimizin ve bildikleri kadariyle diğer çevrelerin Bursa'da yürüttüğü faaliyet düzenli olarak polise bildirmekle görevli olduklarını açıkladılar.

Biri açık çalışma alanlarında (Tacettin Aşçı), diğeri de semt çalışmasında (Ahmet Aydın) yer alan bu iki halk düşmanı hain, partimiz tarafından yürütülen sorgulamalarında suçlarını itiraf ettiler.

Her ikisi de polisten düzenli maaş alan ve kod isim kullanan bu halk düşmanlarının kirlilik hikayeleri kısaca şöyle:

Tacettin Aşçı: Kendi yazılı ve sözlü beyanlarına göre '94 yılının 1 Mayıs'ında gözaltına alınıyor. Burada teklif edilen ihanetçi iş-

birlikçiliği ya da kendi deyimiyle "yardımcı istihbarat elemanı"lığını kabul ediyor. Bir yandan çeşitli demokratik çalışma alanlarında öne çıkan bu hain, öte yandan partimizin bazı kadrolarının yakalanmasına neden olan operasyonlara katılıyor, planlar geliştiriyor.

Kemal Adsız kod adını kullanan komiser Niyazi Turgay'la 254 50 40 numaralı telefonla bağlantı kuran ve **Hakkı Şeker** kod adını kullanan Tacettin Aşçı adlı halk düşmanı, açık alandaki kimliğini ve aktivitesini kendini gizlemenin de bir aracı olarak kullanıyor.

Ahmet Aydın: Lise yıllarında (1994) kendi deyimiyle "milliyetçi görüşlere mensup" bir kişi iken, okulundaki bir ülkücü reis (**Fatih**) tarafından polisle tanıştığını, özel yönlendirme ile gençlik çalışmamıza bulaşarak, daha sonra KGÖ içerisinde yer alıyor. Başından itibaren polis yönlendirmesi ile faaliyetini sürdüren, bu süreç içerisinde **Alperen Çimen** kod ismiyle çalışmalarını deşifre etmeye çalışan bu hain, daha sonra semt çalışması içerisinde yer alıyor. Burada faaliyetlerini kesintisizce sürdürerek ihanetçi ve suçlarını büyütüyor. Partimiz tarafından deşifre edildiğinde bu işini sürdürmekteydi.

YARGHANIP CEZALANDIRILDILAR

Her iki hain, partimiz tarafından gözaltına alındıktan sonra tamamen devrimci ahlak ve ilkelerle sorgulandılar. Yargılama süreci boyunca bu halk düşmanlarına karşı en ufak bir zor kullanılmadı. Bu konuda en küçük bir şüphenin oluşmaması için sorgulamalar belgelendi. Önümüzdeki günlerde ayrıntılarıyla kamuoyuna açıklanacak olan ihanetleri kuşkusuz ki cezasız kalmayacaktı, kalmadı da! Partimiz tarafından yargılanan işbirlikçi hain Tacettin Aşçı ve polis ajanı Ahmet Aydın suçlarının karşılığı olarak ölümle cezalandırıldılar.

HER SUÇUN BİR BEDELİ VARDIR

Partimizin Bursa çalışmasına bulaşan bu iki hainin, ortaya çıkartılan konularına ve anlatımlarına bakıldığında, illegal faaliyet yürüten devrimci parti ve örgütlerin kimi denetimsizlikleri ve duyarlılık zayıflıkları, faşist polis çetelerinin sızma amaçlı planlarının en büyük yardımcısıdır. Ne var ki devrimci çalışma, ilke ve kuralları ile berraklaştığı oranda bütün pislikler daha kolay deşifre oluyor.

Nitekim, Bursa'da yaşanan da budur. Bir süreden beri yürütülen soruşturma ve denetlemelerde bu iki hainin gelişimleri ve

onların bilgisi dahilinde olan işlerde "sorunlar" olduğu açığa çıktı. Daha sonra soruşturma derinleştirildi. Sonuçta belgeleriyle ve kendi beyanlarıyla bu kirlilik ihanet açığa çıktı.

Yaklaşık 4 yıldır partimiz faaliyetine bulaşan bu hainlerin şimdiye kadar deşifre edilmiş olmaları kuşkusuz ki parti çalışmamızın bir zaafıdır, polisin başarısı değil. Çünkü bu ihanet, hainlerin daha fazla ustalaştıkları bir dönemde, yine partimiz tarafından açığa çıkarılmıştır. Bu başarı devrim ve sosyalizm değerlerinin, kir tutmaz berraklığına ve onu bayrak edinen partimize aittir.

Partimiz, bu iki hainin varlıklarının yarattığı güven sorununu açık, berrak ve tamamen devrimci ilkelerle bağlı çalışması ve can bedeli mücadelesi ile aşacak bilinç ve kararlılığa sahiptir. Hüseyin Demircioğulları, Hasan Ocaklar, Şengül Boranlar... ölümsüz devrim kahramanlarının partisi MLKP, özgürlük ve sosyalizm yürüyüşünü, her türlü ihaneti eze eze sürdürecektir.

AJAN VE İŞBİRLİKÇİLER CEZASIZ KALMADI, KALMAYACAK!
YAŞASIN PARTİMİZ MLKP!
MARKSİST LENİNİST KOMÜNİST PARTİ MERKEZ KOMİTESİ

BOZKIRDA ESEN KIZIL RÜZGAR ZAFERİ MÜJDELİYOR!

Haber Merkezi: Daha bir-iki ay öncesine kadar düşman, her zamanki gibi şatafath gösterilerle herşeyin yolunda olduğu izlenimini yaratmaya çalışıyordu. Ezilen halklarımızın devrim mücadelesini boğduğunu propaganda edip duruyordu: "Teröre büyük darbe", "belini kırdık", "bittiler" türündeki bildik demagojiyi yineliyordu. Erzurum Valisi R. Yazıcıoğlu iblisi, özel tim koruması altında Munzur Çayı'nda sörf yaparak, "terörün kökünü kazıdık. Buralar artık turizme açılabilir" diyordu. Hürriyet Gazetesi Vali'nin bu sörf şovuna ve "terörü bitirdik" demagojisine tam sayfa ayrılarak şaşaalı resimlerle kitlelere empoze ediyordu.

Aynı burjuva basını 2-3 ay öncesinde de Dersim merkezde beyaz ordu mensuplarının aileleri için yapılan bir tenis kortuna da sayfalarca yer verip, "Tunceli'de artık terör yok, tenis var" diyerek sözümüne Maoist Gerillaların bittiği demagojisini yapıyordu.

Bütün bunlar tabiki demagojiden ibaretti. Kitlelerde özde de Maoist Partinin kent aktivist ve kitesinde karamsarlık yaratmaya dönüktü. Düşman bir yandan "bitirdik" edebiyatı yaparken, diğer yandan da aynı bölgede yıllardır uyguladığı ambargo ve askeri kuşatmayı bütün vahşetiyle sürdürüyordu. Dersim'den Ankara'ya gide-

rek gıda ambargosunun kaldırılmasını talep eden köy muhtarlarına Cumhurbaşkanı sıfatını taşıyan iblisin "terör bitmeden kalkmaz" şeklindeki yanıtı aslında her şeyi gösteriyordu. Peşi sıra TKP(ML) önderliğindeki Halk Ordusu TIKKO'nun (Dersim'in bütün muntakaları ve Karadeniz'de) ve PKK önderliğindeki ARGK'nin (Dersim, diğer Kürt illeri ve Karadeniz'de) gök gürlemesini andıran eylemler serisi, düşmanın bütün demagojilerini yerle bir etti. Böylelikle daha önceki "bitirdik, belini kırdık" biçimindeki üst perdeden atışların yerini, bu sefer "terör hortladı", "Tunceli'de hain saldırı: 3 Özel Tim mensubu şehit oldu", "TIKKO Çemişgezek'i bastı: Emniyet Binasına roketli saldırı, polis memuru yaralandı, bina tahrip oldu", "Terör bu sefer de Mazgirt'te vurdu", "TIKKO Pertek'te vurdu", "Karadeniz'de saldırı: 3 Özel Harekatçı yaşamını yitirdi", "Karadeniz'de TIKKO ve PKK'nin ortak kampı", "TIKKO Tunceli'de yine saldırı: 3 Uzman Çavuş öldü" vb. içerikli haberler kapladı burjuva basını. Sörf yapan Vali'nin şovu gerilla eylemleriyle tuzbuz oldu. Hakim sınıfların tatlı hayalleri karasana döndü. Halklarımızın umut ve güveni daha bir pekişti. Düşmanın yeşertmeye çalıştığı karamsarlığa gerilla kılıç salladı.

Hakim sınıfları tir tir titreten eylemler

serisi Tokat ve Amasya'da da düşmanı şaşkına çevirdi. Dersim'den yükselen ezilen milyonların isyan çığlığı böylece Karadeniz'de de düşmanın yüreğine o büyük korkuyu saldı.

Gerillanın eylemler serisiyle şaşkına dönen düşman, şaşkınlığını pervasız bir saldırıyla giderme beyhudeliğine girmiş durumdadır. Gerillanın karşısında yaşadığı çaresizliği, silahsız halka karşı ve doğaya yönelik cani saldırılarla gidermeye çalışıyor.

Bilindiği gibi düşmanın, "Murat Operasyonu" adı altında büyük bir gürültüyle kamuoyuna lanse ettiği ezme hareketi, ARGK gerillaları tarafından darbelenerek boşa çıkartılmıştı. Bu operasyonda konuşlanan 9. Kolordu, "Murat Operasyonu"nun fiyaskoyla sonuçlanması üzerine Dersim'e kaydırılmıştı. Hala da bölgededir. 9. Kolordu ile takviye edilen onbinlerce düşman gücü, Dersim'de Kızıl Gerillayı ve Maoist Öncü'yü bitirmeyi hedefliyor. Ki düşman, "1998'de TKP(ML)'yi bitireceğiz" hayaliyle kapsamlı bir hazırlığa tutuşmuştu bölgede. Ancak pratik ortadadır.

Bitireceğim diye girdiği Dersim'de pespeşe yediği darbelerle şaşkına dönmüş durumdadır düşman. Dahası, bitireceğim türündeki iddialarının ne denli vahim bir

yandığı olduğunu, Karadeniz'de yediği kötekle daha bir anladı. Gerçekler çok acımasızdır. Tıpkı bu pratik seyrinde olduğu gibi...

Peki bu seyri düşmanın aleyhine, Maoist Parti ve Halk Ordusu şahsında halklarımızın lehine çeviren esas etmen nedir?

Eğer NATO'nun ikinci büyük ordusuna sahip olan faşist bir diktatörlük, "1998 yılında bitireceğiz" dediği bir partinin karşısında böylesine bir acze düşmüşse, o pratiğin beslediği kaynağı derinlemesine anlamak, sınıf mücadelesini yürütmekte samimi ve devrimden menfaati olan her birey için hayati derecede önemlidir.

Bu pratiğin beslediği kaynak derinlemesine ve ön yargısız olarak irdelendiğinde; ideolojik, politik, örgütsel ve askeri bir bütünlük içeren Halk Savaşı çizgisinde ısrar ve bu çizginin icra edilmesindeki komünist beceri olduğu görülecektir.

Bugünkü acil ve somut görev, cephe ve uzak cephe gerisinde de Halk Savaşı çizgisinde ısrar ve komünist iradeyi hakim kılacak her alanda her bakımdan doğru yönetime paralel konumlanıp kitlelerle bütünleşerek yönetime güç katmak olmalıdır. Komünist sabır, örgütlenmede uzmanlık ve savaşçı cüret. Nitelikli bir ilerleme için bu özellikler hayati önem arzederler.

MGK'nın "Solcuları"

Hakim sınıflar; gelişen ve giderek güçlenen, derinleşen ve yaygınlaşan iç savaşta bir yandan sınıf doğası gereği her türlü vahşi ve kural tanımayan yöntemlerle yerelirken, bir yandan da tüm bunları makul, mantıklı ve "barış"a hizmet ediyor göstermek için "yaşasın iç barış" sloganını devrim cephesinin karşısına çıkarıyor. Milli Güvenlik Siyaset Belgesi'nde "yumuşak sol" olarak tanımladıkları reformist çevrelerle birlikte TÜRK-İŞ, DİSK ve İşçi Partisi'ni "sosyal barış" için devreye sokmak istiyorlar. Aslında bunlar öteden beri devredeler. Bu anlamıyla yeni olan pek bir şey yok. Yeni olan veya devreye sokulmak istenen, bunların birlikte ve bütünlüklü hareket etmelerini sağlamaktır.

İşçi Partisi, son bir kaç yıldır doğrudan, artık hiçbir gizlisi saklısı kalmayan çizgisiyle MGK savunuculuğu yapmaktadır. Bu tutumu şaşırtıcı değildir elbette. İşçi Partisi'nin çizgisi ve oynadığı rol çok iyi bilinmektedir. İP'in "devrimciliği", Türk devleti'nin kuruluş yıllarının "devrim yasa"larından başka bir şey değildir. Bu "yasaların" Türk devletinin kuruluşunda oynadıkları rol de iyi bilinmektedir. Bunları tekrar etmek sadece sıkıcı olacaktır. İşte bu İP, "Ulusal Güçler Meclisi" önerileriyle, devrimci cephede bir oyuk açmak, boşluk yaratmak peşindedir. Ordunun 3. büyük savaşına, askeri faaliyetlerine, politik kurum yaratmak istediklerini söylüyorlar. Refah-Yol hükümetinin yıkılmasından beri ordunun emekçi hareketiyle yakınlaştığını ve bütünleştiğini belirterek 3. büyük savaşta ikinci "BMM" yaratacaklarını söylüyorlar. İlk olarak Mersin'de oluşturulan "Ulusal Güçler Meclisi", CHP, DSP, Türk-İş, DİSK, Mimar-Mühendis Ve Tabip Odaları, barolar ve Atatürkçü derneklerin katılımıyla Zonguldak, Bursa ve Adana'da da kurulmuş basından öğrendiğimiz kadarıyla, programın "altı ok", hedefinin "cumhuriyet devrimi hükümeti" olduğu söylenen "Ulusal Güçler Meclisi'nin amacı, bir yandan kendisini yaygınlaştırmakken, diğer yandan da çevresini genişletmektir. Bunun için ilk elden hedefledikleri ODP ve EMEP'tir. Bunun tam anlamıyla "yumuşamış" olmalarının kriteri, bu çizgiyle bütünleşip bütünleşmedikleri olacaktır. EMEP biraz sallansa da, ÖDP'nin bu çizgiye doğru epey yol aldığı rahatlıkla söylenebilir. Bir de şu Baykal-Mesut paslaşmasında seçim konusu biraz daha netleştiğinde, ÖDP'nin bu "meclis" içerisinde bizzat, somut olarak yer alması sadece bir takvim meselesi haline gelecektir. EMEP'in de böylesi bir süreçte fazla sallanacağını sanmıyoruz. "8 yıllık kesintisiz eğitim", "şeriat-darbe" tartışmalarında bu çevrelerin ortaya koyduğu pratik, bu söylediklerimizin ipuçları olarak değerlendirilmelidir. Bu ekseninde HADEP de sıradaki hedeftir. HADEP'in de bu "Ulusal Güçler Meclisi"nde yer alması isteniyor. Böylelikle sahte bazı demokratik adımların atılmasına zemin hazırlanacağı demagojisi

yapılıyor. HADEP'in bu çizgiye gelebilmesi için bazı yöneticilerine dava açılırken, bazı yerel örgütlerine ise fiili yönelimler söz konusudur. Dedikimiz gibi tüm bunlardan amaçlanan; devlet solunun kadrolaşmasını geçici de olsa toparlamaktır.

Bu "toparlanış" tam anlamıyla gerçekleştiğinde görüleceği gibi, ortada reformist bile olsa az çok devletten bağımsız çıkan ara sesler de susturulacak, politik arenada saflar netleşecektir. Devrimci cepheyle karşı-devrimci cephe arasındaki çizgi kalınlaşacak, savaş tüm alanlarda daha da kızgınlacaktır. Bununla beraber bu "Ulusal Güçler Meclisi" üzerinden, artık ne kadar yapılabilirse, bir "demokrasi" rüzgarı estirilmeğe çalışılacak, bu şekilde umudunu emperyalist devletlerin bazı demokratikleşme dayatmalarına bağlamış olanların fiilen de karşı-devrimci entegrasi sağlanacaktır.

Örneğin İP'in en son "faaliyetlerinden"

O zaman bu "yumuşak sol"a ne iş düşünüyor? Aslında yapabilecekleri fazla bir şey yok. Şovenizm etrafında yeni bir "milli hava" yaratabilirlerse ne ala! Yaratamazlarsa, bunların da pili çabuk bitecek.

Bu arada belki MGK'nın yerine, MGK fazla yıpranmasın diye, "Onuncu Yıl Marşı"nı bunlar okuyacak, "milli defileleri" bunlar düzenleyecek, bir iki "irticaya hayır" mitingiyle ortalıkta gezip dükkanlarına dönecekler.

biri de; "ordunun irticaya ve ırkçılığa karşı cephe alması" ile birlikte (!) esen cumhuriyet devrimi rüzgarlarının "ekonomik alanda da hakim olmasını sağlamak" adına sözde özelleştirme ve liberalleşme vb. politikalarına karşı örgütlediği "Enerji Forumu"dur. Ekonomi programlarına ve özelleştirmelere, işten çıkarmalara ve sendikasılaşmaya karşı işçi ve emekçilerin yükselen tepkisi de "cumhuriyet devrimi kuvvetlerinin iktidara taşınması çözüm olacaktır" ve "ordu özelleştirmeye karşıdır" gibi söylemlerle orduya ve MGK'ya yedeklenmeye ve kitleler bu bağlamda da beklentiye sokulmaya çalışılmaktadır.

Yine "düşünce suçu" tartışmaları ekseninde; Ragıp Duran, Eşber Yağmurdereli gibi bazı tutarlı aydınların aldıkları hapis cezalarının ardından dökülen ve tüm faşist medyada yer alan timsah göz yaşları da hedefini bulacak, bu aydınların "suçları" "suç" olmaktan çıkılarak veya almış oldukları "ceza"lar ertelenerek az önce bahsettiğimiz "demokrasi" rüzgarının esintisi hissettirilmiş olacaktır.

Tüm bu gelişmelerden ne gibi bir sonuç çıkıyor? Çıkan sonuç şudur: Bazıla-

rının iddia ettiklerinin aksine, Türk devleti çözülmektedir. Evet çıkan sonuç net olarak budur. Hakim sınıflar irtifa kaybettikçe emperyalizmden gördüğü destek ve yardımı, iyi gödişatına yoran darkafalılarımlar, bölgesel ittifaklar yapan Türk devletini şimdiden bölgesel güç ilan ederek "Ulusal Güçler Meclisi" gibi ihanet politikalarına dolaylı-dolaysız yeşil ışık yakmaktalar. Bu tehlikeli tespitlerin yapılması, hele ki bunun devrimci parti ve örgütler tarafından dillendirilmesi, dedikimiz gibi sadece darkafalıdır, başka bir şey değil.

Artık şunun iyi anlaşılması gerekir; bugün devleti esneten de, azdıran da iç savaştır. Devleti bir yandan çözen, bir yandan da toparlanma ihtiyacına iten iç savaş, devrimci savaş, devrimci mücadeledir. Bugün Türk devleti klasik dış politikasının dışına çıkarak açıktan İsrail'le bir ittifak yapma ve bunu duyurma noktasına geliyorsa, bundaki neden iktidarını kaybetme korkusudur.

İlerimiz gelişmelerin yolaacağı doğal sonuçlardır ve bugünden epey uzaktır. Hal böyleyken bugün yaşanan iç savaş "iç barış", "toplumsal uzlaşma" olarak gösterme çabaları ve adımları bu kadar heyecanlandırıcı ve "demokrasi" olarak görülmemelidir.

Türkiye ve T. Kürdistanı devrimi birçok yanıyla bölge halklarının kaderini ve devrimci gelişmelerini olumlu yönde etkileyecektir. Ayrıca bölgede emperyalizmin kendi içinde yaşadığı çatışma ve kutuplaşma Türk devletinin yaşadığı güçsüzlüğü güç çevirmektedir. Bu doğrudur. Ancak bu güçlenme, sosyal ve ekonomik dayanaktan yoksundur. Emperyalizmin kendisinin girdiği ve atlatamadığı mali kriz ortada dururken, Türk ekonomisinin güçlenmesi veya güçlendiğinin sanılması sadece ve sadece basit bir hokkabazlıktır. Bu ayın başında Türkiye'ye gelen IMF heyeti bu tür bir hokkabazlık yapıyor; ama buna gördüğü bir hokkabazlık uzmanı ile saray soytarısı iki-üç parlamentere dışında kimse inanmadı, inanmadığı gibi gülemedi bile. Medyanın uşak kalemleri bile en azından "kendimizi kandırmayalım" deme zorunluluğunu hissettiler.

O zaman bu "yumuşak sol"a ne iş düşünüyor? Aslında yapabilecekleri fazla bir şey yok. Şovenizm etrafında yeni bir "milli hava" yaratabilirlerse ne ala! Yaratamazlarsa, bunların da pili çabuk bitecek. Bu arada belki MGK'nın yerine, MGK fazla yıpranmasın diye, "Onuncu Yıl Marşı"nı bunlar okuyacak, "milli defileleri" bunlar düzenleyecek, bir iki "irticaya hayır" mitingiyle ortalıkta gezip dükkanlarına dönecekler. Bu arada bazı vizyonu gitmiş, vitrin eskisi bir iki kalemeşöre siyaset yapma olanağı yaratabilirler. Doğu Perinçek her ne kadar bu işe canı gönülden sarılsa da, bu işin onla olmayacağını ve bu meclisi bile birarada tutamayacağını bildiklerinden, eski yıldızlarımız pop müzikte moda olduğu gibi nostaljik söylemleri ile liderlik yarışına soyunacak, abilik yapacak ve bu meclislerin de şansı denenmiş olacak.

"Şansı denenmiş olacak" dedik. Peki şansı var mı? Elbette var. Eğer devrimci önderlik, iç savaşta misyonunu yeterince oynayamazsa, bu girişim belli sonuçlar alabilecektir. Halkın tepkilerini MGK'ya yedekleyebilecektir. Onların "şansı" bizim. Devrimci önderlik, devrimci politikalarla iç savaşa yön verdiği müddetçe, gerilla geliştikçe, işçi-köylü ittifakı sağlamlaştıkça, bu tür hiçbir girişimin şansı yoktur. Daha somut olarak şu belirlemeyi de yapabiliriz: Gerillanın bugünkü mevcut yapılanması, etkinliği ve de duruşu, bu girişimin şimdiden ölü doğuşunun garantisidir. Yine de devrimci hareketin "Ulusal Güçler Meclisi"ne vereceği her tavizi, olası her kararsızlığı, sınıf düşmanlarımız kullanmaya çalışacaklardır. Bu yüzden devrimci cepheyi uyarmak, kitleleri bu konuda bilinçlendirmek ertelenemez, savsaklanamaz bir görevdir ●

Yine Ragıp Duran, Eşber Yağmurdereli gibi aydınları gündeme getiren ve tartıştıran da devrimci mücadelenin gücüdür. Bu iyi anlaşılmalı, umutlar yanlış merkezlere bağlanarak düzen zincirleri kırılacağı yerde daha da güçlendirilmiş olunur.

Evet, iç savaş gerçekliği kabul edilmediğinden yaşananlar bu kadar çarpık ve yüzeysel değerlendirilebiliyor. Açık ki haksız savaş uygulayıcıları tıkanıklıkları, tükendikleri ve geriledikleri noktada bazı klasik tutumlarından ve kurumlarından vazgeçmek zorunda kalıyorlar. Bu "vazgeçişler" ve ister istemez yapılan değişiklikler hakim sınıfların çıkarları gereği olan doğal şeylerdir. Ayrıca yine bunlarla amaçlanan haksız savaşta güç toplamak, haklı savaşı güçten düşürmektir. Şu bile şaşırtıcı gelmemelidir. Özellikle Kürt Ulusal Hareketi nezdinde savaş biraz daha ilerlediğinde, bizzat emperyalizmin desteğinde Türk hakim sınıfları barış çağrıları yapacak ve masada görüşelim diyecektir. Hatta daha ötesi de olacaktır ve Kolombiya'da, Peru'da olduğu gibi sınıf örgütlerine de barış çağrılarını yapılacaktır, masa önerilecektir. Elbette bu söyledik-

Yine savaş kışkırtıcılığı

Mehmetçik medyada, son günlerde yoğun şekilde savaş kışkırtıcılığı manşet yapıyor. Fransa meclisinin almış olduğu Ermeni soykırımına ilişkin kararın yankıları dinmeden, öteden beri süreklilik arzeden "komşu" Yunanistan'la Kıbrıs merkezli S-300 füzeleri kaynaklı yeni bir "savaş" senaryosu çizildi. Askeri taktikler, ateş gücüne, oradan da karşılıklı F-16'ların Kıbrıs'a indirilmesine kadar iş vardı. Oysa ki, son dönemlerde iki ülke Genelkurmay başkanları biraraya gelerek Ege'de uçaklar arası it dalaşına son verme kararı almışlardı. Gerçekten de böylesine üst düzey bir görüşmenin ardından böylesine büyük bir savaş senaryosu oldukça tuhaf değil mi?

Doğrusu bu konu kabak tadı verdi. Bundan sonra da böyle suni kışkırtmalar daha çok yaşanacak. Durum böyle olmasına rağmen konuyu kısaca açmakta yarar var. Konuya iki noktada yaklaşmak mümkün. **Birincisi;** Türkiye ve Yunanistan'ın yaşamış oldukları iç olgular. **İkincisi ise;** tarihsel anlamda yaşanan sınır sorunları ve bu sorunların günümüz koşullarında dış politika dengelerinde oynadıkları rolden ibarettir. Nedir içsel olgular, ne kazandırıyor bu tür savaş senaryoları?

Dünya genelinde sınırları ortak olan ülkelere baktığımızda; hemen hepsinde sınır anlaşmazlıkları ve uyuşmazlıkları vardır. Ancak sınırsal ve ulusal çelişkilerin keskin olduğu ve bir iç savaş haline büründüğü, hakim sınıfların zor, baskı, şiddetle yönetiminde kalabildiği, yönetememe sorunu olduğu ülkelerde sınır anlaşmazlıkları daha fazladır. Örneğin, Peru, Ekvador, Arnavutluk, Yugoslavya, Türkiye, Yunanistan ve Türkiye'ye diğer komşu ülkeler. Bu durum kendiliğinden değil, bizzat ülke hakim sınıfları tarafından toplumu uyutma, çelişkilerin niteliğini perdeleme ve en nihayetinde "milli birlik", şovenizmi diri tutma, bu dayanağa yaslanarak ayakta kalma amacı ile tezgahtarlanmaktadır. Yani çağımızda burjuvazinin şiddet politikalarının yanında başvurduğu en temel silahların başında gelmektedir.

Türk hakim sınıflarının şiddet politikalarının yanısıra denilebilir ki, elinde kalan en etkili silah da şovenizmdir. Ülke içerisinde Türk-Kürt çatışması ekseninde kışkırtılan politika, vatan-millet-sakarya denklemiyle dış düşmanlar yaratılarak desteklenmektedir. Tüm iç toplumsal çelişkilerin yani sınıf çelişkilerinin "dış mihraklar" kaynaklı olduğu, Türkiye'nin gelişmesinin istenmediği ileri sürülmekte, bununla da sınırlı kalınmayarak suni krizlerle haksız savaş kışkırtıcılığı yapılmaktadır. Burada nesnel olarak bir savaşın olup olmaması önemli değil, toplumsal bilincin şovenizmle köreltilmesi, dümura uğratılmasıdır esas amaçları.

Öncelikle Türkiye cephesinden sorunu indeleyelim. Türk hakim sınıflarının büyük bir çıkmaz içerisinde olduklarını bizzat kendilerinin en etkili ve yetkili kesimleri "sistem tıkanmıştır" şeklinde ifadelendirmektedir. Hakim sınıflar toplumsal sorunlara çözüm olamadıklarını, toplumu yönetemediklerini bu sözlerle ifade ederlerken, diğer taraftan taşı taşı toplayıp gitme niyetinde de değillerdir. İktidarlarını devam ettirmenin, toplumsal çelişkileri iktidar lehine "çözmenin", toplumun sistem dışı arayışlara kaymasını önlemenin çabasıdır.

Hiç kuşkusuz bugün toplumsal çelişkileri bu kadar derinleştiren, hakim sınıfları büyük bir açmazla karşı karşıya bırakan, geniş halk yığınları tarafından çekim merkezi olan, alternatif hale gelen ulusal ve sınıfsal temelde yürütülen gerilla savaşıdır. Geline aşamada Türk hakim sınıfları, belirledikleri-belirleyecekleri her politikanın yöneliminin eksenini ge-

polis, sivil faşist saldırıların artışı ve kılık-kiyafet merkezli yaratılan çelişki; memurları açığa mahkum eden son karar ve işçi sınıfının özelleştirme-taşeronlaştırma merkezli saldırı altında olması; aydın, yazar, gazeteci, insan hakları savunucularının hapsilere doldurulması ve suikastler, gözaltında kayıplar...

Tam da böylesine derin iç sorunların yaşandığı bir ortamda S-300'ler, Yunanistan, Kıbrıs vb. gündemler bulunmaz bir nimet. "Milli birlik ve bütünlüğü" korumanın, toplumun dikkatlerini bu yöne çekmenin, şovenist-ırkçı söylemlerle halkları birbirine düşmanlaştırmanın ve kendilerine taban yaratmanın dayanakları...

Önümüzdeki günlerde "komşu" ülkelerle bu tür suni sorunlar daha fazla gündemi meşgul edecektir. Çünkü gerilla savaşının yaygınlaşması, yeni alanlara açılması sonucu bu alanlarda yaşayan ve bugüne kadar Türk hakim sınıflarının

Ülke hakim sınıfları, iki ülke halkları arasına ırkçı ve şovenist politikalarla düşmanlık tohumları ekerek ve bunu sürekli körükleyerek, bir yandan ülke içerisinde yaptıkları talan, sömürü ve vurgunları gizleyip proletarya ve emekçi halkları uyutarak kendilerine yedeklemeye çalışmakta, diğer taraftan da hakim sınıflar arası dalaşın sonucu çıkabilecek olası haksız savaşlara zemin oluşturmaktadırlar.

gerilla mücadelesine göre oluşturmak durumundadırlar. Bugün önderlerindeki en temel politika gerillayı "etkisizleştirme" ve "marjinalleştirme" üzerine kuruludur. Dikkat edilirse Türk devletinin dış politikası, diplomasisi, ulusal hareket ve Kürt sorunu merkezlidir. Ulusal hareketi "terörist" ilan eden ülke Türk devleti açısından iyi dost, çeşitli çıkarlarından dolayı ulusal harekete "nispi" hareket serbestisi tanıyan ülkeler ise dış mihrak ve düşman olarak görülmektedir. Durum böyle olunca, Türk devleti uluslararası mecrada "tecrit" durumu yaşamaktadır. Türk devletinin gerillayı "marjinalleştirme" ve "etkisizleştirme" politikası tutmamıştır. Medyanın sahte aktarımlarıyla her ne kadar Türk ordusu başarılı gösterilmek istenmişse de, Karadeniz'den Irak Kürdistanı'na kadar gerilla eylemlerinin yaygınlaşması ve etkili vuruşları, yüzbinlerce güçle yapılan ordu operasyonlarının başarısızlığı, Amerikanvari teknik ağırlıklı denemelerin fiyaskosu, bu politikanın hayal kırıklığını yaşamaktadır Türk devletine. Öte yandan süren iç savaş, toplumun tüm dinamiklerini sarmalamış durumdadır. Sınıf savaşımının yansıması olan çatışmalar ve çelişkiler yaşanmaktadır. Üniversitelerde idare,

ırkçı-şovenist söylemlerinin etkisinde kalarak devrimci haklı savaşın karşısında olan çeşitli millet ve milliyetlerden emekçi halk, bu politikanın sahteliğini görerek etkisinden çıkmaktadır, çıkacaktır. Böyle bir durumda hakim sınıflar, "dış mihraklar" söylemine daha fazla sarılacaktır.

Yunanistan cephesinde, Türkiye gibi bir iç savaş yaşanmasa da, toplumsal çelişkiler giderek derinleşmektedir. Çiftçilerin traktörlerle yol işgalleri, işçi grevleri ve işyeri işgalleri, memur ve öğrenci hareketleri, Yunan hakim sınıflarının da çok rahat olmadıklarını yeterince göstermektedir. Böyle suni gündemler hiç kuşkusuz Yunan burjuvazisine de yaramaktadır. Zira onların da "taban" dertleri vardır.

Gelelim ikinci noktaya, yani esas gibi gösterilmek istenen ancak tali yön olan dış politik dengelerdeki gelişmelere:

Avrupa Birliği son olarak Cardiff'te toplandı. Toplantının gündemlerinden biri de, Türkiye ile Luxemburg toplantısında alınan karar üzerine kopma noktasına gelen ilişkiler ve Kıbrıs sorunu. Her ne kadar Avrupa Birliği toplantısında Türkiye'ye ilişkin alınan kararlar Yuna-

nistan'ın direnişi ile karşılaşmış ve sorun Türkiye ile Yunanistan arasındaki çelişki olarak yansıtılmışsa da, aslında olan Avrupa emperyalistleri ve ABD arasındaki çelişkinin kendisidir. Zira Türkiye, ABD tarafından ısrarla AB içerisine sokulmak istenmektedir. Böylelikle AB içerisindeki dengelerde daha fazla söz hakkına sahip olmak isteyen ABD'nin bu taktiğinin farkında olan AB ülkeleri, Türkiye'yi çeşitli bahanelerle birliğe dahil etmemekte, diğer taraftan da tamamen dışalamak için belli kararlar almaktadırlar. Türk hakim sınıfları, bu kararları zafer naraları ile karşılayarak Yunanistan'a "geri" adım atmanın sevincini yaşamaktadırlar. Oysa ortada değişen bir şey yok. Avrupa emperyalistleri, Yunanistan'ın veto bahanesi ile Türk hakim sınıflarını "yardım" dan mahrum ederek ABD emperyalizmine gerekli cevabı vermiştir. Diğer taraftan AB ülkeleri, Kıbrıs sorunu konusunda da politikalarını etkin hale getirmeye çalışmaktalar.

Kıbrıs'ın Akdeniz'de stratejik bir konuma sahip olması, birçok emperyalist gücün Ortadoğu ve Kafkaslar'a dönük geliştirdiği geçiş hatlarının güzergahı tartışmalarının Kıbrıs'ı önemli kılması, bölgedeki kışkırtmaların nedenini ortaya koymaktadır. AB; Kıbrıs Rum kesimini birliğe alarak bölgeye dönük politikalarına dayanak yapmak isterken, ABD; hem Türk hem de Rum kesimine dayalı politikalarla tek hakim güç olmak ve Kıbrıs üzerinden Akdeniz'de ekonomik-politik askeri denetim noktasını elde tutmak çabasıdadır. İşin özcesi, olan, emperyalistler arası çatışmanın bölgede ekonomik-politik hegemonya dalaşının bir uzantısından başka bir şey değildir.

Hakim sınıflar arası çıkar çatışmalarının faturası çok boyutlu bir şekilde ülke proletaryaları ve ezilen halklara çıkarılmaktadır. Bu arada silahlanma emperyalist sistemin doğası gereği daha da tırmandırılmaktadır. Daha önce çıkarılan haksız savaşlarda ölen iki ulusa mensup ezilen emekçi halkların evlatlarıdır. Bu emperyalist dalaştan halkların hiçbir çıkarı yoktur. Ülke hakim sınıfları, iki ülke halkları arasına ırkçı ve şovenist politikalarla düşmanlık tohumları ekerek ve bunu sürekli körükleyerek, bir yandan ülke içerisinde yaptıkları talan, sömürü ve vurgunları gizleyip proletarya ve emekçi halkları uyutarak kendilerine yedeklemeye çalışmakta, diğer taraftan da hakim sınıflar arası dalaşın sonucu çıkabilecek olası haksız savaşlara zemin oluşturmaktadırlar. Çözüm; iki ülke proletaryası ve ezilen emekçi halklarının kardeşliğinden ve kendi ülkelerindeki hakim sınıflarına karşı savaşmaktan, bu kirliliği politikaları deşifre edip Komünist Parti önderliğinde Demokratik Halk Devrimine-sosyalizme ve komünizme insanlığı götürmekten geçer ●

'72 NİSAN GÜNEŞİ HALKLA

Devrimci hareketin silahlı mücadele yolunu tutması ve 68 radikalizminin doğması, bir bakıma, kitlelerin rejime karşı tutumunu da yansıtmaktadır. Elli küsur yıllık tolerans dönemi bitiyor. Halkın rejime tanıdığı fırsat sona eriyor. Bu süre, bir yönetimin yapmak istediklerini yapabilmek için uzun bir süredir.

Bu süre içinde ne köylü (toprak) sorunu halledildi, ne bağımsız ulusal sanayileşme gerçekleştirildi, ne dinler ve mezhepler sorunu (laiklik) ne de ulus ve azınlıklar sorunu çözümlendi. Üstelik ülkenin dışa bağımlılığı daha da arttı. II. paylaşım savaşından sonra ülke, NATO ittifakı içinde tamamen emperyalizmin bir uydusu haline getirildi, ülkenin askeri stratejik bölgelerine emperyalist askeri üsler kuruldu. Bütün belli başlı sanayi kolları, bankalar daha çok uluslararası mali sermayenin denetimine girdi. IMF ve OECD gibi emperyalist tefeci kuruluşlar, tam da Osmanlı dönemindeki "Duyun-ı Umumiye" rolünü oynamaya başladı, ülkenin ekonomisini tümüyle kontrol eden bu kuruluşlar, ek olarak askeri ve siyasi şantaj yoluyla ulusal gelirin yansımasını silah tekellerine yönlendiriyor, ülke yönetimini hergün daha çok emperyalist mali kuruluşların emirlerine itaatkar duruma getiriyorlardı. Bir avuç işbirlikçi komprador, tefeci, bürokrat burjuva ve toprak ağası haince bencil çıkarları için ülkeyi emperyalistlerle birlikte talan ve mahvediyorlardı. Ülkenin istihdam olanakları iyice daralıp yoksullaşma hızla büyürken, her taraf emperyalist tüketim malları doldunuyor, yüzbinlerce emekçi elkapılarında ekmek aramaya koyuluyordu. Bütün bunlar yetmezmiş gibi, ABD askeri müdahale güçleri (6. Filo) ülke limanlarında boy gösteriyor ve gözdağı veriyordu! Öyleki, ülkede kim bağımsızlık ve demokrasiden söz etse böyle bir dış müdahaleyi mutlak bir gelişme olarak hesaba katmak zorundaydı. Nitekim dünyanın pek çok ülkesinde (Cezaire, Vietnam ve öteki yerlerde) bunlar ampirik olarak yaşanıyor. Ulusal ve toplumsal gelişme önündeki bu haince tuzağı paramparça etmek için silahların eleştirici gücüne başvurmaktan başka yol olabilir mi?

68 olayı, bu duruma karşı hem bir protesto hem de bir arayış hareketi niteliğindedir. Gençliğin demokrasi ve bağımsızlık temelindeki yurtsever hareketine, işçi ve köylü hareketlerine karşı, öğretmenlere karşı, polis, jandarma ve faşist "komando" saldırıları gün geçtikçe acımasız bir vahşete dönüşmüştü. TIP (Türkiye İşçi Partisi), TÖS (Türkiye Öğretmenler Sendikası), DİSK (Türkiye Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu) gibi reformist hareketler bile devlet terörü veya devletin yönlendirdiği sivil gerici faşist terör ile başınıyordu. Halkın en masum demokratik hareketlerinin faşist silahlı terörle karşılık görmesi, halka silaha sarılmaktan başka yol bırakmaktaydı. Nitekim gençliğin en masum yurtsever demokratik hareketi bile kısa sürede deneyimsel olarak bu yola itildi; gençlik gruplarının hemen hemen hepsi direnişin silahlı biçimine meyletmeye

başladı; buna ayak uyduramayan liderler tecrit oldu. Dev-Genç yönetimi, bu yüzden radikal grupların eline geçti. Çünkü üniversitelerde, öğrenci yurtlarında, sokaklarda eşit koşullara sahip olmayan, adaletsiz; bir gençlik polis savaşı başlamıştır. Buna, silahsız gençlik direnişine karşı tek taraflı bir polis savaşı demek daha doğrudur. "Kanlı Pazar" olayında olduğu gibi, polis bazı saldırı camilerden topladığı gericiyle birlikte gerçekleştiriyordu. (1) Gençlik, "tehlikeli" bir kavram olmuştu, polis baskısıyla onlara kiralık ev bile verilmiyordu.

Yine sınırlı da olsa mevcut Anayasal hakları gaspedilmek istenen işçilerin direnişine (2), köylülerin toprak istemi ve işgallerine karşı da polis ve ordu güçleri çıkartılıyordu. Üniversiteli gençlerin ölümüne işçi kesiminden de ölümler eklenmeye başladı. 1965 seçimlerinde 15 milletvekili çıkaran Türkiye İşçi Partisi'nin ülke çapında uğradığı ağır baskı ve sindirme hareketi, TBMM'de bile milletvekillerinin dövülüp kursülerden zorla indirilmesi, bu partinin kitle tabanını da radikalizme yönelmiş ve son seçimlerde yasalık kitle desteği sadece bir milletvekili çıkartacak kadar azalmıştı.

Ote yandan, paramiliter faşist örgütler de hızla yaygınlaşıyordu. 27 Mayıs müdahalesinde tasfiye edilen "14'ler" in 10'u ile birlikte 31 Mart 1965'te (CMKP) (Cumhuriyetçi Köylü Millet Partisi)'ne giren faşist emekli Albay Alparslar Türkeş, 1 Ağustos 1965'te kendisine "Hitler vari", "partiye milliyetçi-sosyalist bir nitelik kazandırmak istiyor diyen rakibi Ahmet Tahtakılıç'ın aldığı 516 oya karşılık 698 oy alarak bu partiyi ele geçirdi. Türkeş o zamana kadar örgütlü olan "Türkiye Komünizmle Mücadele Dernekleri" (3), "Türkiye Milliyetçiler Birliği", "Vatansever Türk Teşkilatı" gibi örgütleri birleştirdi ve böylece ülke çapında terör estiren "iç harp aygıtı"na (kontingent) bağlı bir "cephe" oluşturuldu. 8 Şubat 1969'da yeni bir tüzükle birlikte CMKP'nin adı MHP olarak değiştirildi. Ülke çapında MHP'nin "Gençlik Teşkilatı"nın yanı sıra "Ülkü Ocakları" da örgütlendi. Ardından faşist diktatörlüğe milis yetiştirmek için "Komando Kampı" kuruldu. Bu faşist örgütlenme Demirel'in Başbakanlığı'ndaki hükümetten maddi ve manevi büyük destek görüyordu. Bu faşist milisler TIP binalarını, sendikaları, işçi grevlerini, üniversiteleri basarak terör estiriyorlardı. Komünizmin yasak olduğu bir ülkede gerçek bir komünist partiye elbette göz açtırılmayacaktı.

Sonuç olarak; halk kitlelerinin normal demokratik yollarla ülkenin kaderi hakkında köklü etkilerde bulunabilmesinin olanaksız olduğu pratik olarak belli olmuştu. Bu yüzden zora karşı zor, giderek halk kitlelerinde genel bir görüş hal-

ne gelmeye başlamıştı. Ancak bu "zor"un nasıl olacağı konusunda görüşler muhtelifti: Milli burjuvazinin büyük bir çoğunluğu ve onların aydınları arasındaki sözcüleri için zor, bir askeri darbe idi. "Atatürk devrimlerinin bekçisi olan ordu"nun duruma artık seyirci kalmamasını ve işe elkoymasını istiyorlardı. Bunlar, "sol" bir cuntaya kitle desteği oluşturmak için bir reform programı üzerinde çalışıyorlardı. Böyle kolay bir "devrim" yolu revizyonist ve reformist "sol" grup ve partilere de cazip geldi. Küçük-burjuva radikalleri için zor, esas olarak "suni dengeyi" bozacak olan "öncü savaş" ve kentleri esas alan gerilla savaşı olmakla birlikte, bunların da "sol cunta" konusunda değerlerinden farklı bir tavı yoktu. Zaten "sol" askeri darbeye bel bağlayan reformist partilerle (M. Belli ve Dr. H. Kıvılcımlı) ve Kemalist aydınlarla zımni bir ittifak içindeydiler. Bunların Sovyet taktikine dayanan "topluluk ayaklanma" düşüncesi, aslında "sol cunta"ya kitle desteği oluşturmakla sınırlı bir düşünceydi. Marksist kadroların da içinde yer aldığı ve sözde Mao'nun "halk savaşı" tezini savunan PDA da uzun süre o ekseninde hareket etti; bunların tek itirazı, daha ziyade küçük-burjuva "bireysel teröre" idi ve bu da sağcı, aslında silahlı mücadele aleyhtarı bir özden kaynaklanıyordu. Nitekim bunlar, bu sağcı tutumları sonucu gençlik kitlelerinden tecrit olurken, askeri cunta için "acil talepler listesi" hazırlıyorlardı.

Nevar ki, ordu, ülke çapında terör estiren ve yaygınlaşan faşist örgütlenmenin dışında bir şey değildi. Üstelik bu örgütlenme, uluslararası anti-komünist örgütlerin bir uzantısıydı ve Amerikan CIA teşkilatının asıl uzantıları ordu içindeydi. 27 Mayıs darbesine karşı rövanş yapmayı gözetleyen "sağ cunta", bizim solcu liderlerin umut bağladığı "sol cunta"yı tamamen markaja almıştı ve 9 Mart 1971'de onu tasfiye etti. 12 Mart 1971'de, bu "sağ cunta" yönetime el koyar koymaz sola karşı geniş bir saldırı başlattı, "sol cunta"ya umut bağlayan reformist örgütleri ve bazı "Kemalist" aydınları da topladı.

Kendisine devrimciyim, hatta komünistim diyen kimselerin, devletin sınıf niteliğini bir yana bırakarak ordu hakkında bu kadar hayal kumaları, 68'in radikal kopuşuyla bağdaşmayan derin bir çelişkiydi. İbrahim'in teorisinde Kemalizm, devlet, ordu ve darbeler karşısındaki iç tutarlılık, Marksist-Leninist niteliğinden, o günün tanımıyla "Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesi" kavrayışından ileri geliyordu. Bu yüzden, yalnızca Kürt sorunu ve kemalizm konusunda değil, 27 Mayıs darbesi ile ilgili tahlilleriyle de onlardan ayrılıyordu. İbrahim Kaypakkaya'nın bütün bunlarla çatışması, aslında Marksist dünya görüşü ile Marksizm-dışı akımlar arasındaki bir çatışmaydı ve

darbeden çok önce başlamıştı. 12 Mart askeri darbesi, Kaypakkaya'nın bu uyarı ve eleştirilerinin ne kadar çanalıcı öneme sahip olduğunu ortaya koydu. Kaypakkaya zor olayını, halkın devrimci zorundan başka düşünmüyordu.

"Devrimci zor" adına daha çok askeri darbe ekseninde görüşbirliği içinde olan bütün gruplar, 12 Mart darbesinin faşist niteliği karşısında büyük bir hayal kırıklığına uğradı ve arayış içine girdiler. Devrimci zor ve gerilla savaşı tartışmaları ancak bu olaydan sonra ciddi bir hal almaya başladı. Ne var ki bunların hepsi gerçek devrimci savaş konusunda teorik ve pratik bakımdan tamamen hazırlıksız durumdaydı. Kemalizm hakkındaki yanlış düşünceleri, giderek ordu, devlet ve faşizm hakkındaki yanlış düşüncelere, oradan da devrimin yolu konusundaki belirsizliğe ve ufuk bulanıklığına yolaçmış ve onları ihtiyatsız duruma düşürmüştü. Çin ve Vietnam devrimlerinin halk savaşı stratejilerinden ziyade, Küba Devrimi ve Filistin Kurtuluş Örgütü'nün tecrübelerine dayanıyorlardı. Birçok devrimci, gerilla savaşını öğrenmek için Filistin'e gidiyor, İsrail'e karşı savaşa katılıyor. Ancak halk savaşı konusunda ülkenin kırık kesimi ve köylülerin stratejik konunun kavranması bakımından tayinedici öneme sahip bulunana Çin ve Vietnam devrim tecrübelerini yeterince inceleyip benimsemeyen radikal küçük-burjuva örgütler, 12 Mart darbesine karşı silahlı direniş geçerken, daha çok "fokocu" ve sansasyonel eylemlere yöneldiler. Ülkenin iktisadi ve sosyal durumunun doğru ve yeterli tahliline sahip olmayan bu örgütlerin (THKP-C ve THKO), bu eylem çizgisinin başarı şansı yoktu. THKO'nun Nurbak direnişi kısa sürede ezildi. Seri bir eylem zinciri şeklinde gelişen kent eylemleri, General Kemalettin Eken'e suikast girişimi, İsrail Başkonsolosu ve İngiliz teknisyenlerinin kaçırılması gibi eylemler başarısızlıkla sonuçlanmasına rağmen, halk kitlelerinin silahlı mücadeleye beslediği sempatiyi de açığa vurmuştu. Gerçekten bu örgütlerin bütün zaafılarına karşın silahlı mücadele içinde gösterdikleri kahramanlık halkta büyük bir hayranlık yaratmıştı. Bununla birlikte, dönemin küçük-burjuva radikalizminin Kızıldere final direnişinde yenilgiye uğraması, silahlı mücadele aleyhtarı teorisyenler için, silahlı mücadelenin yenilgisi gibi lanse edilmesine fırsat yarattı. Oysa bu, "silahlı mücadelenin" değil, küçük-burjuva savaşım tarzının yenilgisiydi, yani silahlı mücadelenin küçük-burjuva çizgisinin yenilgisiydi.

İbrahim Kaypakkaya'nın 1970 ortalarında giderek netleşen ideolojik-siyasi çizgisi, içinde yer aldığı PDA ve TİHKP yönetici kışının revizyonist çizgisi ile bütün bu olaylara paralel bir seyir içinde berak ve keskin bir çatışma halini aldı.

MIZA YOL GÖSTERİYOR! /6

12 Mart darbesinden bir ay sonra yapılan toplantıya sunulan "On Bir İlke" bu tarihsel çatışmayı özetlemektedir:

1- Köylülük bölgelerde faaliyet birincil, şehirlerdeki faaliyet ikincildir.

2- Silahlı mücadele birincil, diğer mücadele biçimleri ikincildir.

3- İlegal faaliyet birincil, legal faaliyet ikincildir.

4- Ülke çapında düşman bizden güçlü olduğu sürece stratejik savunma esastır.

5- Stratejik savunma içinde taktik saldırı birincil, taktik savunma ikincildir.

6- Bu dönemde köylerde, silahlı mücadele içinde gerilla mücadelesi birincil, diğer mücadele biçimleri ikincildir.

7- Şehirlerde (büyük şehirlerde), stratejik savunma döneminde, kuvvet biriktirmek ve fırsat kollamak birincil, ayaklanmalar düzenlemek ikincildir.

8- Örgütlenmede parti örgütlenmesi birincil, diğer örgütlenmeler ikincildir.

9- Diğer örgütlenmeler içinde silahlı mücadele örgütleri esastır.

10- Kendi gücümüze dayanmak birincil, müttefiklere dayanmak ikincildir.

11- Ülkemizde silahlı mücadele koşulları vardır." (3)

Diğerleri gibi PDA da, 12 Mart darbesi karşısında hayal kırıklığına uğramış ve silahlı mücadele lafı etmeye başlamıştı. Ancak yine de "reformcu" Erim Hükümeti'nden umudunu kesmemişti. Silahlı mücadele konusunda, silahlı mücadeleyi imkansız kılan tezler ileri sürüyor, örgütü safsatayla oyalıyordu. Sözde Mao Zedung Düşüncesini savunan teorisyenleri, Mao'nun halk savaşı stratejisini kendi darbeci, kemalist, parlamentarist çizgilerine uyarlamaya çalışıyor, acayip, ucube bir hale getiriyorlardı. İlk önce, "Kızıl Siyasi İktidar" için gerekli olan koşulları, "silahlı mücadelenin başlatılması için gerekli olan koşulları olarak ele alıyor, daha sonra da "Sağlam bir parti ve oldukça güçlü bir kızıl ordu" yaratılana kadar silahlı mücadeleyi erteliyordu. Onlara göre ülke çapında örgütlenmeden silahlı mücadele başlatılamaz; bütün bozkr kurutulmadan kıvılcım çıkılamaz. Oysa Mao, "ülke çapında devrimci durumun mevcut olduğu bizimki gibi ülkelerde, "silahlı devrimle silahlı karşı-devrim ta başından karşı karşıyadır." Parti ve Kızıl Ordu ta başından karşı devrimle savaşım içinde gelişip güçlenecektir. Ülkenin geri iktisadi ve sosyal durumu nedeniyle, devrimin bütün ülkede bir anda değil, en ileri bölgelerden başlayarak geri bölgelere doğru dengersiz gelişeceğini, karşı-devrimin en zayıf olduğu kırık bölgelerden başlayarak gelişecek uzun süreli halk savaşı içinde kitlelerin örgütlenebileceğini, halk ordusunun oluşacağını ve partinin güçlene-

ceğini, karşı-devrimin yıpratılıp zayıflatılacağını ve bu sürecin belli bir aşamasında bir veya bir kaç bölgede Kızıl Siyasi İktidarların oluşacağını belirtiyordu. PDA'nın "silahlı mücadelenin başlatılması" için lanse etmeye çalıştığı koşullar, "Kızıl Siyasi İktidarların kurulup yaşıtılması için" gerekli koşullardır. (4) Mao Zedung'un belirlediği bu koşulları büyük ölçüde tahrif edilmiş olarak KSI'nin kurulma ve yaşatılabilmesi için kendileri de sayıyorlar (5), fakat, bulundukları silahlı mücadelenin koşulları haline de getiriyorlardı.

PDA ayrıca, "devrimci durum", "devrimci hareket"le aynı şey gibi ele alarak çarpıtılmış ve silahlı mücadeleyi başlatma konusunda kaçamağın dayanağı yapmaya çalışmıştır.

Silahlı mücadelenin başlatılması konusunda bu derece ağırkanlı davranan Şafak (PDA) revizyonistleri, "Halkın Birleşik Cephesi" konusunda ise, burjuvazinin kuyruğuna takılmak için tezcamlı keşiliyorlardı. Mihri Belli'nin ortaya attığı "Devrimci Güç Birliği"ni (Dev-Güç) faşist mücadele cephesinin yerine koyuyorlardı yarı-feodal, yarı-sömürge ülkelerde "anti-faşist halk cephesi" ile, "anti-feodal, anti-emperyalist cephe"nin sınıf içeriğinin aynı olduğunu reddediyorlardı. "Askeri darbe veya parlamento yoluyla iktidarı ele geçirme çabasıyla yoğunlaşarak" "reformcu burjuvaziye", "bütün demokratik güçleri harekete geçirerek" destek olmayı ve faşistlerin "bütün kilit mevkileri ele geçirmesini" önlemeyi önüne koymuşlardı. Çünkü kendi güçlerine dayanmayı değil, "reformcu burjuvaziye" (açıkçası "sol" cunta) dayanmayı esas alıyorlardı. Bu yüzden "İşçi-Köylü Komiteleri", "İşçi-Köylü Büroları", gazete büroları, okuma grupları dışında bir örgütlenme ve savaşma planları yoktu. Nasıl olsa, "devrimci" Kemalist ordu var, halk ordusuna ne gerek olabilir! Oysa halkın ordusu yoksa, hiç bir şeyi yok demektir. "Devrimin üç silahından" biri olan Birleşik Cephe, doğru politikası olan sağlam bir komünist parti ve güçlü bir kızıl ordu olmadan gerçekleşemez. Halkın bu iki silahı ise, ancak, "kısa bir hazırlıktan sonra" başlatılacak silahlı mücadele içinde gerçekleşebilir. Aksi takdirde, adı ister "birleşik cephe", ister "anti-faşist halk cephesi" ve isterse "devrimci güçbirliği" olsun, burjuva kuyrukçuluğuna düşmekten ve burjuvaziye hizmet etmekten kurtulamaz. Böyle bir birlikte, komünist parti, yalnızca burjuvazinin gücüne dayanmak ve onun iktidarına alet olmakla kalmaz, daha da önemlisi, böyle bir cephe gerçekleşemez de. Çünkü, cephe halk güçlerinin proletarya önderliğinde dinamik bir disiplin içine sokulması ve iktidara seferber edilmesi demektir. Bu ancak, proletaryanın kendi gücünü kanıtlaması ve bir hükümet programı etra-

fında müttefikleri birleştirmesi anlamına gelir. İbrahim Kaypakkaya, çeşitli seviyelerdeki geçici ve süreli ittifak ve ilişkilere karşı değildir, tersine, bunları gerekli ve zorunlu görmektedir. Ancak, bu geçici ilişki ve ittifakların, iktidar organı olan "Birleşik Cephe"nin yerine konulmasına karşı çıkmaktadır. Kaypakkaya, komünist parti ve kızıl ordu devrimci hareket içinde esas güç haline gelmeden, yani KSI'ler kurulmadan "Birleşik Cephe"nin mümkün olamayacağını düşünüyordu. Nitekim, "Dev-Güç" ve "Sosyalist Kurultay" girişimleri fiyaskoyla sonuçlanmış ve sözden öteye geçmemiştir, daha sonraki 20 küsur yıl içinde yapılan benzer girişimler de bir sonuç vermemiştir. Üstelik o dönem, cephe konusundaki bu sapmalar çok yaygındır. Partiler birer cephe örgütü gibi ele alınmakta ve kendilerini dolaylı veya direkt böyle adlandırmaktadırlar. Sınıfın siyasal örgütü olarak ortaya çıkıp, diğer halk sınıf ve tabakalarını siyasal bir program etrafında birleştirmek gibi, zor ve toplumsal ikna gerektiren bir çalışma yapmak yerine, ta başından kendi sınıf örgütünü bir "cephe" örgütü olarak da lanse etmektedir. Örneğin THKP-C böyledir. THKP, kendisini bir "işçi-köylü" ittifak örgütü gibi ele almıştır vs... (Bugün de, DHKP-C ve PKK'nın ERNK'si böyledir.)

İbrahim Kaypakkaya, devrimimizin ana sorunlarının çözümünde kolay ve aldatıcı formları bir tarafa atarak, somut ve gerçek bir plan dahilinde hareket ediyordu. Önce, birinci eksiklik olarak komünist partinin örgütlenmesine ve savaş içinde inşaa edilmesine yoğunlaşır, aynı süreçte ve onunla birlikte devrimin ikinci silahını (halk ordusunu) örgütlemeyi önüne koymaktadır; KSI'lerin kurulmasıyla da, devrimimizin üçüncü vâzgeçilmez silahı olan Halkın Birleşik Cephesini hedeflemektedir ve bu hedefine ulaşmak için, devrimimizin stratejik niteliğine uygun işe başlamaktadır. Şafak revizyonistlerinden bağlarını koparı koparmaz, düşündüğü gibi hareket eder. Ne yazık ki, devrimimizin genel yenilgisi, en sonunda O'nun kurduğu TKP(MLY)'i de geçici bir yenilgiye ortak etti, ama bize eşsiz dersler ve yenilmez bir MLM tavrı bıraktı. Bu yüzden yenilgi, teorik olarak değil, gerçekten yenginin güçlü tohumlarını içermekteydi. Sonraki kalkışmalar yenilgiler ve yeniden kalkışmalar bunu gösteriyor. Canlı, dıpdır, hareket halindeki bir organizmanın devrimleridir bunlar. Güneşi fethetmenin bu inatçı ve amansız kurmayı, daha çok serüvenlerden, yenilgi ve ihanetlerden geçerek çelikleşecek ve kesinlikle yenilmez hale gelecektir! Çünkü yürüyüş azmini yitirmeyen her yolcu, mutlaka menzile erişir! Sonraki yıllarda bunu göreceğiz. ●

(Sürecek)

DİP NOTLAR

(1) 1969'da, Üniversite gençleri ABD'de, Fılo'ya karşı bağımsızlık yürüyüş ve mitingi düzenlemişlerdi. Kartel halinde Taksim'e doğru yürüyen gençler, Gülmüşsuyu'ndan Taksim Meydanı'na girer girmez, planlı bir saldırıyla karşılaştılar. Dolmabahçe Camii'nde toplanıp gelerek önceden Taksim Meydanı'na park alanında mevzilenen kalabalık bir gerici sürüne, top, sopa, demir çubuk, şip ve bıçaklarla gençlere saldırdı. Polis, bu yasal mitinge yapılan saldırıyı engellemek yerine, gericilerle birlikte intikam hevesiyle gençlere saldırdı. Yüzlerce genç yaralandı ve iki tanesi hayatını kaybetti. Rejimin ihanetini (çünkü ülkenin bağımsızlığı için yürüyen gençlere saldırmak elbette tamamen haince bir eylemdir) açığa vuran bu olay, Rusya'da Kızıl Saray önünde yapılan ve adı "Kanlı Pazar" olarak tarihe geçen olaya atfen Türkiye Kanlı Pazar'ı olarak geçti.

(2) 1970'de, Demirel Hükümeti'nin isteği doğrultusunda, TBMM'de, sendika seçme özgürlüğü ve grev hakkını içeren 274. ve 275. sayılı yasaların değiştirilmesine işçiler, 15-16 Haziran Direnişi ile karşı çıktılar. İmlet ve İktisat'la hayat durdu. Hükümet, polis ve ordu birliklerini işçilerin üzerine sürdü. Bu olayda üç kişi öldü ve yüzlerce kişi yaralandı. Kadıköy'de polis otobüsleri devriliş tahrip edildi. Hükümet, yasa değişikliğini iptal etti, buna karşılık İstanbul'da sıkıyönetim ilan etti ve çok sayıda işçi ve üniversite öğrencisi tutuklandı.

(3) "Türkiye Komünizmi Mücadele Dernekleri", dinci ve ırkçı bütün gericilerin gizli bir cephesi gibidir. AP iktidarı döneminde sayıları 15 kat artarak 141'e çıkmıştı.

(4) Seçme Yazılar; I. Kaypakkaya, Umur Yayıncılık, sf. 303-304

(5) Mao Zedung'un KSI'lerin kurulup yaşatılması için gerekli gördüğü koşullar şunlardır:

a- Beyaz iktidarlarda içinde parçalanmalar ve savaşlar

b- Sağlam bir kitle temeli

c- Sağlam bir parti örgütü

d- Oldukça güçlü bir Kızıl Ordu

e- Askeri harekate uygun arazi

f- Beslenme için yeterli ekonomik kaynaklar.

Mao Zedung, 25 Kasım 1928'de, birinci koşulu, bütün yarı-sömürgelerde sürekli var olması nedeniyle saymıyor. Hatta daha sonraki gözlemlerinde, artık sömürgelerde de devrimci iş bölgeleri yaratmak, KSI kurmak ve sonra da ülke çapında iktidarı ele geçirmek "Doğudaki bütün sömürge ülkeleri, en azından bazıları için olamak dahiline girmiştir" diyerek, "beyaz rejim içindeki parçalanma ve savaş" koşullarını kaldırıyor. İbrahim, "sağlam parti" ve "güçlü kızıl ordu" diye ayrı ayrı sayılan koşulları altında birbirine bağlayan şeyler olduğu için bir maddede birleştiriyor ve 4 koşul halinde sayıyor.

(6) Revizyonist PDA teorisyenleri KSI için gerekli koşulları şöyle sıralıyor:

a- Gerici rejim içindeki parçalanmalar

b- Köylü ayaklanmaları

c- Devrim hareketinin ülke çapında gelişmekte olması

d- Düzenli kızıl ordu

e- Güçlü bir komünist partinin doğru politika gütmesi.

(Seçme Yazılar; I. Kaypakkaya, Umur Yayıncılık, sf. 47)

Büyük Ölüm Orucu Direnişi Öğretiyor -1-

1996 Mayıs-Haziran-Temmuz Büyük Ölüm Orucu Direnişi'nin ikinci yıldönümü yaklaşıyor. Direnişin etkisi ve gücü gerek esir kamplarında, gerek iç savaşın diğer cephelerinde kendisini dolaylı ve dolaysız olmak üzere hissettirmeye devam etmektedir. Bizzat somut kazanımlarıyla dolaysız, edindirdiği tecrübelerle ve siyasal yönelimiyle dolaylı olmak üzere sınıf mücadelesindeki yerini ve önemini koruyor. Ki bu, ikinci yönüyle korumaya da devam edecektir. 12 şehidimiz ve onlarca gazimizle kazanılan zafer, halklarımızın, proletaryanın bilincine ve yüreğine kazınmıştır. Bunu unutturmaya çalışmak, aksini savunmak veya yok saymak nafile bir çaba olduğu gibi, aynı zamanda sadece darkafalık ve acizlikten başka bir şey de değildir.

Ölüm Orucu Direnişi'nin hangi toplumsal çelişkilerin çatışması ve kesişmesi sonucu meydana geldiğini ve zaferle sonuçlandığını detaylıyla açmayacağız. Önceki çalışmalarımızda ve yayınladığımız "Zafere Mahkum Edilenler, Ölümü Küçülterek Yendiler" kitabımızda bütünlüklü bir şekilde sürecin tahlilini yaptığımızdan, sadece yeri geldiğinde kısa hatırlatmalarla yetineceğiz. Üzerinde durmak istediğimiz noktalar; Büyük Ölüm Orucu eyleminin her zaman ve her koşulda akılda tutmamız ve yaşatmamız gereken yönleri olacaktır.

Değerlendirmelerimizin daha iyi anlaşılması için konuya geçmeden önce cunta yıllarında gerçekleşen direnişleri, devrimci parti ve örgütlerin bunları değerlendirmelerini ele almak istiyoruz. Tarihten doğru dersler çıkarabilmemiz için doğru yöntemin uygulanması şart olduğundan buna değinmek zorunludur. Bilindiği gibi bazı devrimci parti ve örgütler kendi tarihlerini ülkedeki gelişmelerle birlikte ele alırken, 12 Eylül'e ağırlık verirler. Bu doğru ve olması gerektir. Çünkü 12 Eylül'de, 11 Eylül'de sahip olunan bir çok mevzi yitirilmiş ve dağıtılmıştı. Klasik deyimiyle proletarya ve halklarımız açısından tam bir karanlık, kabus yıllardı. Her türlü örgütlenme ya dağıtılmış ya da kelimenin gerçek anlamıyla işbirlikleştirilerek varlığı sağlanmıştı. İşkenceler, ev aramaları, baskınlar, yoğun gözaltı ve tutuklamalar, Namlar, infazlar, dayak vs. vs. Ve büyük bir korku... Örgütler merkezi yapılarını yitirmiş, ya esir edilmişler ya da mültecilikle sınıf mücadelesinin dışına, devrimcilik ötesine düşmüşlerdi. Teslimiyet ve

yılgınlık kol gezmiş, birçok örgüt ve merkezi veya kitlesinin çoğunluğu esir kamplarında her türlü vahşet ve ince psikolojik mücadele araçlarıyla "bitirilmişti".

Bununla beraber, direnenler de vardı elbette. Ve bugün devrimci özelliğini, militan niteliğini az çok koruyan parti ve örgütler o yıllardaki direnişlerde yeralanlardır. Kısacası o günkü direnişleri yaratanlarını bugüne taşımada önemli bir faktör olarak belirlemek gerekiyor. İhanetin, teslimiyetin büyük ve keskin olduğu yerde, direnişin ve kahramanlığın da aynı büyüklükte ve keskinlikte olacağı, karşını almadığı reddedilemez, yok sayılmaz gerçektir.

Bunlara rağmen, cunta yıllarında ortaya konan direnişler, bunların anlamı ve önemi; bir çok

saymak körlüktür. Ama bu, her şeyin açıklaması değildir. İşte cunta ve öncesi yenilgiye yolaçan nedenler hala doğru bir şekilde, etraflıca ortaya konmadığından, 12 Eylül öncesinin çocukluk hastalıkları bugün hala varlığını sürdürüyor. Devrimci parti ve örgütlerin ilişkilerine olumsuz olarak yansıyor. Yine bu eksiklik, politika üretmeye de yansımakta; çok önemli gelişmeler yaşanmasına rağmen dar, kısır, yüzeysel değerlendirmelerle ve bir-iki satırla süreç "açıklanmaya" çalışılmaktadır. Bu durum da çoğu zaman hakim sınıfların gündemiyle oyalanmaya yol açıyor.

Bir devrimcinin ve vahşetin, her türlü teslimiyet dayatmasının karşısında bir devrimcinin direnmesi, teslimiyet ve ihanet karşısında ölümüne bedeller ödemeyi tercih etmesi, olmazsa

devrimci parti ve örgütü, aldıkları merkezi operasyonların, süreçteki politikasızlıkları kısacası alınan yenilgilerin nedenlerini sorgulamaktan ve araştırmaktan alıkoymuştur. Dar grup rekabetçiliğiyle çoğu devrimci parti ve örgüt, süreçteki tek direnen örgütün kendisi olduğunu ispatlamaya çalışırken, neredeyse alınan yenilgi unutulmuş ve direnişler her şey yapılmıştır. Cuntanın geliş belli olmasına ve bir çok yapının bunu tespit etmesine rağmen, cunta yıllarından sonra yapılan değerlendirmelerde neredeyse "cuntaya karşı etkili ve doğru olan tek politika: Esir olmak ve direnmektir" noktasına, biraz gülünç ve acı da olsa varılmıştır.

Belirttiğimiz gibi, alınan yenilgi sonrası esir kamplarının ve yaşanan direnişlerin önemi artmıştır. Bunları yok

olmaz varlık koşulu-
dur. Bu koşulu yerine getirmek, bu yanlışla çok fazla politik derinlik ve öngörü gerektirmez. Tercihler basittir: **Ya teslimiyet ya da direniş; ya yokolma, tükenme, bitme, ya da savaş ve layıkıyla varolma.** Direnişler, onu vareden koşullardan kopararak ele alındığında, gözümüze "her şey" gibi görünür ve mesela bahsettiğimiz dönemde yenilgiye yolaçan nedenler, hatalar, yanlışlıklar, zaafı olduğu gibi tahlil edilmeden, üzerine gidilmeden, bir dönem için ertelenerek geleceğe bir şekilde taşınmış olur.

Bahsettiğimiz bu kısır yaklaşım ve değerlendirme tarzının daha derinlikli ve 12 Eylül AFC'si nezdinde daha ayrıntılı ele alınması gerektiğinden, burada sadece uzun bir hatırlatma olarak değinmek zorunda kaldık. Bu

hatırlatmayı yapmamızın nedeni ise, aynı kısır yaklaşımların, '96 Ölüm Orucu sürecinde de ortaya çıkmasındandır. '96 Ölüm Orucu şehitleri nezdinde, salt kararlılık, feda ruhu ve direnme azmi boyutuyla ele alınırsa, bu, yaşananları bütünlüklü kavramamak olacaktır.

Elbette '96 Ölüm Orucu, cunta yılları koşullarının çok ilerisinde farklı koşullarda gündeme gelmiştir. Bu açıdan '82-84 Diyarbakır-Metris Ölüm Orucu eylemlerinin, basit bir aritmetik toplamı veya devamı değildir. Onların devamıdır ancak diyalektik bir gelişimdir. O süreçte sorun, basitçe söylersek "varolma", "kendini devam ettirme" ve bu yönüyle bir öncülük sorunuken, '96 Ölüm Orucu'nda mesele daha bütünlüklü, karşı-devrimci saldırılara karşı, bulunduğu cepheden yönelen bir taktik saldırıdır. Bu haliyle de zafer, öne sürülen taleplerin bir bütün olarak kabul ettirilmesi ya da var olan genelgelerin iptaliyle sınırlı değildir. Bu yüzden sürecin tartışmalarında dile getirilen ve bazılarının taktik ustalık olarak öne sürülen "ölümler olmadan da bu talepler bu kadar kabul ettirilebilirdi ya da genelge iptal ettirilebilirdi" yaklaşımı geçmişin kısır anlayışından uzak değildir.

Yine bazıları tersten yaklaşarak şu tür bir tespit yaptılar: "Ölümüne kararlı olduktan sonra böylesi direnişler her zaman zaferle sonuçlanır." Ki bu tespit de aynı kısırlığı kendi içerisinde taşımaktan kurtulmuyor. Niye? Çünkü, belirttiğimiz gibi, zaferin veya başarıyla sonuçlanan direnişin adı, kazanılan talepler değildir. Zaferin adı, '96 Ölüm Orucu'nun iç savaşta yer alan tüm güçlerin gündemine oturması, tüm sınıf ve katmanları kendi cephelerinden bu politik mücadeleye kazanmak için harekete geçirmesidir. Devrim ile karşı-devrim cephesi arasında yaşanan bu politik mücadele salt ülke sınırlarıyla kalmamış, belli oranda dünya gündemine girmiştir.

Elbette direnişimiz bu güce, bu boyutta ulaşması şehitlerimizde somutlanan kararlılık, feda ruhu ve kazanma azmiyle oluşmuştur. Bu açıdan da çok önemli bir miras bırakmıştır. Birçok devrimcinin yaşamına yön vermiş, ışık tutmuş ve geliştirici tecrübelerle donatmıştır. Bunların hakkını vermek, layıkıyla anmak ve yaşatmak daha da geliştirmek devrimcilik, komünistlik iddiasında olanların vazgeçilmez görevleri arasındadır. Bu noktada asıl görev, öncünün militanlarına düşmektedir.

'96 Büyük Ölüm Orucu Direnişi'nin iç savaş içerisindeki önemine tekrar dönecek olursak; dediğimiz gibi en önemli özelliğini tüm sınıf ve katmanları kendi sınıf çıkarları doğrultusunda harekete geçirmiş olmasında değerlendirmek gerekir. Bu konuda da en somut göstergesi ve üzerinde dikkatle düşünülmesi gereken nokta, **birlik olgusudur.**

Birlik tartışmaları iç savaşın son yıllarda kazandığı ivmeyle devrimci parti ve örgütlerin gündeminde daha fazla yer alır. Onlarca model, politika, öneri vs. getirildi/getirilmektedir. Hakim sınıflar açısından da önemli bir konu; kendi aralarındaki birlik ve bunun devlet örgütlenmesine yansıtılması, iç savaşta göre konumlandırılması. Hakim sınıflar bu konuyu son Milli Güvenlik Siyaset Belgesi'nde "yeniden yapılandırma" başlığı altında yürürlüğe soktular. Bu çerçevede çeşitli tasfiyelerle birlikte, devrim cephesinin karşısında daha güçlü durabilmek için kurumlarını yeniden düzenlemeye çalışıyorlar. Elbette bu düzenleme, onlar açısından sermayenin akışına, sömürünün paylaşım esaslarına göre olmaktadır ve sonuçları ortadadır, detaylandırmaya gerek yoktur.

Peki, devrim cephesi açısından "birlik" nedir, nasıl olmalıdır? İşte bunu en iyi '96 Büyük Ölüm Orucu eylemi göstermiştir. Kanın-canın ve iradelerin kaynaştığı, amaçta kenetlendiği bir birlik, devrimci politikalar etrafında oluşturulduğunda ve politik sürecin uygun zamanında yaşama geçirildiğinde, tüm sınıf ve katmanları ya peşine takmış ona öncülük etmiş ya da doğası gereği karşısında yer alması gerekenleri ayırtmıştır. Bunu en iyi reformizm boyutunda görebiliriz. Reformizm; her zamanki tutumuyla böylesi bir devrimci politikayı önce görmek istememiş, daha sonra saldırıya başlamış, ama en sonunda peşine takılmak zorunda kalmıştır. Bu "peşine takılma"yı daha sonra "ne yapalım, biz de insanız, ölümler oluyordu, hiçbir şey yapmadan duramazdık" diyerek insancıl gerekçelerle açıklamaya çalışsalar da, tavırlarının tek nedeninin devrimci politika karşısında tutunamayışları olduğu açıktır. Elbette burada da hesapları, "bugün devrimcilerin yanında olmazsak, yarın onlar adına kitleleri nasıl uyuturuz" telaşıdır. Buna rağmen sonuçta olan ve etkisini hissettiren devrimci politikadır ve onun doğruluğudur.

"Neo-liberalizm", "küreselleşme" politikaları etrafında uğruna ölünecek ve yaşanacak tek değer basit deyimle "para" olduğunun savunulduğu bir dönemde; kitleler, Ölüm Orucu savaşçıları saflarında bağımsızlık, halk demokrasisi, sosyalizm ve komünizm değerlerini savundular ve sahiplendiler.

Bunu sadece savunup sahiplenmekle de kalmadılar; direnişin kendi çapında ve boyutunda, Ölüm Orucu savaşçılarıyla birlikte sınıf düşmanlarına karşı birer silah olarak kullandılar. En duyarsız, en rahat, en "köşe" ve en kaypak, kararsız, yumuşak kalpli küçük burjuvalar bile yaşananlara sessiz kalmamayacağını ve bu düzenin böyle gitmeyeceğini, gitmemesi gerektiğini sokağa çıkarak cop altında haykırdılar veya en azından ailelerimize sundukları destekle göstermek istediler. İlanlara, basın açıklamalarına, yardım kampanyalarına ve toplanan imzalara değinmeyi gereksiz buluyoruz.

Direniş, düşmanın tüm ideolojik-psikolojik saldırılarını boşa çıkarmış ve kendisini vuran bir duruma sokmuştur. Tam da bu noktada, direnişin Öncü'nün savaşçıları açısından olan önemine değinmemiz gerekiyor. Kardelen Harekatı kapsamında açığa çıkarılan KDH'nin bir takım uzantıları ve tasfiyeciler hizip elemanları, savaşçılarıma dönük düşmanın genel psikolojik saldırısıyla paralel özel olarak karşı-propaganda da bulunmuşlar ve direniş kitlemizi direnişe karşı örgütlemeye çalışmışlardır. KDH elemanlarına siyasal meşruiyet sağlamak ve Öncü'nün kitlelere verdiği güveni sarsmak için savaşçılarımızı direnişin dışına çıkarmaları gerekiyordu. Böylece Öncü'nün birliği zedelenecek, bunun sonucu genel bir moralsizlik sağlanarak belki de direnişin genel birliğinde bozucu etkisi olacaktı. Sonuçta düşman bir taktik zafer kazanacaktı. Bu karşı-çabalar, dediğimiz gibi boşa çıkarılmakla kalmadı; Öncü açısından, Öncü'nün birliği açısından o zorlu süreçte daha fazla motivasyon ve coşku aracı olarak Kardelen Harekatı'nın zaferiyle bütünleştirilmesine yolaçtı. Öncü'nün içten ve dıştan kuşatıldığı ve varlık-yokluk sorunuyla karşı karşıya kaldığı bir süreçte, ideolojiye, programa ve önderliğe duyulan güvenle, inançla, bu büyük operasyon esir kamplarında da büyük bir iradeyle çarpmış oldu. Evet, '96 Mayıs-Haziran-Temmuz Büyük Ölüm Orucu Direnişi bu özellikleriyle anılmalıdır ve değerlendirilmelidir.

Esir kamplarının mücadele tarihinde, esir savaşçıların en kapsamlı merkezi örgütlülüğünü oluşturarak "Cezaevleri Merkezi Koordinasyonu"nu kuran parti ve örgütler, bu önemli birlik adımıyla süreci başlattılar ve aktardığımız sonuçlara ulaştılar. Gerek bu örgütlenme ve gerekse bu kapsamda bir direniş, diğer ülke devrimleri tarihinde yoktur ve ilktir. Bu bile direnişin önemini ve boyutunu tek başına ortaya koymaktadır. Her ne kadar direniş içerisinde ve sonrasında bazı politik farklılıklar ve sorunlar yaşansa da meselenin bu boyutu önemini korumaktadır.

Zamanlama açısından uygunluk meselesine gelince... Kısaca açmaya çalışalım: Hakim sınıflar, devrimci savaşın gerilla bölgelerinden başlayarak diğer tüm alanlarda belli bir ivme kazanması ve '96 1 Mayıs'ı ile bu gelişimin tüm boyutlarını görmesi üzerine, yeni bir topyekün saldırı kampanyası başlatmak ihtiyacı duymaktaydı. Bir yandan gerilla bölgelerine yoğun operasyonlar düzenlerken, diğer yandan da şehirler gerilla savaşının dolaylı-dolaysız etkileri ile sınıf savaşımına doğrudan atılan kitleleri sindirmek, aradaki bağı koparmak istiyordu. '95 Gazi Direnişi ve yine '95 1 Mayıs'ı ile az önce aktardığımız '96 1 Mayıs'ı hakim sınıflara neyi ne kadar kaybettiğini gösteriyordu. Yine bu süreçte devlet, esir kamplarına yönelik düzenlediği katliam girişimlerinden sonuç alamamış, her defasında can-kan bedeli korunan mevzilerde yenilgi almıştı. Bunlar genel muharebenin tek tek çatışmalarıydı. Ama kazanan devrimci cephe oluyordu. Yine Kürt Ulusal Hareketi gerilla mücadelesi etrafında gelişiyor, Irak Kürdistanı operasyonlarına rağmen ilerlemesini sürdürüyordu.

Faşist diktatörlüğün bu noktada moral kazanması ve kendisi açısından soluk alması gereken bir sürece ihtiyacı vardı. Bunun için '96 1 Mayıs'ına cevap vermeyi gerekli gördü. Bunu da 1 Mayıs eylemcilerini esir ederek, tabutluk uygulamasını devreye sokarak gerçekleştirmeye çalışacak ve böylece sözde kazanacağı politikayla tüm kesimlere mesaj vermiş olacaktı. Bununla beraber devreye sokacağı "marginalleştirme", "etkisizleştirme" politikalarıyla gerillayı boğacak, kendince yalnızlaştıracaktı. Bunun için de en kolay kazanacağı alanı seçti. Evet hakim sınıflar esir kamplarını böyle değerlendiriyordu. Nasılsa dört duvar arasındaki esir savaşçıları silahsız ve ellerinde rehin-di. Burada kazanacağı bir taktik zafer, diğer politikalarının önünü açacaktı. Ayrıca şunu da hesap ediyorlardı: '96 1 Mayıs'ı ile kitle hareketliliği doruğa çıkmış, artık bir gerileme sürecine girmişti. Kitleler henüz hala diriymiş ama kısmi bir geri çekilmenin olduğu doğruydum, ki bu doğaldı. Bu yüzden saldırmanın tam sırasıydı. Ki 1 Mayıs'ın hemen ardından 6-8-10 Mayıs genelgeleri devreye sokularak süreç esasta 1 Mayıs esirlerinin üzerinden başlatıldı. Eskişehir tabutluğuna ilk konanlar, 1 Mayıs'ta tutuklananlar oldu.

Kitle hareketindeki geri çekilme, direnişin 45 günlük süresiz açlık grevi süresinde gözlenebiliyordu. İşte tam bu noktada Ölüm Orucu taktiklerinin devreye sokulması uygun bir karar ve zamanlama oldu. Ve bu taktik, bu anlamıyla saldırı özelliği taşıyıp kitleleri örgütleyerek, toparlayıp saldırı içinde düzenli geri çekilmesini sağlayarak düşmanın oyunlarını ve amaç-

larını bozuyordu. İşte tam da bu noktada politik süreci kavradı, yukarıda açmaya çalıştığımız özellikleri kazandı. Meselenin daha iyi anlaşılması için, Türk devletinin HADEP Kongresi'yle başlatmak istediği "bayrak operasyonu"na bakmak gerekir. Tam bir şovenist kışkırtmayla gerçekleştirilen "bayrak operasyonu" ile Kürtler şehirlerde kuşatılmaya, sindirilmeye çalışılmak istendi. Bir dönem gündeme oturtukları bu şoven kampanya, direniş sürecinde, özellikle sonlarına doğru sağlanan birlik ve dayanışmayla boşa çıkarıldı ve bu dalgada bir şekilde geri çekildi.

Elbette bu söylediklerimiz bir bütün olarak direnişin başında öngörülen şeyler değildi. Bir kısmı o çetin ve sancılı geçen 69 gün boyunca ortaya çıkan veya çözülen çelişkilerin sonucu olmuştu. Direnişin dışında olan devrimci parti ve örgütler ile diğer çevrelerin, bu tür gelişmeleri direnişin artık bitirilmesi için gerekçe olarak sunduklarında ortaya konan tavır ve yapılan açıklamalar, bugün bu söylediklerimizin doğruluğunun ispatıdır. Bu yanıyla her şeyi Ölüm Orucu Direnişi'nin tek başına gerçekleştirdiğini söyleyemeyiz ama süreçteki gelişmelere doğru bir yönelim kazandırdığını rahatlıkla söyleyebiliriz. Ki zaten anlatmak istediğimiz de budur.

Sonuç olarak: '96 Mayıs-Haziran-Temmuz Büyük Ölüm Orucu Direnişi, 12 şehidiyle, yiğit savaşçılarıyla, süreci politik zaferle tamamlamıştır. Merkezi örgütlülüğünü kabul ettirmiş, sürecin politik motoru olmuştur. **"Halkla birleşme, halkı birleştirme"** şiarının somutlanmasında önemli bir süreç olarak sınıf savaş tarihiinde yerini almıştır. Devrimimizin birlik sorununa, doğru yanıtlar vermiş ve geleceğe önemli bir miras bırakmıştır. Sonrasında yapılan bazı kısır tartışmalar direnişin zaferine ve halklarımızın sahiplenişine olumsuz etkilerde bulunsada, bunların çok belirleyici olduğunu düşünmüyoruz. Çünkü iç savaş, bu tür ucuz polemikleri çabuk eskitiyor ve mücadeledeki yerini kolay belirliyor. Kazanımlar ve bundan da önemlisi şehitler üzerinden yapılan her türlü ucuz polemik, yاپana kaybettirmiştir. Bu yüzden bu tür tartışmalara, boyutlarına ve olumsuzluklarına çok fazla girmeyi gereksiz görüyoruz.

Şehitlerimizin yaratmış olduğu değerler ortadadır. Bunların üzerine çok fazla şey söylemeye gerek yoktur. Önümüzdeki sayımızda, değerlendirmemizin devamı olarak şehitlerimizi anarken, bu sebeple gereksiz abartı ve söylemlerden uzak duracağız. Onları, o güzel insanları, olanca yalınlık ve içtenlikleriyle, zaferle kilitlenmiş gözlerindeki ıncılarıyla, olduğu gibi aktarmaya çalışacağız.

(Devam edecek)

SUBJEKTİVİZMİN ÖRGÜTSEL İLİŞKİLERDEKİ YANSIMASI:

SEKTERİZM -II-

İLLET BİR HASTALIK: SEKTERİZM

Subjektivizmin doğru sonuçlara ulaşmamasını engelleyen, bu bağlamda nesnel gerçekliği yansıtmayan hatalı bir inceleme tarzı olduğunu belirtmiştik. Doğru düşüncenin eylemimize yön vermediği yerde doğal olarak yanlış düşünceler yön verecektir.

Bu da hiç kuşkusuz genel çıkarları içeren amacımıza zarar verecektir. İşte her düzeydeki örgütsel yaşamda ortaya çıkan ve zararlı bir takım sonuçlara yol açan sekterizm, gerçeğin abartılmasına dayanan düşüncenin aşırılaşma biçiminde ortaya çıkardığı davranışlar, tavır alışlar bütünü olarak "kökleri derinlere varan bir hastalıktır". Kökleri subjektivizm olarak ortak bir özellik göstermesine rağmen "hastalığın" belirtileri; koşullara, zamana ve yere bağlı olarak çeşitlilikler gösterir. Örneğin, Bulgaristan'da FKBC (Faşizme Karşı Birleşik Cephe) politikalarının hayata geçirilmeye çalışıldığı süreçte, Birleşik Cephenin oluşumunun önünde engel olmak şeklinde ortaya çıkmıştır. "Bugünkü durumu ile sekterizm yani kendinden memnun sekterler Birleşik Cepheyi gerçekleştirme savaşımıza herşeyden çok engel olmaktadır". ... Böylece sekterizm KP'lerinin gelişmesini büyük ölçüde geciktirmiş, gerçek bir kitle politikası izlemesini güçleştirmiştir. Ayrıca devrimci hareketin yerini sağlamlaştırmak için sınıf düşmanlarının güçlüklerinden yararlanmamıza engel olmuş ve proletaryayı yalnızca parti saflarına aktarmamıza izin vermemişlerdir." (II) Sekterizmin bu yönünü Mao Zedung "kapalı kapıcılık" şeklinde nitelendirmiştir. Birleşik Cephe politikalarında sınıflar arası ilişkilerin nesnel tahlilinden yola çıkmayan, "ilkelere bağlılık" adına kitlelere kapıları kapatarak gerçekler yerine kendi "doktriner" istemlerini koyan sekterizm, dış karşı kapıları kaparken iç ilişkilerde de birliği yine aynı "ilkelere bağlılık" adına zedeleyerek bütününe karşısına parçanın çıkarlarını koyar. "Partinin iç ilişkilerindeki sekter eğilimler, parti içindeki yoldaşlara karşı kapalı kapıcılığa yolaçmakta ve partideki birlik ve dayanışmayı kösteklemektedir. Partinin dış ilişkilerindeki sekter eğilimler ise, parti dışındaki insanlara karşı kapalı kapıcılığa yolaçmakta ve partinin bütün halkı birleştirme görevini yerine getirmesini engellemektedir." (12)

Demek ki sekterizm, dış ilişkilerde partinin kitlelerle olan en geniş bağlarını tahrip ederek onu en dar biçime sokma eğilimi gösterirken, parti içi ilişkilerde de birliği sarsma ve genel çıkar yerine kendi "parçasına" ait çıkarları geçirme eğilimindedir. Böylesine ciddi bir soruna neden olan sekterizm ve onun çeşitli biçimler altında varlığını sürdüren kalıntılarına karşı ciddi bir mücadele verme-

nin önemi kendiliğinden anlaşılır. Parti ve ülke çapında devrimden yana olan bütün sınıfların birliğini sağlamadan, onları KP önderliği altında seferber etmeden devrimin gerçekleşmeyeceği aşırıdır. Öyleyse sekterizm hastalığına biraz daha yakından bakmak gerekiyor. Önce Mao'nun KP'si saflarında kendini gösteren sekterizmin kalıntılarına ilişkin olarak söylediklerine bakalım: "Parti içindeki sekterliğin kalıntıları nelerdir? Esas olarak şunlardır. Birincisi; 'bağımsızlık' ilan etmektir. Bazı yoldaşlar bütünü çıkarlarını değil, sadece parçanın çıkarlarını görmektedirler... Azınlığın çoğunluğa, alt kademenin üst kademe, parçanın bütüne ve bütün üyelerin MK'sına tabi olduğu demokratik merkezîyetçilik sistemini unutmaktadırlar... Her parti üyesi, her çalışma kolu, her söz ve her eylem bütün partinin çıkarlarından hareket etmelidir. Bu ilkenin çiğnenmesine asla izin verilemez" (13)

Proletarya partisinde yürütülecek olan ideolojik mücadelenin partinin birliğini güçlendirmeye uyarlanması gereği yerine bunun baştan hedeflenmiş bir ayrılığa uyarlanması, parti içerisinde ortaya çıkan sorunların subjektif yorumundan çıkartılan abartılı sonuçlarla "acımasız bir mücadeleye" girilmesi sekterizmin parti içi ideolojik mücadelede ortaya çıkan "sol"culuğundan kaynaklanmaktadır. Özünde kendinden olmayan kendi çizgisini onaylamayan resmi çizgiye ve o çizgi üzerinde şekillenen meşru iradeye tahammülsüzlük gösterir. Demokratik merkezîyetçilik ilkesini, kendi "mücadelesine" kurban etmekten çekinmez. Minareyi çalanın kılıfını uyduracağından, bunun teorik gerekçesini bulmakta zorlanmaz. Ideolojik mücadelede ilkel olmayı savunduğu görüşü, hiç bir koşul değişikliğini dikkate almadan "ben söyledim öyleyse doğrudur" iradeciliği ile nesnel gerçekliği dayatır. Parti içerisinde hakim duruma geldiği vakit kendisine karşı izlenilmesini istediği yöntemi kendisi rahatlıkla siyasal hısmalarına karşı kullanır. Partiyi genel iradenin bir merkezi olarak görmek yerine, genel iradenin "yönetildiği", onun yani genel iradenin üstünde kendi grup disiplininin somutlandığı bir mevzi olarak görür. Kendisine karşı verilen ideolojik mücadeleye karşı "idareci"lik hayranlığıyla "bastırma", "ezme" yoluna başvurur. Sonuçta ideolojik mücadele alanındaki bu sekterizm, partiyi kitlelere yabancılaştırır, parti içerisinde ilkel bir ideolojik mücadeleye dayanan parti birliğini zayıflatır. Kısacası partiye, devrime ve halka zarar verir. Çünkü onların çıkarlarından değil, kendi çıkarlarından hareket etmektedir. Ideolojik mücadelede ortaya çıkan bu sekterizmin özelliklerini Mao'dan dinleyelim: "Bunlar parti içerisindeki kitleleri yabancılaştıran (yani PÜ'lerinin çıkarlarını, partinin tümünün çıkarlarına tabi kılmayan, parti yönetici

organını bütün partinin isteklerinin toplandığı yer olarak kabul etmeyen) bir sekterizme yol açtılar. Bunlara karşı (kendilerini eleştiren, siyasetlerini doğru bulmayan- bn.) 'amansız mücadelelere' giriştiler. 'Acımasız darbeler' indirdiler ve hatta bu 'parti içi mücadeleleri' karşılarındaki canı ve düşmanmış gibi sürdürdüler. Bu hatalı parti içi mücadele türü 'sol' çizgiyi yöneten veya izleyen yoldaşların, prestijlerini yükseltmek, kendi isteklerini gerçekleştirmek, parti kadrolarını yıldırma için kullandıkları normal bir yöntem haline geldi. Bu tutum, parti içindeki demokratik merkezîyetçilik ilkesini çiğnedi, eleştiri ve özeleştirme ruhunu yok etti. Parti disiplini mekanik bir disipline çevirdi ve körü körüne itaat ve mutlak boyun eğme eğilimlerini besledi." (14)

Sekterizmin, koşulların "sol" "subjektif" yorumundan kaynaklanan parti içi mücadeledeki bu aşırılığı, ideolojik sorunları "birlik isteğinden yola çıkarak, eleştiri yada mücadele yoluyla çözümleri" çözerek yeni bir temelde yeni bir birliğe ulaşmak" şeklindeki doğru yöntemle ele alarak çözmek yerine, sorunun eleştiri ve ikna yönünü gözardı ederek, salt "mücadele" yönünü öne çıkararak, idari tedbirlerle ele alıp çözümleri şeklindeki yanlış bir yöntemle neden olur. Oysa; "Esas sorun birlik isteğinden yola çıkmaktır. Bu birlik isteği olmazsa mücadelenin kargaşalığa yol açması ve çığırından çıkması kaçınılmazdır." (Mao)

Sekterizm bütünü parçaya, geneli özele feda ederek "benden olmayan bizden değildir" anlayışıyla kendinden olmayanlara tahammül edemez. Önderliği ele geçirdiği vakit, kendi dışındakileri Mao'nun belirttiği "acımasız darbelerle" işlevsiz kılmaya çalışır. Önderliğe karşı muhalefet zemininde mücadele yürütüyorsa, her yolu onu ele geçirmek için mübah görür, geçiremediği noktada "ilkelere" sıralayarak, yolun ayrılık noktasına geldiği tesbitinde bulunur, böylece parçayı bütünden koparıp, "bağımsızlığını" ilan eder. Peki bu düşüncesinin altında ne yatar? Bunu MAO yoldaştan dinleyelim: "Bu türden 'bağımsızlık' ilan eden kimseler çoğunlukla 'önce ben' anlayışına sahiptirler. Ve genellikle birey ile parti arasındaki ilişkiyi yanlış kavrarlar. Lafta partiye karşı saygılı oldukları halde, uygulamada kendilerini birinci plana çıkarır, partiyi ikinci plana atarlar. Bu kimseler neyin peşindedirler? Bunlar ün ve mevki peşindedirler, herkesin hayranlığını toplamak isterler." (15) İşte sekterizmin bireylerde açığa çıkan iki özelliği: Kariyerizm ve popülizm!

Acaba, somut koşulların somut tahlili temelinde siyaset üreten, ideolojik sorunların çözümünü "kağıda" ya da "bağımsızlık" ilan etmekte değil, açık, ilkel, ideolojik mücadelede gören proletarya-

nın öğretmenleri, sekterizmin nefret ettiği böylesine uzun erimli bir tahammül sergilerken hata mı işlemişlerdi? Elbette ki hayır. Eğer, diyalektik materyalizm "karşıtların birliğini" kavrama ve gelişme sürecine bu perspektifle bakmayı zorunlu kılıyorsa, parti içi mücadeleyi ideolojik temeldeki iknaya dayalı bir eğitimle, MLM düşünceye karşı savunulan yanlış görüşleri eleştiri-özeleştirme mekanizmasına bağlı olarak düzeltmek yerine, yanlışın ortaya çıktığı her yerde idari tedbir yada örgütsel mücadeleyi öne çıkararak, karşıtı olanın uzlaşmaz bir aşamaya ulaşmadığı bir durumda kaçmak değil, onun uzlaşmaz karşıtıyla ulaşmasını engellemek için, her şeyden önce ideolojik bir mücadele vermek, bu mücadelenin işlevini yerine getirdiği aşamadan sonra, örgütsel mücadeleyi bu mücadeleye (ideolojik) tabi kılmak gerekir. Ancak, parti içi ideolojik mücadelenin doğru bir tarzda verilmesi; mevcut sorunların subjektivizme düşülmeden, nesnel bir tahlile bağlı olarak ele alınıp çözülmesini gerekli kılar.

1921'den 1935'e kadar ÇKP içinde çeşitli sağ ve "sol" çizgilere karşı sebatkar bir ideolojik mücadele veren ve kendi ML çizgisini ÇKP içerisinde hakim hale getiren Mao Zedung'un, bu sebatkar mücadeleyi partiye hakim olmasından sonrada aynı diyalektik bakış açısıyla sürdürdüğünü, karşıt görüşlerin partinin varlığıyla uzlaşmaz karşıtlık içerisinde girdiği noktada, "burjuva karargahları bombalayın" şiarıyla örgütsel tasfiyeyi Büyük Proleter Kültür Devrimi içerisinde ele aldığını, sonraki süreçte partiye samimi yaklaşan ve hatalarını kabul ederek samimi temelde özeleştirme yapan kadrolara yeniden fırsat tanıdığını görüyoruz. Çünkü M. Zedung yoldaş, her şeyden önce soruna felsefi bir açıklık getiriyor. Parti içi mücadelenin nesnellüğünü, bu nesnellüğün varlık koşullarının (sınıflar) ortadan kalkmadığı sürece devamlılığını, buna bağlı olarak parti içi mücadelenin, partinin kendini var eden koşulların kalkacağı komünizme kadar (sınıfların ve bununla beraber partinin ortadan kalktığı koşullara kadar) süreceğini vurguluyor. Öyleyse sorun, ameliyat yöntemleriyle değil, "hastayı kurtarmak için hastalığı tedavi etmek" yöntemiyle çözülür. Bu yöntemin benimsenmesi ise diyalektik bir yaklaşımı ve "birlik" olma istemini zorunlu kılar. Sekterizm birlik olmayı değil, birlik içinde kendi varlığını öne çıkarmayı ön gördüğü ve böylesi subjektif aceleciliğe düştüğü için, nesnel gerçeklikle çelişen kendi dogmatik bakış açısının dikine ayrılıkçı, yıkıcı ve yıpratıcı tavırlara girer. Çünkü, birlik içindeki kolektif üretim kendi küçük-burjuva kariyerizmini sürekli olarak törpüleyeceği için, o büyük bir geminin sıradan bir tayfası olmak yerine, küçük bir teknenin "büyük" bir kaptanı olma arzusuyla yanıp tutuşur. Eylemlerine ve

yaşamına bu arzu yön verir. Sonuçta partiye kendisini dayatarak, partinin birliği önünde ayak bağı olur.

Sekterizmin subjektivizm tarafından beslendiğini ve örgütsel yaşamda küçük burjuva aşırılıkları olarak gündeme gelen bir zaaf olduğunu görüyoruz. Düşünce yöntemi diyalektik değil, metafiziktir. Disiplin anlayışı, demokratik merkezîyetçilik anlayışıyla sürekli olarak çelişir. Çünkü sürekli "ben"i öne çıkaran bir düşünce davranışlara damgasını vurur. İdeolojik mücadelede bütünün değil, parçanın çıkarlarını gözetir. Örgütsel yaşamında buna bağlı olarak hareket eder. Dönem dönem parti içerisinde "kırmızı bölgeler" ilan etmeye çalışır. Peki sekterizmin, örgütsel yaşamda ortaya çıkan hataların ele alınmasında izlediği politikaları nedir?

Nesnel gerçekliği olduğu gibi tanıma ve hareketini bu bağlamda ele alma yerine kendi niyet ve istemlerini koyan, hareketinde bu öznelci düşünceye dayandıran sekterizm, hatalar karşısında "politik iflasını" gösterir. Hataların ciddi bir şekilde ele alınması, düzeltme yöntemlerinin ortaya konularak hata sahibi insanlara yol gösterilmesi şeklindeki bir çaba yerine, kendini hatalar karşısında "özgür" ilan ederek, hata işleyen hata sahiplerini hatalarıyla "mahkum etme.", bunu politik bir istismar malzemesi olarak kullanma, "ben"ini öne çıkarma aç gözlülüğü ile "acımasız darbeler" sarılır. Hataların diyalektik bir bakış açısıyla incelenmesi, karmaşık özelliklerin tek tek çözümlenmesi şeklindeki zahmetli bir çaba yerine, o, hataları alabildiğine basitleştirilmiş bir biçimde ele alarak, ondan yine abartılı, aşırı sonuçlar çıkarır. Her şeyde genelin değil, kendi bulunduğu "tepenin" çıkarlarını gözettiği için, birlik yanı içermeyen ve bu amaca uyarlanmayan, kendi ilkeleri, kendi disiplin anlayışı ve kendi inisiyatifinin kadiri mutlak gücünün idame ettirilmesi pahasına, hata yapan yoldaşları kolaylıkla gözden çıkarır. Hataların ortaya çıkış nedenlerine, bunun objektif ve subjektif yanlarının somut tahliline, düzeltme yöntemlerine, aldığı tavrın, izlediği politikanın doğru olup olmadığına bakmadan, kendi sekterizmini başkasına onaylatmaya, disiplini körü körüne itaat sağlamasının bir örgütsel "ayrıcılığı" olarak ele almaya çalışır. **"Komünistler her zaman bir şeyin neden ve nasıl olduğunu araştırarak, kendi kafalarını kullanarak ve bir şeyin gerçeğe uygun olup olmadığını ve gerçekten sağlam bir temele dayanıp dayanmadığını dikkatle düşünmek zorundadırlar. Ne olursa olsun bir şeyi körü körüne izlememeli ve köleliği teşvik etmemelidirler."**(16) Marksizm- Leninizm- Maoizmin bu yöntemini uygulamayı düşünmez sekterizm. Düşündüğü tek şey "kendi çıkarlarıdır." Elbette o, bu düşünceyi açıkça ortaya koymaz. Mao'nun dediği gibi, saygıda kusur etmediğini düşündüğü "partinin" yüce "çıkarları" için böylesi bir düşünceyle hareket ettiğinden dem vurur.

Demek ki sekterizm, hataların ele alın-

masında düştüğü subjektivizm sonucu aşırı bir yöntem ile "hastayı kurtarmak için hastalığı tedavi etmek yerine" hastayı yok etme pratiğini sergiler. Peki kendi dışındaki hatalara karşı vurduğu böylesine "acımasız darbeler", kendisine karşıda geçerli midir? Hayır değildir. İşte tamda bu noktada, liberalizm kavramının bilince çıkarılması özel bir önem kazanıyor. Çünkü dışa karşı bir savunma biçimi olarak gündeme gelen aşırı sekterizm, bireyin (bireylerin) kendisine karşı aşırı liberalizmi, kayıtsızlığına doğurur. Şöyle bir düşünelim: Sekterizmin hakim olduğu ya da ağırlığını hissettirdiği her yerde, bireylerin kendi hatalarına karşı gerekçelerin hazır bulunduğunu, açık bir liberal yaklaşımın kendi "acımasız darbelerine" engel olduğunu görürüz. **"Liberalizm, küçük-burjuva bencilliğinden kaynaklanır kişisel çıkarları birinci plana alır devrimci çıkarları ikinci plana iter ve buda ideolojik, siyasi ve örgütsel liberalizme yol açar."**(17) Dışa karşı sekter bir tutum ile getirilen eleştirilere set oluşturmaya çalıştığını, içeride ise "hatalar" ve "zaaf"larla barışık bir yaşamın devam ettiğini, liberal bir kayıtsızlıkla bu hataların cimrice yaşıldığını görürüz. Mao'nun belirttiği bencillik, burada açığa çıkar zaten. Zira, genelin çıkarlarının gözetildiği ve her şeyin kendisini bu çıkarları gözleme temelinde sorguladığı, yoldaşlarının sorunlamasına açık olduğu bir kişilikte, bencillikten değil, toplumcu çıkarların gözetildiğinden söz edilebilir. Ancak kim ki gelen her eleştiriyi karşı eleştiriyi "kapıda" karşıyor, misillemeyle karşı saldırıya geçiyor ve örgütsel "ayrıcılığı" eleştiri cephesinin bombardımanında bir silah olarak kullanıyor ve birikmiş küçük kurtçuklar misali her gün çoğalan "zaaf"larını ve hatalarını liberal bir tarzda kendi içinde koruyorsa, bu kişilik daha başından halkın genel davası yerine, kendi davasının "mücadelesini" vermeye aday olduğunu gösteriyor demektir.

Demek oluyor ki, küçük-burjuva bireyciliği dış cephede sekterizm ile kendi benini savunurken, iç cephe de ise kendisiyle liberalce ilkesiz bir "barışıklığı" yürütüyor. Dolayısıyla sekterizmin olduğu yerde liberalizm, liberalizmin olduğu yerde sekterizm birbirini "bireycilik" zemini üzerinde tamamlayan iki ikiz kardeş şeklinde bir araya geliyor. Bu durumu günlük yaşamımızda dikkatli bir gözlemlerle bulunarak tespit edebiliriz. Kim ki eleştiri ve özeleştiriye, anınmanın MLM bir yöntemi olarak kullanmıyor, her defasında "tanım sen beni eleştirdi den koru, özeleştirdi den ben kendimi korurum zaten" örneğinin de olduğu gibi, eleştiriyi, karşı-eleştiriyle, özeleştiriye "adam sende"cilikle yaklaşıyor, orada sekterizm ile liberalizm bir madalyonun iki ayrı yüzü misali proleterleşme sürecinin önüne geçmiş demektir. Bu sürecin sosyal pratik ile uyum içerisinde sağlıklı gelişebilmesi için, bu zaafaların görülerek yoldaşlar arası bir dayanışma ile atedilmesi gerekir.

Sekterizmin sınıfsal olarak, küçük-burjuva bireyciliğine bağlı bir hastalık oldu-

ğunu görüyoruz. Diğer yandan o, yaşamın gerçek gelişme süreçlerinden uzak, kendi subjektif istemlerine bağlı bir "gelişmeye" göre hareket ettiği için, doğal olarak nesnel gerçeklik tarafından doğruluğu her daim reddedilen teorik yanlışlara düşer. Ki teoriyi "eylem için bir kılavuz olarak" görme yerince, doğal olarak özgülden gelişen somutu yakalayarak özgün politikalar, döneme uygun taktikler belirleme yerince, teorik bir kısırlığın, olumsuz "ilkelere" bağlılığın yanlışlığını yaşar.

Bu bağlamda da sözde "ilkelere bağlılık" adına, gelişmeyi gören gözlerle inat, görmeyen sekterizm ile ideolojik mücadele yürütmek gerekiyor. Sekterizmin kitlelerin gerçek mücadelesine olan yabancılığı, politik kısırlığını ve güçlükler karşısında "ilkelere" sarılarak yaşadığı iflasını Dimitrov yoldaştan dinleyelim: **"Bunlar (sekterler-bn-) kendi teorik kısırlığından memnunluk duyar, kitlelerin gerçek yaşamından her gün biraz daha hızla koparlar. İşçi sınıfının hareketinin en karmaşık meselelerini basitleştirdikleri yöntemlerle çözmek tatmin eder onları, her şeyi bilmek ister ama kitlelerden, işçi hareketinden ders almayı gereksiz bulurlar. Kısacası hani derler ya sekterizm için dağlar birer binek taşıdır."**(18)

Dimitrov yoldaş: kendi dilini gerçeğin dili yerine koyan, somut koşulların her daim ilerisinde politikalar ileri süren ve bu politikaları her seferinde yaşamın zengin pratiği tarafından geri çevrilen "kendinden memnun" sekterizmi işte bu kadar açık ve anlaşılır tanımıyor. Devrimci diyalektik yerine, ak-beyaz ikiliğinden başka bir şey görmeyen kaba diyalektiği hatta meta-fiziği koyan, subjektivizm yanlışlarıyla sürekli olarak sürece denk düşmeyen "sol" politikalar icad eden sekterizm, KP' nin kitlelerin önderi durumuna bir kere sloganları belirlendi ve yahut "çağır"ı yaptımı gerisinin kendiliğinden gerçekleşmeyeceğini, bunun için **"komünistlerin önderliği hakkında laf ebeliği yapmak yerine her gün kitle çalışması yaparak ve tutarlı bir politika izleyerek emekçi kitlelerin güvenini kazanmak gerektiğini"**(19) bilmez. Sürekli mevcut durumu "sol" bir yorumla abartır, kitlelerin bilincini gerçek olanın ilerisinde algılamaya çalışır. Kendi isteklerini gerçeğin yerine koyar, böylece diyalektik bir tahlil ile sınıf ilişkilerini inceleme ve zahmetli bir kitle çalışmasına girişmek işinden yan çizer. Peki doğru olan nedir? Gene Dimitrov yoldaştan dinleyelim: **"Durumu isteklerimize göre değil de, gerçek durum neyse ona göre değerlendirmeliyiz. Geniş kitlelerin komünist kampa geçmelerini sabırla adım adım kolaylaştırmalıyız. Bizi elinden geldiği kadar uyarı Lenin'in şu sözlerini unutmamalıyız, 'bizim için eskimiş olan şeyler, sınıf için, kitleler için (yeni) önemli olabilir...' ne var ki sekter 'ilkelere bağlılık' kitlelerin savaşını yönetirken karşılaşılan güçlükler yüzünden politik çaresizliğe düşmekten başka bir şey değildir."**(20) Bu nedenle rahatlıkla şu tespitte

bulunabiliriz, sekterizm kitlelerin istemlerine ve ihtiyaçlarına karşılık vermez. Kendi istem ve ihtiyaçlarından hareket eder.

Burada politik "sekterizmin" "sol" görünüm altındaki karakteristik özelliklerini belirtirken, aynı zamanda sekterizme bir tepki olarak, sürekli biçimde sürecin gerisinde, kitlelerin geri talepleriyle uzlaşan kendiliğindenci "sağ oportünizm" tehlikesine de her dönem aynı titizlikle dikkat etmemiz gerektiğini belirtmek gerekiyor. Zira her şey kendi karşıtıyla varlığını bulur.

Uluslararası Komünist Hareketin tarihine baktığımızda, "sol" anlayışın sağ anlayışı doğurduğunu, hatta, Çin Devrimi pratiğinde Wang Ming çizgisinde bir dönem açığa çıkan "sol" politikaların, bir başka dönem sağ politikalara yerini bıraktığını görüyoruz. Bunun nedeni, gerçeğin doğru tahliline dayanan politikaların üretilmemiş olmasıdır; öngörü yoksunluğudur. Dimitrov, sekterizme karşı sürdürülen savaşın en yoğunlaştığı anda dahi, sağ tehlikeye dikkat çekerek, **"aynı zamanda sağ oportünizme karşı uyanık olmalı, ona karşı, onu yansıtan her şeye karşı çıkmalıyız"** diyor.

Sonuç olarak; küçük burjuva bireyciliğine dayanan, sınıf mücadelesi pratiğine son derece ciddi zararlar veren sekterizme karşı mücadele, başta onu besleyen subjektif düşünme tarzına karşı mücadele etmeyi gerektiriyor. Sekter tutum ve davranışlara kaynaklık eden düşüncelerin terk edilmesi, ancak diyalektik tahlil yöntemine dayanan doğru düşüncelerin subjektivizmin ürünü olan yanlış düşüncelerin yerine konmasıyla mümkün. Bu da, örgütsel katılımın kişide yarattığı politik tavır değişikliğinin, dünya görüşünün bir bütününde sağlanan ideolojik nitelik değişikliğiyle, doğru düşüncenin örgütsel maddi zemine ve bilimsel düşünme yöntemine kavuşmasıyla gerçekleşebilir. Sağlıklı örgütsel bir yaşamda, dünyayı değiştirmeyi önüne hedef olarak koymuş olan düşüncenin kendisini olguların özlerindeki doğrularla besleyeceğinden hareket eden MLM'ye inanmış bir insan Mao'nun şu sözlerini daima aklında tutmalıdır; **"Bilimsel tutum, 'gerçeği olgularla aramaktır' ve kendini beğenmiş bir şekilde yanılmaz olduğunu ilan ederek, insanlara nutuk çekmekle hiç bir zaman hiç bir şey halledilmez... Bir tek gerçek vardır ve insanın o gerçeğe varıp varmadığı öznel bir şekilde böbürlenmeye değil, nesnel pratiğe bağlıdır."** ●

Dipnot:

- 11) Dimitrov, FKBC, sf: 210-211
- 12) MAO, Cilt 3, Sf: 46
- 13) MAO, Cilt 3, Sf: 46-47
- 14) MAO, Cilt 3, Sf: 243
- 15) MAO, Cilt 3, Sf: 47
- 16) MAO, Cilt 3, Sf: 53
- 17) MAO, Cilt 2, Sf: 33
- 18) Dimitrov, FKBC, Sf: 210
- 19) Dimitrov, FKBC, Sf: 210
- 20) Dimitrov, FKBC, Sf: 210-211
- 21) Dimitrov, FKBC, Sf: 211

IMF'nin çizdiği tablo, derinleşecek ekonomik krizin habercisidir

Son dönemlerde, koro halinde çalınan alkışlar eşliğinde ve tek merkezden kumanda edilir biçimde, ağızbirliği yapılmışcasına tüm devlet erkânınca söylenen bir söz vardır: "Ekonomi iyiye gidiyor." Ülkemiz hakim sınıflarını kumanda eden merkez olan emperyalizmin uluslararası kuruluşu IMF (Uluslararası Para Fonu) ve OECD'nin (Ekonomik İşbirliği ve Kalkınma Örgütü) söylemleri "inandırıcı" kılmak amacıyla aynı tanelerle kitleleri uyutma gayreti içinde olmaları, ezilen sınıf ve katmanların karşısındaki riyakarlığı ifade etmekten öteye bir anlam içermemektedir. Zira, rayından çıkmış ekonominin gerçekliğini gözler önüne seren veriler, adeta hakim sınıflar cephesinin dilinde dolanan söylemlere "ihaneti" belgelemektedir.

Ekonomik krizin içinde çözümsüzleşen siyasi iktidar sahiplerinin, emekçi kitleleri daha fazla sömürmenin politikalarına "ekonomiyi düzelterek" nemesi altında sarılmaları, sahibini dahi inandırmamaktadır. Başta emperyalist efendilerinin çıkarları olmak üzere, kendi varlık koşullarını devam ettirebilmeleri için bu tür "çözümlerle" günlerini kurtarmaktan başka çarelerinin olmadığı da aşikardır. Ki, "iyiye gidiyor" denen ekonominin pratikteki formülasyonu, geçmişten bugüne halka uygulanan zam-zulüm politikalarının yoğunlaşmasıdır. Yani emperyalist efendilerinin kar hanelerine daha fazla meblağ eklemek için ezilen sınıf-katman ve Kürt ulusuna her türlü vahşeti mübah görmek, iligine kadar sömürmek ve ezmeştir.

Haziran ayının 15'inde Türkiye'ye gelip birkaç günlük incelemeden (bunun özü denetleme ve talimat vermedir) sonra geriye dönen IMF ve OECD yetkililerinin övgülerle süzettiği ve alkışladığı ekonomik politikaların özünde yatan da, geçmişten bugüne uygulanan fakat bugün siyasi iktidar sahiplerince daha da yoğunlaştırılan halk sınıf ve katmanlarının ölüm fermanlarıdır. Keza gerek ekonomik verilere gerekse de uygulanan ekonomik "tedbirlere" bakıldığı zaman, bu tablo çok açık bir şekilde görülecektir.

Hakim sınıflarca "iyiye gidiyor" denen olgu; özelleştirmeyle, vergi yasasıyla (rantiyecileri koruma yasası demek daha doğrudur), sosyal güvenlik kurumlarının tasfiyesiyle, işçi sınıfı ve diğer çalışan kesimlerin örgüt-süzleştirilmesiyle, tarımda taban fiyatlarının düşük tutulmasıyla vb. vb. formüle edilen politikalar yoluyla estirilecek ekonomik (akabinde demokratik) terörün boyutunun yaşamda maddileştirilmesidir.

Yüzeysel bir biçimde bakıldığında dahi, IMF'nin özelinde emperyalist tekellerin al-

kış tuttuğu ve başta hükümet olmak üzere siyasi iktidar sahiplerinin kasılla kasılla halka zulüm etmekle övündüğü ekonomik politikalarının sonuçlarının neler olduğunu ve kimlere hizmet ettiğini anlamak için müneccim olmaya gerek bulunmadığını görürüz.

İşçi sınıfı ve diğer çalışan emekçi yığınları karşı uygulanacak ücret politikasının mantığı, asgari ücretin belirlenmesinde ve kamu emekçilerine düşülen %20'lik artışta görülmektedir. Gıda harcamasını karşılama düzeyi, daha genel bir ifadeyle insani yaşam standartının en alt sınırı açısından %35'lik asgari ücret artışı tam bir vahameti açıklamaktadır. Geçen yıldan bu yıla enflasyon karşısında %69 eriyen asgari ücret, %35'lik bir artışla son on yılda dolar kuru karşısında en düşük noktaya gelmiştir. Aynı komedi kamu emekçilerine verilen %20'lik maaş artışında da sözkonusudur. Kamu emekçilerinin yüzdelik artışa karşı Grevli, Toplu İş Sözleşmeli sendika mücadelesinin yükseldiği bir süreçte, devletin şiddetin tüm versiyonlarını bu mücadeleye karşı kullanarak maaş artışındaki bu komik yüzde de tavır belirlemesi, emekçi kitleler üzerindeki ekonomik şiddetin bir göstergesidir. Ve bütün bunlar IMF'nin emirleri olma gibi kutsal bir görevi yerine getirmenin beyecanı ile yapılmaktadır. Yüzde yüzlerde seyredden enflasyon düşünüldüğünde, kamu emekçileri, bu maaş artışıyla ancak giderlerinin %41'ini karşılayabileceklerdir. Maaşların enflasyon karşısındaki erimesi gözönüne alındığında, "iyiye giden ekonominin" kimlerin lehine düşünüldüğü söylenildiği ortaya çıkmaktadır. Bütün bunlar, ekonomiyi düze çıkarma adına çalışan kesimlerin ücret artışını sefalet düzeyinde tutmalarının en yalın ifadesidir. Rayından çıkmış bir ekonomik yapılanmada, ezilen sınıf ve katmanların ücretlerini eritmenin, en alt yoksulluk sınırında tutmanın adının ekonomideki "düzeltme" olarak lanse edilmesi, önümüzdeki süreçte gerek TİS kapsamında olan işletmelerdeki çalışanlar açısından, gerekse TİS kapsamında olmayan işletmelerdeki çalışanlar açısından beklenen uygulamaların ne denli olumsuz geçeceğinin işaretini vermektedir. Devletin bu yönlü uygulamalarına alkış tutan IMF, kendi çıkarlarını en azami noktaya çekmek için, fütursuzca çalışan kesime yüklenme talimatlarını devletin yetkili kurum ve kuruluşlarına vermektedir. Enflasyonu bu yıl içinde %50'lere çekmenin hayaliyle, ücretli kesime dayatılan sefalet ücretinin aynıysa tarımda taban fiyatlarının belirlenmesine de yansımıştır. Belirlenen taban fiyatları, dikkate alınan IMF'nin direktifleri doğrultusunda düşük tutulmuştur. Bahane gösterilen dünya piyasası ve enflasyonu dü-

şürme salsatası ile çaya, tütüne, buğdaya vb. tarımsal mamüllere belirlenen taban ücretle adeta çiftçiye "üret ama açlıktan öl" denmektedir. Destekleme alımları ve sübvansiyonları düşürme de bu sefaletin tuzu biberi olmaktadır.

Ekonomiyi "düzeltme" adına siyasi iktidarın IMF'yi memnun eden icraatları bununla sınırlı değildir. Yoğunlaştırılan sömürü ve çöşlendirilen sömürü aygıtları, halkın üzerine bir karabasan gibi çökerek yaşamın her alanını kapsamı içine almaktadır. Çalışan kesimi köleleştirmenin ve ülke kaynaklarının tamamıyla emperyalist tekellere peşkeş çekilmesinin fermanı olan özelleştirme, adeta yaşamın her alanını parseller biçime gelmiştir. İşsizlik, sendikasılaşma, ülke içinde üretilen ya da niceliksel biçiminde bulunan maddi birikimin emperyalist tekellere peşkeş çekilmesi olan özelleştirme, KİT (Kamu İktisadi Teşekkülleri) kapsamındaki bütün sektörlerde gündeme gelmiş durumdadır. KİT'lerin "zarar ettiği" yalanı ile meşru zemine oturtulmaya çalışılan bu talan, KİT kapsamındaki en karlı işletmelerin reel maliyetinin çok çok altında satılmasından dolayı yavuz hırsız evinde yakalamaktadır. Orman işletmeleri, termik santralleri, tekel ürünleri işletmeleri, limanlar derken en son IMF'ye jest niteliğinde POAŞ, PETKİM, TUPRAŞ, SEKA, TEAŞ, enerji kurumları, TCDD ve daha ismini sayamayacağımız bir yığın temel kurum ve kuruluşlar kelimenin tam anlamıyla talan olan özelleştirme kapsamına dahil edilmişlerdir. Fazla araştırmadan bu gibi işletmelerin maliyetinin çok altında ihaleye açılmaları, ülkedeki kaynakların kimlerin çıkarları doğrultusunda şekillendirildiğini gözler önüne sermektedir. Özelleştirme kapsamına alınan bazı işletmeler, emperyalistlerin çıkarlarına uygun "yasal" düzenlemeler yapılarak tekellerin sermayesine yemlik olarak sunulurken, bazı işletmelerde de yeni düzenlenen tasarılar bahane edilecek, özelleştirilmesinin alt yapısı oluşturulmaktadır. Ulaştırma Bakanlığı'nın "demir yolları işletmeciliği kanun tasarısı" adı altında getirmeye çalıştığı yeni uygulamalar, buna en bariz kanıtlardır. Bu tasarrın amacı, TCDD'nin onarıp iyileştirilerek parça parça satışa hazır hale getirilmesidir. KİT işletmelerine daha randımanlı hizmet verip üretim yapabilmesi için yatırım yapmayan devlet, geri teknoloji ile bu alanları başbaşa bırakırken, satışa (talana) hazır hale getirmek amacıyla emperyalist tekellerin çıkarlarına denk düşen masrafları yapmaktan da geri durmamaktadır. Tasarrın birkaç maddesine bakıldığı zaman, buraların emperyalist tekellere hazır yemlikler haline getirilmek istendiği açıkça görülecektir. İşte Dünya Bankası'nın önerisi (talimatı) doğrultu-

sunda "TCDD'nin yeniden yapılandırılması" ismi altında benimsenen hükümlerden bir kaç:

TCDD'nin yatırım ve işletme amacıyla yurtdışından ithal edeceği her türlü malzeme gümrük, vergi ve sosyal yardım zammı ödemeden muaf tutulacak. Yani emperyalist tekellerin demiryolları üzerinden ülkeye girmesinin ve bu alanda hareket serbestliği taşımasının kılıfı bugünden hazırlanmış oluyor. İleriki süreçte özelleştirildiği zaman, sermaye sahiplerinin kar hanelerine dokunacak yasalar bugünden kaldırılıp, yerine yabancı sermaye babalarının çıkarlarına en iyi ifade eden "yasal" düzenlemeler şimdiden getirilmiş oluyor.

Özel güvenlik teşkilatının bulunmadığı yerlerde, TCDD personeli demiryolu işletmeciliği ile ilgili işlerde kolluk yetkisine sahip olacak. Bunun ileriki süreçteki anlamı; emperyalist sermayenin girdiği alan ve işletmelerde kendi güvenlik sistemini kendisine uygun bir biçimde oluşturmalarıdır. Yalnızca sermayesiyle bir denetim kurabilecek. Yine hazırlanan tasarıda, demiryollarının tüm borçlarının silinmesi ve TCDD'nin zarar ettiği iddia edilen hatlarının kapatılması, yeni hatlar ve diğer altyapısal çalışmaların ticari bir mantıkla serbest rekabet kurallarına göre belirlenmesi hedefleniyor.

Siyasi iktidar, özelleştirme ile bugüne kadar talan ettiği işletmelere "ekonomi iyiye gidiyor" yalanı altında yentilerini ekleyerek, önümüzdeki süreçte bu politikasına dahada hız verecektir. Bu amaçlara engellik teşkil eden tüm "hukuksal", "yasal" ve ekonomik altyapısal sorunları da bir bir bertaraf ederek, ülkenin tüm kaynaklarını altın bir tepsi içinde özel sermaye sahiplerine ve efendilerine olan uluslararası emperyalist tekellere sunacak, emekçi halka karşı saldırılarına yenilerini eklemenin onursuzluğunu emperyalistlere olan kuklaliğiyle onure edeceklerdir. En son IMF'nin alkışladığı budur. 1998'in ilk altı aylık diliminde özelleştirilen (talan edilen) sektörleri takiben 1998'in ikinci altı ayında özelleştirilecek sektörlerin belirlenmesiyle kalmayıp, 1999 yılında özelleştirilecek işletmelerinde belirlenmesi, doğal olarak, ülke kaynakları üzerinde iş-tah kabartan hakim sınıf aygıtları ve kurumlarını sevindirmektedir. Aynı biçimde çalışan kesimin "lehine" kırıntı bağlamında var olan sosyal güvenlik, örgütlenme hakkı, çalışma hukuku ve iş güvenliği gibi kavramların bu tür politikalarla ortadan kaldırılması, ucuz emek elde etme hevesinde olan sermaye sahiplerini daha da memnun etmektedir. Yoksa iddia edildiği gibi, yıllardır siyasi iktidarcı bir arpalık olarak kullanılmamasına rağmen, kar eden kuruluşlar içinde yeralan KİT işletmelerinin satılmasının al-

tında ne enflasyonu düşürmek vardır, ne de ekonomiyi rayına oturtmak vardır. Bütün sorun, hakim erkanın kendi varlıklarını devam ettirme ve ceplerine doldurdıkları kar ve sermayenin boyutu sorunudur.

Boyutlanacak 'yeni' ekonomik saldırılarla, ezilen sınıf ve katmanların geçim kaynakları gaspedilmekle kalınmıyor, aynı biçimde tüm sosyal güvenlik kurumları tasfiye edilerek yaşam standartları tamamen yoksulluk sınırının en vahim düzeyine indirgeniyor. Sağlık, eğitim, konut, belde hizmetleri vb. gibi sosyal hizmetlerin ülkemiz özgünlüğündeki düzeyinin, tam bir düzeylilik olduğu ortadadır. Olumsuz durumda bulunan bu hizmet sektörleri dahi hakim sınıfların karlarına "dokunmuş" olmalı ki, şimdi bunları tamamıyla tasfiyeye yönelerek, halktan topladığı vergilerle sermayesine sermaye eklemek istemektedir. Zira IMF; devlet nezdinde hükümetin ekonomik politikalarına destek verirken, anlaşma zeminine yakığı "yeşil ışığı" sosyal güvenlik hizmetlerinde yapılmasını istediği düzenlemelere endekslemektedir. Ki, ülkemiz hakim sınıfları da IMF'nin gözüne girmek için hizmette kusur işlemektedirler. SSK, Emekli Sandığı, Bağ-Kur gibi sosyal hizmet kurumlarının çökertilmesinin ardından, tasfiyesi için ikinci büyük adım atılmasına hazırlanılmaktadır. "Ödeme gücü olmayanların sağlık sigortalarına kavuşturulması" ismi altına yerleştirilen Kişisel Sağlık Sigortası (KSS) ile hem sağlık hizmetleri tasfiye edilmekte, hem de bu yolla rantıye toplayacak çevrelere muazzam olanaklar sunulmaktadır. Hedeflenene göre, KSS'nin yürürlüğe girmesiyle birlikte devlet hastanelerinde özelleştirilecek. Bu örnekte de anlaşılacağı gibi, halkın ödediği vergiler rantıye çevrelere akmakla kalmıyor, ödediği verginin %10 karşılığı olan sosyal hizmetler kurumlarının ortadan kaldırılmasıyla, bu alana girecek özel sektör kanalıyla ezilen sınıf ve katmanlar üzerinde yeni bir sömürü ağı kuruluyor. Yani, emekçi halkların ödedikleri vergileriyle dahi sömürülecekleri gerçeği, yeni boyutlar kazanacaktır. Vergi, sosyal güvenlik, özelleştirme gibi yapılan sözde reformların altında yatan gerçekte budur. Kuşkusuz ki, siyasi iktidar sahiplerinin "Ekonomi iyice gidiyor. Uyguladığımız politikalar '98'in ilk altı ayında muazzam başarılarla sonuçlanmıştır" yalanını ortaya seren gerçekler yalnızca bu sıraladıklarımızla sınırlı değildir. Bunların yanında; enflasyonu, yatırımı, bütçe açığını ifade eden rakamların dilide, söylenen yalanlara karşın rayından çıkan ekonominin durumunu ısrarla ortaya koyuyor. Kısacası, rakamların dili hakim sınıfların dilini ısrarcasına yalancı çıkarmaktadır. '98 yılının ilk dört-beş aylık dönemlerine göre bazı ekonomik istatistiklere bakarak ülke ekonomisinin durumunu inceleyecek olursak, ortaya çıkacak sonuç ekonomik duruma nasıl bir isim koyacağımızı açıklayacaktır.

Birincisi; fiyat artışı önceki yıla, daha genel anlatımla önceki dönemlere göre yüksek düzeyde seyretmektedir. Bu yılın Mayıs ayı sonu itibarıyla toptan eşya fiyatları %79.9, tüketici fiyatları ise %91.4 gibi bir düzeyde yükseliş göstermiştir. Bu da rayın

dan çıkan enflasyonun en açık izahıdır. Ve bu yükseliş karşısında çalışanların maaşlarının durumu ve yapılmak istenilen komik ücret artırımları düşünüldüğünde, emeğin alım gücünün enflasyon karşısında gün be gün eridiği görülecektir.

İkincisi; yamalarla örtülme ve dikiş tutmayan bütçe açığı önceki yıla göre %91 oranında artarak, ekonominin uçurumun eşiğinde olduğunu niteler biçime gelmiştir. '98 yılının ilk dört ayında bütçe gelirleri %140 oranında artarak 3.025 trilyona ulaşırken, bütçe giderleri %154.1 oranında artarak 4.363 trilyon düzeyine ulaşmıştır. Gelirle gider arasındaki farktan da anlaşılacağı gibi, bütçe açığı 1.338 trilyon düzeyine çıkmıştır.

Üçüncüsü; iç borç faiz ödemeleri %252.7 artmıştır. 1998 yılının ilk dört ayında 2.000 trilyonu bulan iç borç faiz ödemeleri, bütçe giderlerinin %45.8 düzeyindedir. Döneme denk düşen vergi giderlerinin %87.3 gibi kritik bir rakamın iç borç faiz ödemelerine gittiği gözönüne alındığında, devletin yakında borç faizlerini ödemek için dahi kaynak aramak zorunda kalacağını söylemek abartı olmayacaktır.

Dördüncüsü; yatırıma harcanan pay, yüz delerle ifade edilemeyecek kadar gerilemiştir. Yatırımın olmadığı bir ekonominin bu yumesini beklemek, hayalden öteye bir şey ifade etmez. Özellikle altyapı yatırımları bir ekonominin can damarıdır. Fakat ülkemizde hiçbir dönem bu tür yatırımlara harcama istenen düzeyde ayrılmadığı gibi, boylesine çarpık bir ekonominin üzerinde giderler hep halkın sırtına bir kambur gibi yüklenmiştir. İç-dış borç faiz giderleri, sosyal ve ulusal kurtuluş mücadelesinin verildiği gerilla alanlarındaki askeri giderlerin yanında, hakim sınıfların saltanatları için gerekli olan finansmanlar, halkın cebindeki yaşam hakkının gaspedilmesinin üzerinden yürütülmektedir.

Beşincisi; dış satım Ocak-Nisan döneminde 8.277 milyon dolar iken, dış alım 14.800 milyon doları aşmıştır. Yani dış ticaret açığı %9.5 oranında artarak 6.000 milyon dolara çıkmıştır. Rakamlardan da görüldüğü gibi, ithalat ile ihracat arasında Türkiye aleyhine tam bir uçurum mevzu bahisdir.

Toparlayacak olursak; ekonomide "başarı" diye lanse edilen, ezilen sınıf ve katmanların tüm yaşamsal haklarının gaspedilmesi uğruna, başta emperyalist tekeller olmak üzere, rantıyecilere, siyasi iktidar sahiplerine sunulan saltanatıdır. Ve bu emeller için halkın üzerinde katmerleştirilen sömürüdür. ANASOLD hükümetinin başa gelmesiyle (bunun özü MGK hükümetidir) IMF, yoğunlaşacak bu sömürünün talimatlarını vermişti. Ve bugünde geline aşamayı görerek sevinmekte, talan ve sömürüyü toplumun tüm iliklerine yaymak için son ritüjleri yaparak bazı kararları anlaşmalar adı altında hükme bağlamaktadır. Rakamlardan ve uygulanan ekonomik politikalarından anlaşılacağı gibi, ne enflasyon iniş trendine geçmiştir, ne de yatırım canlandırılmıştır. Yükseliş trendine geçen sadece özelleştirme, ücretleri düşürme, sosyal hizmet sektörlerini bir bir tasfiye etme, çalışma koşullarını ve gü

venliğini yoketme, emperyalist tekellerin sermayesine hareket serbestisi getiren "hukuksal" düzenleme vb. gibi sömürü ve baskı aygıtlarıdır. Ülkemiz siyasi iktidar sahiplerinin bu programa bağlı kalarak hareket etmeleri ve bundan sonraki süreçte bu programlarında ısrar edecekleri vaadi, IMF ve OECD yetkililerini memnun etmiştir. Ki bu kurumları memnun eden önemli bir noktada, olası bir seçim durumunda hakim sınıfların bu politikaları sektöre uğratmadan uygulayacaklarına dair verdikleri sözlerdir. Yani hükümette hangi düzen partisi olacağı farketmeksizin, bugünkü zeminde IMF'yi memnun eden politikaların uygulanırılığı her geçen süreç yoğunlaşarak devam edecektir. Bu bir nevi uluslararası emperyalist sermayenin gittiği yerlere kendi "hukukunu" benimsenmesi olan MAF'nin anlaşma zemininin oluşturulmasıdır. Türkiye resmi olarak MAF'yi halen kabul etmesede, işlenen pratik süreç MAF'nin hükümlerini yaşama geçirmektedir. Gerek özelleştirme politikalarına ve gerekse çok uluslu yabancı sermayenin hareket serbestisine bakıldığında, içerdiği MAF'nin hükümleri olduğu ahenice ortaya çıkmaktadır.

Bu denli kapsamlı şekilde ülkemiz ekonomisini denetimine alan emperyalist tekeller, IMF ile imzalanacak olan Staff Monitored (IMF gözetim-izleme programı) anlaşması sonucu ekonomi üzerindeki denetimi pekiştirecekleri için daha da keyiflenmiş durumdadırlar. Temmuz ayında işlerlik kazandırılması düşünülen anlaşmanın süresine ve niteliğine bakıldığında, yalnızca '98 yılındaki ekonomik politikalar belirlenmekle kalmıyor, aynı zamanda 1999'da mali ve bütçe uygulamalarına ilişkin programda belirleniyor. Ki şimdiden dillerde dolandırılıp halka kanıksatılmaya çalışılan bu programın özünde "istikrar paketi" oluşturacaktır. Ekonomik temeli olmadan üç yıllık program kapsamında enflasyonun 1999 sonunda %20'ye indirilmesi "hedefine" göre tasarlanan bu pakette, bu yıl olduğu gibi, ücretler ve maaşlar baskı altına alınacak, temel mal ve hizmetlere zam yağmuru devam edecektir. Borçlanma hedefinin düşürülmesi mantığının emekçi kesimlere yansması, özelleştirme son hızla devam etmesi, ücretlilerden alınan vergilerin artması, çalışanların hak gasplarının yoğunlaşması, sosyal konut ve sosyal hizmet gibi sektörleri yok edilmesi biçiminde olacaktır.

Kuşkusuzki, benimsenen bu ekonomik politikalarla emekçi kitlelere karşı boyutlu bir saldırıya dönüşen yalnızca iktisadi yönelimler değildir. Bu iktisadi yönelimleri bir başka cepheden destekleyen demokratik hak gaspları dahil süregelen her yönlü devlet terörünü de unutmamak gerekir. Zira ekonomik ve demokratik saldırılar birbirine bağımlı ve birbirine zemin yaratacak biçimde gelişmektedir. Başta gerilla mücadelesinin verildiği alanlar olmak üzere, ülkenin dört bir yanında estirilen devlet terörü, her geçen gün boyutlanmaktadır. Devlet; faşist terörünü bir yandan resmi askeri, militarist güçleriyle gerçekleştirirken, diğer yandan da toplum içinde "sivil" görünümüne ve gizli örgütlenerek militarize edilmiş güçleriyle gerçekleştirmektedir. Son süreçte sivil

görünümüne MHP militanlarının gerçekleştirdiği katliamların devletle olan ilişkisini yatsarsak, sorunu derinlikli yorumlayıp alınması gereken tavrı alamayız. Yine Şendin Sakık'ın ne olduğu pekte net olmayan ifadeleri medyada şişirilerek hedef tahtası haline getirilen İHD Genel Başkanı Akın Birdal'ın vurulması olayının özünde toplumsal dinamiklere bir mesaj vardır. Bu mesaj; en ufak demokratik hak aramada, toplumsal muhalefette, katliamlarla ülkeyi kan gölüne çeviririm mesajıdır. Kısacası devlet, yurtsever, devrimci, komünistler başta olmak üzere toplumdaki tüm muhalif örgütlenmeler ve kişileri hedef haline getirerek çok yönlü saldırıları yoğunlaştırmıştır/yoğunlaştıracaktır. Haklarını aramak, sendikal örgütlerini korumak için direnişe geçen işçiler, TİS ve Grevli sendika haklı yok sayılarak düşünlülen %20 gibi komik zama karşı koyan kamu emekçileri, üretimi elinden alınan ve soyulan çiftçiler, bilimsel öğretim isteyen öğrenciler, sosyalist basın ve çevreler vb. gibi toplumun tüm ezilen katmanları en ufak demokratik-ekonomik-akademik hak arama mücadelesinde karşılarında devletin faşist niteliğinin bir yansıması olan cebir-siddeti görmektedirler. İşçi sınıfı üzerinde estirilen sendikalaştırma furusu, kamu emekçilerinin hiçbir "yasal" dayanağı olmadığı halde zorla kapatılan şubeleri (Diyarbakır, Urfa vb. gibi kurti illerinde başta olmak üzere) ve kendilerini ifade ettikleri için verilen disiplin, sicil ve sürgün cezaları, yoğunlaşan işten atılmalar vb. gibi çoğaltabileceğimiz bir yığın anti-demokratik uygulamalar yaşamın bir parçası olmuş durumdadır.

Devletin bu çok yönlü ve kapsamlı saldırılarını karşısında muhalif cephelelerin örgütlü karşı koyuşu, emekçi kitlelerin yaşam haklarını korumalarının zorunlu bir yasadır. Ülke genelinde belirli anlamda bir karşı-koyuş olsada, bunun o kadar yeterli olmadığı, sistemi emekçi kitlelerin gücü oranında zorlamadığı/zorlamadığı ortadadır. Örneğin; kamu emekçilerinin %20'lik maaş artışına (sefalet ücretine) yönelik örgütlediği karşı koyuş protesto eylemlerini aşamadı. Saman alevi gibi yapıp sönen eylem türleriyle, devletin bu vahşi saldırısı doğal olarak geri püskürtülemez. Sistemli gelen saldırılara sistemli eylemliliklerle karşı koymak, zor aygıtlarıyla yönelen devlete devrimci zor aygıtlarıyla örgütlenmeler yaratıp karşı-koyuşu güçlendirmek uzun süreli başarılar elde etmenin formülasyonudur. Sistemi bu ilke temelinde hedef almayan, toplumsal dinamikleri bütünüleştirici olmayan eylem tarzları, kısa vadede başarılar dahi sağlayamaz. Ve toplumsal çelişkileri sistemin gerçekliğinden ayıran bir hareket biçimi, toplumsal sorunları derinlikli olarak kavrayamaz. Tüm emekçi kesimlerin bu kıstasla hareket ederek tıkanan sistemin tek alternatifinin devrimci bir çözüme olduğunu bilince çıkarması, gücünü, yetisini, taleplerini, hak arama eylemlerini bu zeminde konumlandırarak hareket etmesi, kurtuluşa giden yolun ilk adımıdır. Çözumsuzluk içinde debelenen sisteme alternatif gücümüzün gerçekliği, devrime kanallı olmuş örgütlü eylemlerimizde sistemi hedefi haline getirmiş duruşumuzdur ●

MAI ve emperyalizm

"kapitalizmin en yüksek aşaması"

Faşist burjuva basında yaklaşık olarak Ocak ayından; devrimci, demokrat ve sosyalist basında ise Mart ayından itibaren gündemleştirilen ve uluslararası sermayenin yani emperyalist sistemin geldiği aşamayı gösteren ve Nisan ayı içerisindeki toplantıyla somut adımları atılan bir konuyu değerlendirmeye çalışacağız bu yazımızda.

Daha önceki sayılarımızda da kısaca değindiğimiz gibi, MAI, emperyalizmin dünya işçi sınıfına ve halklarına dizginsiz, sınırsız ve bugüne kadar kazanılmış tüm "hak"lara, mevzilere ve örgütlenmelere (en azından mesleki ve ekonomik temelde olanlara) dönük kapsamlı bir saldırıdır. "Çok Taraflı Yatırım Anlaşması" (ÇTYA) olarak Türkçeleştirilen ve İngilizce adıyla MAI olarak kısaltılan "Multilateral Agreement on Investment"; sahipleri tarafından "küreselleşmenin anayasası" diye adlandırılmakta ve böylece aslında gerçek açıkça ifade edilmektedir. "Küreselleşme" demagogisinin niteliği bu tanımlamayla net olarak ortaya çıkmaktadır. Ve tamamıyla sermayenin çıkarına olduğu artık gizlenememektedir. Konuyu bu boyutta değerlendirmeden ve derinleştirmeden önce kısaca bu MAI'nin ne olduğuna bakalım.

"KÜRESELLEŞMENİN ANAYASASI"

Bu anlaşma, '95 yılında başlatılan ve katılımcıları tarafından tam bir kontrgerilla faaliyeti gizliliğiyle sürdürülen bir çalışmanın uluslararası tekeller adına ve çıkarına tüm engellerin kaldırılması istegini içeriyor ve madde madde teknik boyutunu ele alıyor. Şimdilik OECD'nin 29 (Ekonomik Kalkınma ve İşbirliği Örgütü) üyesi tarafından sürdürülen bu "gizli faaliyetten" devletlerin hükümetlerinin dahi haberi olmamaktadır. Belirlenmiş bürokrat ve politikacılar üzerinden yürütülen bu çalışma, en azından tartışma sürecinde tepki çekmemesi için, gizlilikle sürdürülmektedir. Meselenin bu yönü bile bu anlaşmanın niteliğini göstermektedir. Oyle basit, sıradan bir ekonomik anlaşma veya emperyalist sistemin attığı sıradan bir adım değildir. Nasılsa uluslararası kontrgerilla veya politik-askeri örgütlenmeler sermayenin, karşı-devrimci sınıfların çıkarlarını dünya halklarına karşı korumak ve geliştirmek için gizlilik esaslarına göre örgütleniyorsa, aynı şekilde böylesi bir faaliyetin de bunların altyapısı, ekonomik ayağı ve tamamlayıcısı olduğu anlaşılmalıdır.

Anlaşmanın teknik yönü kısaca şudur: Bir emperyalist tekel, herhangi bir ülkede "yatırım" yaptığında, önüne hiçbir şekilde ekonomik, politik, hukuki, askeri, ideolojik vb. bir engel çıkarılmayacaktır. Grev, toplu sözleşme veya yatırım alanındaki diğer yerel şirketlerin, yatırımcıların kazanılmış hakkı çevrenin zarar görmesi vb. Bunların hepsi bahsi geçen tekelin yararına ve lehine düşünülecek, olası bir zarar, yatırım yapıldığı veya bulunduğu ülkenin devleti-hükümeti karşılayacaktır. Bu konudaki kararları o ülkenin-devletin yasaları, hukuku vs. değil, tekeller tarafından oluşturulacak bir üst kurul verecektir.

Meselenin teknik boyutu kısaca bu olmakla beraber, bunun anlamı ve getirdikleri pek çok şeyi kapsıyor. Anlaşma şimdilik 29 ülkeyle tartışılıyor gibi açıklansa da, bunu esasta tartışan/tartıştıran ve esaslarını, taslağını belirleyen başta ABD olmak üzere diğer batılı emperyalist devletlerdir. Tekellerin faaliyeti salt OECD üyesi 29 ülkeyle sınırlı olmadığından bu anlaşmanın tartışma platformu şimdiye kadar izlenen yönetime sadık kalınarak Dünya Ticaret Örgütü (WTO)'ne taşınmak istenmektedir. İşin bu yönü fazla da önemli değildir. Çünkü bu anlaşmaya imza koymak istemeyen herhangi bir yarı-sömürge ülkenin, varolan bağımlılık ilişkileri kullanılarak ve çeşitli yaptırımlar dayatılarak, er veya geç imza atması yani "taraf" olması sağlanacaktır. Şimdiki yatırım uygulamalarında, tek tek her anlaşmada tekeller; yatırım yaptığı, ekonomik ilişki sağladığı ülkeye bu tür bağlayıcı maddeler dayatıyor ve anlaşmaya koyduruyordu. Ayrıca bölgesel ekonomik anlaşmalarda da buna benzer maddeler yerliyordu. Yapılmak istenen tüm bunları tekleştirmek ve merkezileştirmektir.

ABD-Kanada Serbest Ticaret Anlaşması-1989 (FTA) ve Kuzey Amerika Serbest Ticaret Anlaşması-1994 (NAFTA), ABD öncülüğünde adım adım MAI'ye

giden yolun ilk adımları ve uygulama deneyimleri olarak hayata geçirildi. İki daha dar ve ikili bir özellik taşıyıp, Kanada ile yapılması ile de riski az, tam bir ön çalışma olarak uygulandı. NAFTA daha geniş ve bölgesel olmasıyla küresel anlaşma MAI'nin de habercisi oldu.

MAI'nin teknik boyutunu ve ekonomik anlamını; daha rahat anlaşılması için kısaca ve basit olarak aktardık. Bu kısaca aktarım isteği tarafımızdan bilinçli olarak kullanılsa da, aslında gerçekten de MAI'nin tüm özelliği bu basitliktedir. Evet, bu basit, yalın cümlelerle-özlüce anlatılan amaç ve işin teknik boyutunda emperyalist sistemin tüm gerçekliği gözler önüne serilmekte ve fazla söze ihtiyaç duyulmamaktadır. Buna rağmen biz yine de az önce verdiğimiz sözü tutalım ve bu anlaşmanın getireceklerine bir-iki örnek vererek, daha iyi anlaşılması ve kavranması için yardımcı olmaya çalışalım.

MAI'NİN GETİRECEKLERİ

İşçiler ve emekçilere saldırının ötesinde, bunun tekelci olmayan sermayeye de büyük yaptırımları olacaktır. Bunun özellikle yarı-feodal, yarı-sömürge ülkelerin daha da köleleştirilmesi, sömürgeleştirilmesi anlamına geldiği açıktır. Zira bu ülkelerdeki mevcut yerli/ulusal sermaye için başlı başına yıkım anlamına gelecektir. Tekelci sermayenin önündeki hukuki, politik tüm engeller ortadan kaldırılırken, varolan tüm yasalar, politik gerekçeler, ekonomik uygulamalar olduğu gibi tekelci olmayan, özellikle de küçük ve orta sermayenin sırtına binecektir. Tabii ki bunun anlamı, bu sermayenin de kısa ve orta vadede eriyerek ya da çeşitli biçimlerle ama tamamen tekelci sermayenin, emperyalizmin kontrolüne girecek olmasıdır. Çeşitli biçimlerle kontrol edileceğini belirtmemiz yanlış anlaşılmalıdır. Çünkü bugün de tekel-dışı sermaye sonuçta emperyalist-kapitalist sistemin belirlediği yasalara uymak ve ona olan yükümlülüklerini yerine getirmek zo-

rundadır. Zaten ekonomik olarak güçsüzlüğü, rekabet gücü olmaması vb. ile bugün de bu sermaye, tekelci sermayenin kontrolündedir. Ama az olsun, çok olsun bir hareket alanına, "ulusal devlet" çerçevesinde kimi korumacı hukuki kalkanlara ve böylece de bazı durumlarda istisna da olsa tekelere karşı en azından bir söz söyleme hakkına sahiptir. Şimdi bunun da olmayacağı bir duruma gidilmek isteniyor. Bunun, sadece yarı-sömürgelerin ulusal sermayesini değil, bürokrat burjuvazinin etki alanını da doğrudan hedefleyen bir girişim olduğu açıktır. Dolayısıyla uşak komprador burjuvazi bile sahip olabileceği görece ve zayıf hareket alanını da yitireceğinden ve uşaklığını mutlak bir kontrole dönüştüreceğinden, bu modern sömürgeleştirme karşısında yoğun iç çelişkiler ve sıkıntılar yaşamaktadır. Bununla birlikte, varlıkları efendilerine bağlı olan bürokrat burjuvaların bu sürece dahil olmanın zorunluluğu ve kaçınılmazlığından dolayı yeniden yapılanmaya ve emperyalizmin gelişen (değişen) durumuna göre konumlanmaya çabaladıkları ve ekonomik kaosla içiçe bu çabalarını sürdürdükleri de açıktır.

Kısacası; küçük ve orta büyüklükteki veya tekleleşme gücüne erişememiş büyük sermayenin karşısındaki tekelci sermayenin ekonomik hakimiyeti, bu üstyapısal değişiklik sayesinde hukuki ve politik açıdan daha da pekiştirilmek, perçinlenmek istenmektedir. Anlaşılacağı üzere bu yarı-sömürgelerin çok daha köleleşmesiyle, emperyalist-kapitalist devletlerde de, yüzyılın başında faşizmin işlevini yerine getirmeye dönük, emperyalizmin geline aşamadaki çözümsüzlüğünün nihai halkalarından biridir. Özetle; küçük, orta ve tekelci olmayan tüm sermayenin, tüm yönleriyle ve tama yakın bir özellikle tekelci sermayenin kontrolüne ve onun kasasında olacak şekle gemesidir söz konusu olan.

Yine yarı-sömürge ülkelerde varolan ve halkı aldatmak için şu veya bu biçimde işletilen yasama, yürütme ve yargı kurumlarının, yani sözde "bağımsız devlet" ve "bağımsız parlamento"nun gücünü ve işlevsizliği ortaya çıkacak; bugün az çok inandırdığı kitlenin desteğini de yitirir bir hale gelecektir. Elbette yarı-sömürge devletlerin bu tür kurumları yine varlıklarını devam ettireceklerdir. Ancak oynadıkları komedi, halkı epey güldürecek ve kızdıracaktır. Düşünün, yalandan da olsa anayasani-

MAI, emperyalizmin dünya işçi sınıfına ve halklarına dizginsiz, sınırsız ve bugüne kadar kazanılmış tüm "hak"lara, mevzilere ve örgütlenmelere (en azından mesleki ve ekonomik temelde olanlara) dönük kapsamlı bir saldırıdır.

za "devlet, ulusun çıkarını korur, savunur, geliştirir" biçiminde maddeler koyacaksınız ve Türkiye'de olduğu gibi "Yüce Türk milleti adına" mahkeme kararları alacaksınız ama bunları artık parmağı göze sokarcasına bilmem ne Amerikan şirketinin Türkiye sorumlusunun direktifleriyle, MAİ yetkisiyle ve garantisıyla, o tekelin yararına, çıkarına ve geleceğine ilişkin yapacaksınız. İşin garip yanı, "küreselleşme" adına buna karşı da çıkamayacak, gizleyemeyecek, saklayamayacaksınız. Kısacası Türkiye'de olduğu gibi bu anlaşmaya bağlanacak tüm yarı-sömürgelerde varolan devlet kurumlarının niteliği berraklaşacak, emperyalizmin ve bir avuç işbirlikçisi sınıfların acentası, karakolu vb. olduğu görmek isteyenlerce bile görülecek, anlaşılacaktır. Parlamentoya "ahır" derdik bugüne kadar; ki bu kavram bile daha derli toplu bir binayı ve kurumu temsil ettiğinden gereksizleşecek ve yeni sürecin parlamentolarına daha uygun, daha açıklayıcı ve mevcudu abartmayan, gereğinden fazla değer vermeyen bir "kavram" bulunması gerekecektir.

İşçi sınıfına, emekçilere neler geliyor? Tahmini zor değil. Küresel sömür, vahşet, baskı, işkence, talan... Sendikalaşma, sosyal haklardan mahrum etme ve küreselleşme adına her türlü toplu dayanışmadan, toplumsal davranıştan ve hareketten, düşünceden vazgeçme; alabildiğine yoz, yabancılaşmış bir bireyselleşme... Kısacası, çok daha azgın sömür için halkı bastrabilmenin tüm gerekleri; katliam, zım, zulüm, açlık sefalet... Evet MAİ böyle bir içeriğe sahip. Şimdiye kadar basına "sı-zan" maddelerinde ve aktarılan tartışmalarda "yurttaş, vatandaş, işçi, halk" vb. adına herhangi bir cümle dahi geçmiyor.

Hal böyleyken, bir trajedi hazırlayıp "timsah gözyaşları" oyununu kamuya sergiliyorlar.

Evet, oyunun adı: "Timsah Gözyaşları".
Oynayanlar: Emperyalist tekeller.

Başrolde: Şimdilik Frans ENGERNING
Ünvanı: MAİ Yürütme Başkanı.

Oyunun temel repliği: "MAİ'de işçi, sendika ve çevre haklarında yeterince açıklık getiremezsek ve ikna edici hükümler geliştiremezsek, gelecek tepkileri göğüsleyemeyiz ve anlaşma ciddi bir biçimde tehlikeye girer".

Bay Engerning bunu açıkladıktan sonra, 27-28 Nisan toplantısında sonuç alamaz ve "maalesef" istifa eder. Görüldüğü gibi anlaşmanın içerik sınırsızlığı ve tekellerin istahı, anlaşma metnine dokunamıyacak dehşete düşürüyor... İşçi sınıfının, emekçi, yoksul halk tabakalarının karşılaşacakları tablo budur. Kazanılmış tüm haklar ya ortadan kaldırılacaktır ya da aynı anlama gelecek bir şekilde işlevsizleştirilecek ve bir tabela haline getirilecektir.

Özetle faşist diktatörlüklerin görülme-

miş ölçüde pervasızlaşacağı; kapitalist, emperyalist ülkeler halklarının nice kanlı ve zorlu devrimlerle elde ettikleri demokratik haklarının, asırlık demokrasi kültürüne rağmen bugüne kadar kırıldıklarından çok daha amansız şekilde gasp edilmeye çalışılacağı bir tablodur söz konusu olan.

Kültürel yaratıcılık, her türlü sanat, edebiyat, kültürel ürünler vs. bu anlayışla yine bu alanlarda faaliyet yürüten emperyalist tekellere ve onların insafına devredilecek; yani bildik kavramla "kontrolüne" geçecektir. Devamla; sağlık, spor, eğitim, turizm, vs. vs.

Sadece bir tek savunma sanayii bunların dışında kalıyor! Doğrudur, askeri işler, "savunma" konuları MAİ'nin dışındadır. Çünkü bunlar zaten yıllardır emperyalizme göbekten, kopmazcasına bağlıdır. Yaşamın tüm alanlarında emperyalist tekeller ve onlara bağlı komprador-işbirlikçi kapitalist yerel sınıflar tekrar tekrar belirttiğimiz şekliyle bir yandan tam bir denetim hazırlığına girmek isterlerken, diğer yandan da bu denetimin militarizasyonunu derinleştirip, yaygınlaştırarak dünya işçi sınıfının ve halkların devrimci öfkesi, isyanı ve gelişimi karşısına daha güçlü bir şekilde çıkmak hazırlığındadırlar.

Bu hazırlığın önemli bir ayağını da tekelleşmiş uluslararası medya oluşturmaktadır. Medya hem ekonomik olarak bu alanda faaliyet yürütürken, hem de küreselleşmenin ideolojik üretim ve eğitim işlevini görmekte, böylece sistemin militarize güçleri yanısıra koruyuculuğunu da üstlenmektedir. Bilgi; sosyal, siyasal, ekonomik, bilimsel, sağlık vs. her alanda ince bir ideolojik süzgeçten geçirilerek işlenmekte ve böylece geniş kitlelerin bilinçleri bulandırılmakta, çarpık, yoz ve yabancılaşmış hali sürekli yaşılmaya çalışılmaktadır. Medya, işlevini formüle de etmiştir. Çağ; "bilgi, iletişim çağı" olarak adlandırılmakta, böylece sözde tüm "ist"lere, "izin"lere yani düşünce akımlarına karşı çıkmakta, ideolojilerin iflasından söz ederek aslında ince bir şekilde sosyalizme, komunizme, devrimci düşünce ve eylemlere, halk hareketliliklerine, ulusal kurtuluş savaşlarına saldırmakta, bunların bitmiş, içi boş, gereksiz çabalar olduğunu ispata çalışmaktadır.

Bu sürece nasıl gelindiğinin kısa bir tahlilini yapmak gerekecek. Tahlilimizde Lenin yoldaşın emperyalizm için söylediklerine ekleyecek yeni hiç bir şeyimiz yok. Aksine, aktaracağımız, onun emperyalizme dönük tahlillerinin bir kez daha doğrulandığı gelişmelerdir. Yeni olarak söyleyeceklerimiz, uygulamada varolan güncel gelişmeler ve nicelik değişikliklerdir. Bu yüzden emperyalizmin genel tanımını yapmaya ihtiyaç duymadan süreci temel yönleriyle incelemeye çalışacağız.

"MAİ" SÜRECİNE NASIL GELİNDİ?

II. emperyalist paylaşım savaşından itibaren gelişmeleri emperyalist ve sos-

yalist sistem ile devrimci ulusal ve sosyal kurtuluş savaşları açısından ayrı ayrı değerlendirip günümüzdeki duruma nasıl ulaşıldığını açacağız. Emperyalist sistemden başlıyoruz:

Emperyalist ülkeler II. paylaşım savaşına iki nedenden zorunluluktan dolayı girmişti. **Birincisi;** kendi aralarında pazarları yeniden paylaşmak, **ikincisi;** Sovyet Sosyalist Cumhuriyetlerini boğmak, yoketmek ve buna bağlı olarak sosyalizmin perstijini düşürerek değişik ülkelerde yükselen devrim mücadelelerini bastırmak. Yaşananlar bilindiğinden ayrıntıya girmiyoruz.

Emperyalizm birinci amacını bir şekilde çözdü; ama ikinci amacını gerçekleştirmek şöyle dursun başlangıçtaki noktasından daha geriye düştü: Doğu Avrupa halk demokrasileri, Çin Halk Cumhuriyeti vb. ülkeler emperyalist sistemden koparak dünyanın üçte birinde "sosyalist kamp" oluşturdular ve bu umulanın aksine sosyalist sistemin prestiji yükseldi. Bu noktadan sonrasını "sosyalist kamp"taki gelişmeler içerisinde aktaracağımızdan bu bölüme emperyalizm açısından devam edelim.

ABD, ikinci emperyalist paylaşım savaşından baş aktör olarak çıktı. I. emperyalist paylaşım savaşının bir nevi rövanşını oynayan Almanya ve onunla beraber İtalya ve Japonya, sürecin mağlupları oldular. İngiltere ve Fransa başta olmak üzere Hollanda, İsviçre, İsveç gibi diğer emperyalist ülkeler ise ABD'nin güçlü kolları arasında ancak güven bulabildiler. ABD, Marshall Planı ve NATO gibi "yardım" ve örgütlenmelerle savaşın güçsüz bıraktığı diğerleri üzerinde jandarmalık, "abilik" rolünü üstlendi. Bu jandarmalık rolünün içeriği, Sovyet tehlikesi yani devrim korkusuyla, "anti-komünizm"le doldurulmaya çalışıldı.

Mevcut bu yapılanma kendi içerisinde birçok değişikliğe uğramasına rağmen günümüze kadar geldi. En önemli değişiklik ise, Avrupa emperyalistlerinin Avrupa Birliği örgütlenmesi oldu. ABD'ye ve jandarmalığına karşı masaya yumruğunu vurmaya çalışan Avrupalı emperyalist güçler, özellikle Fransa ve Almanya, öncülük yarışmasıyla bu oluşumu emperyalist rekabet içerisinde hem kendi aralarında hem de ABD ve Japonya'ya karşı kullanma isteklerinde.

'60'lı, '70'li ve '80'li yıllarda emperyalist sistemin doğasında bulunan ekonomik krizler, yeni uygulamalar ve politikaları gündeme zorunlu olarak getirirken, emperyalist güçler, bu krizleri daha çok bölgesel savaşlar ve yaptırımları devreye sokarak halletmeye çalıştılar. Ayrıca bu süreçte özellikle '60'lı ve '70'li yıllarda ulusal ve sosyal kurtuluş savaşları ve bunların elde ettiği başarılar emperyalist sistemin rahat hareket etmesinin önünde daima engel teşkil etti. İşte '60'ların sonu ve '70'lerin başı sayılabilecek bir '68 Mayıs'ı emperya-

list sistemi de sardı. Emperyalist metropollerdeki işçi ve öğrenci yığınlarını, kitleleri harekete geçirdi ve sistemi derinden etkiledi. Çin Büyük Proleter Devrimi, Vietnam Devrimi, Latin Amerika ile Asya-Afrika'daki devrim ve bağımsızlık mücadelelerinin etkisiyle doğu çıkan bu süreçte geriye dönüşlere ve revizyonizm etkisine rağmen sosyalizm, umulanın aksine dünya halklarına ve ezilen uluslara önemli derecede umut oldu.

Yukarıdaki olumlu gelişmelerin yanı sıra, bu gelişmeleri emperyalistlerin lehine frenleyen faktörler ise yine sosyalizmin kendi iç çelişkileri oldu. Sovyetler ve Doğu Avrupa halk demokrasilerinde yaşanan geriye dönüşleri Çin ve Arnavutluk'un izlemesi dünya proleteryası ve halk hareketlilikleri nezdinde bir ideolojik kaos ve politik yenilgi durumunu ortaya çıkardı. Rus sosyal emperyalizmi birçok ülke devrimci hareketini etkileyerek bunları ideolojik olarak zehirledi ve "sosyalist" maskeyle kendi "yeni burjuva bürokrat sınıfı"na bağladı. "Üç Dünya Teorisi" ve "iki süper güç: ABD ve SSCB" teorileriyle emperyalizmin "soğuk savaş" programı birçok halkın kaderini etkiledi. Bunlara örnek olarak Arap ülkelerinde kurulan BAAS rejimlerini verebiliriz. "Arap sosyalizmi" olarak Rus sosyal emperyalizminin etkisinin de olan bu rejimler, Arap halklarının kaderini batı emperyalistlerinden alarak RSE'ye terketmekten başka bir işleve sahip olmamıştır. Halkların anti-emperyalist çıkışını batı emperyalizmine yönelterek RSE'nin emrine veren bu rejimlerde ideolojik kaostan ne kastettiğimiz net olarak anlaşılacaktır.

'60'larda başlayan geriye dönüşler uluslararası komünist harekette bölünmeye yolaçtı. Çin ve Arnavutluk komünist partilerinin de ideolojik önderlik görevlerini yerine getiremeyip yeni burjuva sınıfa teslim olmasıyla geriye dönüşler; '80'lerin sonlarında RSE'nin yüzündeki sosyalist maskesi atmasıyla yeni bir aşamaya geldi. "Berlin duvarının yıkılması", sosyalist simgelerin atılması ve Rusya'nın genleşmesiyle birlikte Doğu Avrupa ülkelerini aldığı yardımların bedeli olarak Batı emperyalizmine terketmesi, emperyalist sistemin "sosyalizm öldü, yaşasın neo-liberalizm, küreselleşme" sloganlarına vesile oldu. Bundan sonrasını tekrar birlikte ele alacağız.

'80'li yıllara yeni bir krizle giren emperyalist sistem, bu krizi aşmak ve etkilerini hafifletmek için yeni bir sürece girdi. Ve IMF ve Dünya Bankası vb. kurumları aracılığıyla "özelleştirme" sloganına sarıldı. "Neo-liberalizm" söylemiyle harmanlandırılmış bu politikayı hayata geçirmek için yoğun bir karşı-harekate geçildi. Bu politikaya "sosyalizmin geçici yenilgisi" çıkış noktası yapıldı ve "özelleştirme", "neo-liberalizm" ve "küreselleşme" politikaları bütünlüklü olarak uygulamaya sokuldu ●

Devrimci Parti Ve Örgütler;

Devrimci Birleşik Güçler Platformunu değerlendiriyor

Kuruluşu 4 Haziran 1998'de yayınlanan bir bildiriyi duyurulan **Devrimci Birleşik Güçler Platformu**'nun halklarımızın özgürlük ve eşitlik mücadelesinin geliştirilmesinde hangi işlevleri üstlenebileceği; iddialarına uygun bir pratik sergileyip sergileyemeyeceği; girişilmiş benzer çabaların aşamadığı "makus talihi"ni yenip-yenemeyeceği daha şimdiden devrimci ve ilerici kesimlerin tartışma gündemine girmiş bulunuyor.

En geniş anti-faşist kamuoyunun dikkatle izleyeceği anlaşılan **Devrimci Birleşik Güçler Platformu**'nun rolü ve geleceğine ilişkin, Sağmalcılar Cezaevi'ndeki **PKK, MLKP, TDP, TKP/ML, DHP ve TKP(ML)** davalarından birer tutsağın görüşlerini aldık. Okurlarımızın haber alma hakkına duyduğumuz sorumluluğun gereği olarak bu röportajları aşağıda yayınlıyoruz.

Devrimci parti ve örgütlerin "Devrimci Birleşik Güçler Platformu"na yüklediği misyon nedir?

TKP(ML) dava tutsağı Çiğdem KAZAN: Öncelikle DBGP'nin, '72 devrimciliği ve '96 Ölüm Orucu'ndaki siper yoldaşlığının mirası üzerinde yükseldiğini belirtmek gerekir. Özellikle altını çizerek vurgulamamız gerekir ki, yaşadığımız coğrafyada devrimci hareketin tarihinde komünist ve devrimci partilerin birlikte savaşma, birlikte iktidara yürüme ve birlikte paylaşım bilinci oldukça zayıftır. Devrimci harekette iktidar bilinciyle birlikte hedefe kilitlenme bilinci yerine, küçük-burjuva dar grup görüşlülüğü ve rekabetin yarattığı tahribatların onarılmadığı açıktır. Az önce de vurguladığımız gibi, '72 devrimciliği ve '96 Ölüm Orucu siper yoldaşlığının sergilediği birlikte savaşarak birlikte kazanma azmini saymazsak, tarihimizin bu noktada pek parlak olmadığını teslim etmek zorundayız. Gerek 12 Eylül '80 öncesi, gerekse sonrasında merkezi düzeyde yapılan onlarca "eylem birliğinin", "ittifakların", "cephelerin" ve "güç birliklerinin" başarısızlıkla sonuçlanması komünist, devrimci parti ve örgütler arasında derin güvensizlikler yarattığı gibi, halklarımızda da "bu devrimciler biraraya gelemmez" kanısının güçlenmesine neden olmuştur.

DBGP ilk olarak; halklarımızın yanısıra, nerede ise öncü konumundaki devrimci militanların dahi "makus talih" olarak değerlendirdiği bu gerici gelenegi yıkmaya misyonunu üstlenmelidir. İkinci olarak; her devrimci kadronun, savaşçının, sempatizanın özlemini duyduğu İbrahimler, Denizler, Mahirler gibi, farklılıklarımızı korumak kaydıyla birbirimiz için savaşarak ölme mirasını ete-kemiğe büründürmeliyiz.

Bu bilinçle hareket edersek, DBGP'nin kuruluşunu oldukça sevindirici bir adım olarak değerlendirmek gerekir. Evet, bu, sadece atılmış ilk adımdır. Bu eylem birliğinin üstlendiği misyonu layıkıyla yerine getirebilmesi, için kendisinden önceki olumsuz deneyimlerden farklı olarak imza altına alınan yükümlülüklerin kağıt üzerinde kalmaması ve yaşamla buluşturulması gerekir. Bu başlanmadığında eski birliklerden bir farkı olmayacaktır. Bundandır ki, kuruluş bildirgesine imza atan tüm devrimci parti ve örgütler üstlendikleri misyonun bilinciyle, karşılaşılabilecek tüm engelleri kararlı bir irade ve büyük bir sabırla yıkarak ilerlemek zorundadır.

DBGP'nin gerek Türkiye'de, gerek Kürdistan ve gerekse de birleşik devrimin örgütlenmesinde yükleneyeceği misyonu nasıl değerlendiriyorsunuz? Yaratacağı olanaklar nelerdir?

Ç. KAZAN: Bilindiği üzere komünist önderimiz İbrahim KAYPAKKAYA yoldaşın partimiz TKP(ML)'nin programatik görüşlerini şekillendirdiği Beş Temel Belge'den birini de Kürt Ulusal Sorunu üzerine ortaya koyduğu tezler oluşturmaktadır. Partimiz; kuruluşundan beri birden fazla ulusun, 20'ye yakın diyebileceğimiz ulusal azınlığın yaşadığı bu topraklarda başta Kürt ve Türk ulusuna mensup işçiler olmak üzere, çeşitli ulusal azınlıklardan proleterlerin tek bir çatı altında ortak örgütlenmelerini ve gerçek kurtuluşları için sınıfsal kurtuluşu Birlikte bir halk devrimiyle taçlandırılmasını gereklilikten öte toplumsal koşulların dayattığı bir zaruriyet olarak görmektedir. Sevinçle belirtmek gerekir ki, DBGP bu amaca küçümsenmeyecek olanaklar ve katkılar sunmaktadır. Herşeyden önce suni bir şekilde yaratılmaya çalışılan "Kürt-Türk düşmanlığı" propagandasını boşa çıkarmak için küçümsenmeyecek bir yanıtır. **Devrimci Birleşik Güçler Platformu;** her millet ve milliyetlerden halklarımız arasında dayanışmayı ve gönüllü devrimci birliği örmenin de bir basamağıdır. DBGP sosyalist basının yanısıra, burjuva basınına yansıdığı gibi, istenilen düzeyde olmasa da partimiz önderliğindeki Türkiye İşçi-Köylü Kurtuluş Ordusu'nun, PKK önderliğindeki ARGK gerillalarıyla Dersim ve Karadeniz'de bölgesel olarak hayata geçirdiği Devrimci Birleşik Güçler projesinin karşı-devrim saflarında yarattığı korkuyu dikkate alırsak, merkezi düzeyde ve mücadelelerin her alanında bu projenin hayata geçirilmesinin gerekliliği kendiliğinden ortaya çıkar.

Yine Mart-Mayıs '98 sürecinde İstanbul merkezli şehirlerde ivmelenendirilmeye çalışılan militan kitle hareketinde de gördüğümüz, faşizme birlikte karşı koyuş,

istemden ziyade bir zorunluluktur. Belki küçük küçük örnekler ama, dağlarda gerillanın tutuşturduğu kıvılcım, halklarımızdaki birlikte mücadelenin, birlikte iktidarı ele geçirip yönetmenin canlı pratiğini ortaya koymaktadır. 8 Mart, Gazi, Newroz'da DBGP'nin bileşenlerinden bir kısmının sergilediği pratikte küçümsenmemelidir. Özet olarak denilebilir ki, Dersim'de, Karadeniz'de TIKKO ve ARGK gerillalarının yürüdüğü hat ile Taksim'de sergilenen militan direniş çizgisi, DBGP'nin projektörü olmalıdır. Bu bize halklarımızı nasıl birleştirip savaşarak da göstermektedir. Bu anlamıyla DBGP, yerel alanlardaki yönetimleri merkezileştirdiği gibi, halklarımızın omuz omuza devrime yürüme olanaklarını da somutlaştırmış durumdadır.

DBGP'nin başarılı olması ve sürekliliğinin sağlanması konusunda neler söyleyebilirsiniz?

Ç. KAZAN: Öncelikle DBGP'nin geçmişte yapılan "birliklerin" neden başarısız olduğu noktasında net bir fikre sahip olması gerekir. Geçmişte bakıldığında şaşırtıcı bir şekilde kamuoyuna deklare edilen protokollerin neden yaşam bulmadığını kavramak zorundayız. En önemlisi halklarımızın ve devrimimizin çıkarları yerine grup çıkarlarının öne çıkarılmasıdır. Halkların ve devrimin çıkarlarını örgüt ve partilerin çıkarları üzerinde tutmayan bir "birliğin" yürümesinin imkansız olduğu acı sonuçlarıyla ortadadır. Bu anlamıyla ilk olarak; dar grup çıkarlarından, sektör ve yıkıcı yaklaşımlardan mutlak bir şekilde uzak durulması gerekir. **İkinci olarak;** bildirgeye imza atan devrimci parti ve örgütlerin alınan kararları uygulama ve her türlü engeli aşarak savaş yükseltme zorunluluğudur. Faşizmin halklarımızı karşı sürdürgelediği topyekün savaşa karşı en ağır bedelleri göze alıp halkların savaşını her alanda yükseltmeyen bir birlik öncekilerden farkı olmaz. Onun için bir birliğin temel harcı savaş yükseltmektir. Tıpkı Dersim'de, Karadeniz'de, Taksim'de mücadele birliğinin kavgada örüldüğü gibi. Üçüncü olarak; DBGP'de bulunan devrimci parti ve örgütlerin birbirine karşı dürüst, açık ve samimi olmaları gerekmektedir. Eleştiri ve özelleştiriyi devrimci bir tarzda işletmeyen bir "birliğin" ömrü uzun olmaz. Bu konuda birlik eleştiri-birlik ilkesi temel alınmalıdır. **Son olarak;** eylem birliği içinde olan parti ve örgütlerin kadrolarını, militanlarını ve kitlelerini en iyi şekilde motive edip, birleşik mücadeleye katma zorunluluğudur. Merkezi eylem birliğine "yan bir görev" veya "olsa da olur olmasa da olur" anlayışlarıyla yaklaşmanın birliğin içten içe yıkımı olduğu bilinciyle hareket edilmelidir. Bütün bunların yanısıra DBGP bileşenlerinin birbirlerinin bağımsız örgütsel yapılarına, siyasi faaliyetlerine saygı gösterme, çıkarlarını gözetme vazgeçilmez pratik olmalıdır. DBGP aracıyla devrimin büyümesinin aynı zamanda bu bileşen içinde yer alan devrimci parti ve örgütlerin büyümesi olduğu gerçeği kavranılarak hareket edilirse, bu DBGP'nin büyümesi, sürekliliği önünde hiçbir engel yoktur.

Açıkça belirtmek gerekirse, bu eylem birliği yürümeyecekse veya dağılacaksa, bu haşta devrimci kadroların, aktivistlerin ve savaşçıların "birlik istemediğinden" dolayı olmayacaktır. Bunun tek sorumlusu devrimci parti ve örgütlerin önderlikleri ve kadroları olacaktır. Bundandır ki, herkes yüklediği devrimci sorumluluğun gereklerini hassasiyetle yerine getirmek zorundadır. Ters durumda devrime ve halklarımıza karşı duranlar hesap vermekten kurtulamaz-kurtulamayacaktır.

Sizce diğer grupları nasıl etkiler?

Ç. KAZAN: Tarihimize baktığımızda, teorik olarak oluşturulan "birlikler" veya birlik üzerine sayfalar dolusu yazılan yazılar pratikte maddi bir güce dönüştürülmediği için, bu oluşumlar dışındaki devrimci parti ve örgütlerin yanısıra kitleleri olumsuz etkilediği tartışmasızdır. DBGP'nin diğer devrimci örgüt ve partileri olumlu bir şekilde etkileyip merkezi eylem birliğine katmasının ana koşulu, kuruluş bildirgesinde de belirtilen kararların yaşamla buluşturulmasından geçmektedir. Yukarıda belirttiğimiz olumsuz "birlik" deneyimlerinden dolayı devrimci örgüt ve partiler arasında derin güvensizliklerin olduğu bilinmelidir. Bundandır ki, bu güvensizlikleri güvene dönüştürmek tamamen DBGP'nin tutumuna ve sergileyeceği pratiğe bağlıdır.

Birlikte savaşarak kazanma kültürü oluşmadığından doğal olarak DBGP dışında kalan devrimci parti ve örgütlerin ölçülü olmayan "eleştirileri" olacaktır. Daha şimdiden "bu birlik bize karşı yapılmıştır, bu birlik ölü doğmuştur" vb. sektör ve yıkıcı saldırılar geciktirilmeden başlatıldı. Yıkıcılığı değil, birleştiriciliği temel alarak büyük bir devrimci olgunlukla bu oluşum dışında kalan devrimci örgüt ve partilerinde bu bileşen içinde yer almasını sağlamak, DBGP'nin vazgeçilmez görevlerinden biri olmalıdır. Bilinmelidir ki, bu merkezi eylem birliği yaşam bulduğu anda, devrim iddiası olan hiçbir devrimci parti ve örgüt bu duruma kayıtsız kalamaz, kalmayacak-kalmamalıdır.

Her işte olduğu gibi, atılan bu önemli adımda da bazı eksikliklerin olduğu-olacağı peşinen kabul edilmelidir. Eksiklik-

lerin varolacağını olasılık olarak kabul etmeyen bir kurumun kendini yenileme, daha ileriye taşıma imkanının olmayacağı bir an dahi akıldan çıkarılmamalıdır. Örneğin başta DHKP-C olmak üzere bir dizi devrimci örgüt ve partinin DBGP içinde olmamasının önemli bir eksiklik olduğu bilinciyle hareket edip, sözünü ettiğimiz devrimci örgüt ve partileri bu birliğe dahil edersek, yeni bir çığır açmış olacağız. DBGP, üstlendiği misyon gereği bu noktada da çabalarını yoğunlaştırması gerekir. Mümkündür ki, olumlu sonuç alınmayabilir. Sonuç alınmasa bile DBGP, dışındaki güçlerle yürüyebileceği her alanda ortak yönüne ısrarcılığını devam ettirmelidir. DBGP, bu devrimci tutumda ısrarcılığını devam ettirirken, bazı devrimci parti ve örgütlerin kendi örgütsel sorunlarından dolayı DBGP'ye katılmamasını da anlayışla karşılamalıdır.

Sonuç olarak; savaş meydanlarında ruhtunu ispatlayabilecek bir hat tutturabildikten sonra DBGP dışında kalan örgütlerin aynı kalmasının hiçbir gerekçesi kalmayacak ve halklarımızın kurtuluş kavgası tahmin edilenin de ötesinde yeni olanaklara sahip olacaktır.

Son olarak eklemek istediğiniz şeyler var mı?

Ç. KAZAN: Öncelikle birlikte savaşma, birlikte yenme ve birlikte kazanma geleneğinin seçkin yaratıcıları olan '72 manifestosunun kuramcılarını, '83-84 Diyarbakır, İstanbul ve '96 Ölüm Orucu siper yoldaşlığını yaşamları pahasına yaratanları bu vesileyle bir kez daha anıyor ve selamlıyoruz. DBGP'nin kanla yaratılan bu tarih üzerinde yükselmesi gerektiğini özellikle vurgulamak istiyoruz. Mevcut durumda DBGP'nin üstlendiği misyonu layıkıyla yerine getirememesinin hiçbir gerekçesi olmamalıdır. Devrimimizin ve halklarımızın çıkarlarını her şeyin üstünde tutup buna göre bir pratik sergiledikten sonra oldukça gerçekçi bulduğumuz bu projenin hayat bulmaması mümkün değildir. Yeter ki, canlarıyla, kanlarıyla bu birliğin harcı olan şehitlerimize sadık kalalım. Kuşkusuz zindan cephesinde üstümüze düşen görevleri eksiksiz yerine getirme çabasında olacağız. Bir kez daha, faşizmin halklarımıza karşı topyekün savaşı tımandığı bu süreçte en iyi yanıt olan topyekün direnişin adı DBGP'yi selamlıyoruz.

★ ★ ★

Devrimci parti ve örgütlerin "Devrimci Birleşik Güçler Platformu"na yüklediği misyon nedir?

PKK dava tutsağı Sadrettin AYDINLIK: DBGP'nin yüklediği misyon; halklarımız arasındaki yetersiz, kopuk olan bağı, dayanışmayı geliştirip güçlendirmektir. Bu birliğin diğer misyonu ise, birbirimize karşı açık, samimi ve dostluk temelinde yaklaşım, daha önce örgütlerimizin tabanlarında varolan önyargıları kırmak, güvensizlikleri ortadan kaldırmak, politik ittifak mantığını en alttan en üste kadar tüm yapılarımıza egemen kılmaktır. Bu açıdan tarihsel bir misyona ve öneme sahiptir. Bu birliğin daha da güçlenmesi için basın-yayın organlarımızda, kültür kurumlarımızda, hatta propagandaları-

mızda bile birbirimize yapıcı, geliştirici yaklaşmamız gerekir.

Bu platformun misyonunu tam olarak yerine getirebilmesi için, her şeyden önce tüm örgütlerin karşılıklı olarak yoğun bir çaba ve emek harcamaları, bunu önlerine bir görev olarak koymaları gerekmektedir. Bu tür örgütlenmelerin işleyebilmesi için ciddi siyasal, örgütsel, eylemsel çaba ve yoğun mücadele gerekir. Güçlü bir mücadeleyle karşılık verilmezse bu tür platformların bir anlamı olmadığı gibi, kısa sürede de işlevsizleşir.

Mevcut parti ve grupların böylesi bir adımı atmış olmaları olumlu, sevindirici, saygıncadır. Bu açıdan mevcut platform, tarihi bir öneme sahiptir. Bunun geliştirilmesi mevcut örgüt ve grupların çabalarına bağlıdır. Dolayısıyla tüm örgütlerin üzerine düşen sorumluluk ağırdır. Bu noktada tüm örgüt ve grupların üzerlerine düşeni en iyi şekilde yerine getirme çabası içerisinde olmaları gerekir.

DBGP'nin gerek Türkiye, gerek Kürdistan ve gerekse de birleşik devrimin örgütlenmesinde yükleneyeceği misyonu nasıl değerlendiriyorsunuz? Yaratacağı olanaklar nelerdir?

S. AYDINLIK: Her şeyden önce halklarımız arasındaki tarihi bağları güçlendirecek, birlikte mücadele ruhunu geliştirecektir. Yine ortak çıkarlarımız için ortak düşmana karşı savaşma ve mücadele etme kültürü ve geleneğini geliştirip güçlendirecek bir misyona sahiptir.

Halklarımızın birlikte, kendi öz örgüt ve kurumları aracılığıyla; eşit, demokratik bir şekilde aynı saflarda buluşmasını ve temsilini sağlayacaktır. Ortak yaşama kültürü, eğitimi ve bilincinin geliştirilmesinde rol oynayacaktır. Yani hiçbir örgüt ve halkın hakları zaafa uğratılmadan, karşılıklı saygı ve sevgi temelinde birlikte üretme, emek ve çabalarını geliştirecektir. Yeter ki, bu noktada dar bakış açısına saplanılmasın, dar örgüt çıkarları hesaplarına girilmesin. Çünkü şimdiye kadar oluşturulan birliklerin işlememesinin asıl nedeni; dar, sektir yaklaşım, kültürel gerilik ve grupların kendini kurtarma mantığıdır.

Gelecekte bağımsız ve özgür ülke topraklarımızda nasıl temsil edileceğimiz ve nasıl yaşayacağımız açısından da önemli deney ve tecrübeler sağlayacak bir oluşumdur.

İki halkın devrimleri açısından örgüt, grup ve devrimci partilerin birbirleri önünde engel olma yerine; ortaklaşa iktidar savaşımı yolunda birbirlerine öğretecekleri çok şey vardır. Bu platformun da bu açıdan önemli bir rol oynayacağı belirtilebilir.

DBGP'nin başarılı olması ve sürekliliğinin sağlanması konusunda neler söyleyebilirsiniz?

S. AYDINLIK: DBGP'nin başarı sırrı, hiç kuşkusuz onun zorunluluktan doğuşunda saklıdır. Bu platform iş olsun veya adet yerini bulsun diye oluşturulmamıştır. DBGP, halklarımızın iktidar savaşımını önündeki sorunları çözmek ve devrimci yurtsever mücadeleyi geliştirmek içindir. Bir devrimci direnme, savaşa ve müca-

deleyi yükseltme platformudur. Siyasal, örgütsel görev ve sorumlulukları vardır. Gereklere ise sergilenecek pratiğe bağlıdır. Pratikte hayatıyet kazandığı ölçüde başarılı olabilir ve önceki birlikleri aşabilir.

DBGP'nin bünyesinde yer alan güçlerin sıkı bir diyalog, tartışma, irtibat içerisinde olmaları ve yapıcı, geliştirici eleştirilere açık olmaları, birbirlerini dinleme ve anlamaları önemlidir. En önemlisi de kararlaşımın hususları tüm örgütler eksiksiz yerine getirme çabası içerisinde olurlarsa platform başarıya ulaşabilir.

Birlik ve ittifak kültürü halklarımızda oldukça zayıftır. Bu durum gözönünde bulundurularak, karşılıklı daha yapıcı, geliştirici bir üslup ve hitabetin kullanılması oldukça önemlidir.

DBGP'nin yaşamı ve sürekliliği güncelde politika belirleme ve örgütlerin üzerlerine düşeni yapmalarına bağlıdır. Bu noktada güç ve imkan yetersizlikleri söz konusu olamaz. Bilakis bu birliğin kendisi bile çok geniş üstlenme, manevra, saldırı ve savaş imkanı sağlayacaktır. Sorun, bunu büyük bir ustalıkla hayata geçirmektedir.

Sizce diğer grupları nasıl etkiler?

S. AYDINLIK: Kürdistan ve Türkiye halkları şimdiye kadar onlarca birliğe tanık olmuş, ne yazık ki, hiçbirisi de doğru düştür işlememiştir. Yapılan teorik tespitlerin gereği yerine getirilmemiş, örgütler birbirine küsmüş, darılmış ve hatta işi düşmanlığa kadar varıranlar bile olmuştur. Dolayısıyla halklarımız bu konuda pek umutlu değiller. Hatta birçoğu "bakalım bu platformun ömrü ne kadar olur?" diyebilmekte, bazıları işi daha ileri götürerek "bu ittifak ölü doğmuştur" diyebilmektedir. Bu noktada kaygıları, güvensizlikleri ve kuşkuları daha da çoğaltmak mümkün.

Elbette tarih tekerrürden ibaret değildir. Deney, tecrübelerin yeniden işletilmesinden ibarettir. Hatta bilimin temel yasası, deneme, yanılma ve sinama yöntemidir. Geçmişte olmadı, bugün yine aynı akıbeti uğrar mantığı yanlış ve bilimsellikten uzaktır.

Mevcut DBGP'nin işlerliği pratikte hayatıyet kazandığı ölçüde diğer gruplar için bir çekim merkezi durumuna gelebilir. Her şey doğru anlayış, yaklaşım ve gereklerini pratikte yerine getirmeye bağlıdır. İnancımız DBGP'nin gerek halklarımız ve gerekse de örgütler açısından şimdiye kadar sağlanmamış başarılar getirmesi ve diğer grupları da içine almasıdır. Amacımız halklarımızın ortak kurtuluş umudu durumuna gelmiş böylesi bir birliği yükseltme ve geliştirmedir.

Son olarak eklemek istediğiniz şeyler var mı?

S. AYDINLIK: Her şeyden önce bu platformda yer alan siyasetler DBGP'yi; güçlerinin bulunduğu her alanda doğru ve yaratıcı bir şekilde, yapıcı bir tarzda hayata geçirmeye çalışmalı. Bizler DBGP'yi kendi koşullarımızda hayata geçirmek için Sağnalcılar Komitesi'ni oluşturduk ve bir aylık çalışma planlaması yaptık. Bu hepimiz açısından sevindiricidir.

Hepimiz sorumluluk ve görevlerimizin ağır olduğunu bilincindeyiz. Buna rağmen çok özlu bir şekilde halklarımızın çıkarlarını esas alarak olağanüstü bir çaba ve dürüstlük içinde olur, elbirliğiyle hareket edersek yapamayacağımız hiçbir şey yoktur.

★ ★ ★

Devrimci parti ve örgütlerin "Devrimci Birleşik Güçler Platformu"na yüklediği misyon nedir?

MLKP dava tutsağı M. Akif HAN: Açıklamalardan anlıyoruz ki, bu bir merkezi eylem birliğidir. Fakat donmuş ve dar kılıplara sıkışmış değil. Yaşamın her alanında dayanışma ve birleşik mücadeleyi örgütlemeyi kapsıyor. Faşist sömürgeciliğin ikinci topyekün savaşını yoğunlaştırdığı koşullar altında, eşyanın doğasına uygun olarak, birleşik bir devrimci yanıt geliştirmeyi amaçlıyor. Bu, devrimci ve yurtsever örgütlenmelerin karşı karşıya oldukları önemli bir güncel görevi doğru anladıklarını ve bununla kalmayıp nihayet sözden pratiğe yönelindiklerini gösteriyor.

Yine DBGP'nin açıklaması, bunun, çok genel ve kapsamlı görünen hedeflerin deklarasyonundan ibaret, biçimsel, ar- dında durulmayacak bir adım olmadığını ortaya koyuyor. Mücadeleyi büyüten bir zemin üzerinde yükselcek ve alanların özgüllüğünü gözetken esnek bir pratik durum kararlılığı dikkat çekiyor. Keza şu an DBGP'nin dışında bulunan parti ve örgütlerle buluşmanın amaçlandığı da gör- rülüyor.

Şöylece özetleyebiliriz, birincisi bu bir merkezi eylem birliğidir. İki, anlamını alanlarda bulacaktır. Üç, geçmiş sürecin dersleri ışığında hareket edilecek, imza atandan pratik sahiplenme beklenmektedir. Bu temelde ete kemiğe bürünecek olan DBGP, faşist sömürgeciliğe karşı mücadelede daha güçlü vuruşlar ve yeni olanaklar yaratacaktır. Kuruluş açıklamasından anladıklarımız bunlardır.

DBGP'nin gerek Türkiye, gerek Kürdistan ve gerekse birleşik devrimin örgütlenmesinde yükleneyeceği misyonu nasıl değerlendiriyorsunuz? Yaratacağı olanaklar nelerdir?

M. Akif HAN: Devrimci Birleşik Güçler Platformu'nun kuruluş açıklaması bu soruyu yanıtlıyor ve bizce isabettir. Özel olarak şu hususları vurgulayabiliriz: Anti-faşist birlik yalnızca devrimci kamuoyunun değil, genel olarak halkın tüm ilerici unsurlarının açık bir talebidir. Çünkü bu hayatın buyruğudur. Yaşadığımız sürecin, güçler ilişkisinin ve devrimci görevlerin ortaya çıkardığı bir ihtiyaçtır. Tecrit bir masabaşı proje değildir. Nitekim daha önceki girişimlerin kesintiye uğramasına, başarılı ileri örnekler yaratılamamasına karşın bu sorunun gündemden çık- maması söylediklerimizin yeterince açık ve güçlü bir kanıttır.

DBGP, her şeyden önce devrimci hareketin taktik birliğini sağlama yolunda ciddi bir denemedir.

DBGP, devrim yolunda daha güçlü bir mücadele olanağıdır. Bu hem emperyalizme, faşizme, sömürgeciliğe karşı genel

planda ve tek tek alanlarda yasal, yasadışı, barışçıl ve askeri mücadelenin yürütülmesi; hem de sendikalar vb. kurumlarda devrimci inisiyatifin geliştirilmesi, mücadele etmeye eğilimli yığınların kavgaya çekilmesi biçiminde boy verebilir. Kendisi de bir araç, fakat değişik alanlarda yeni mücadele araçlarının inşasına ve geliştirilmesine yolaçabilir.

DBGP, iktidar mücadelesi konusunda ciddi olan, Kürdistan'dan kuşatılmış bulunan burjuva Ankara'nın Türkiye'den de kuşatılarak faşist rejimin atomlarına değin parçalanması yolunda yeni araçlar kurma ihtiyacını kavrayan, mevcut enerji ve potansiyelin en yüksek oranda değerlendirilme kararlılığı taşıyan parti ve örgütlerin merkezinde duracağı bir **Özgürlük Cephesi** yönünde atılmış bir adımdır.

DBGP, yeni bir yaşam özleyen işçi ve emekçilere bunun başarılabilir olduğu duygusunu taşımak, halkların özgürlük uğruna birlikte savaşımını derinleştirmek ve şovenizmin etkisini zayıflatmak için de yeni bir imkandır.

DBGP, aynı zamanda birleşik mücadelenin gerekli kıldığı kurumsallaşmanın yaratılması ve bu tipten mücadelenin mantığına uygun bir ilişki tarzı-kültür geliştirilmesinin başarılı, üretken bir örneği olma imkanındır.

Bütün bu saydıklarımızın, halklarımızın özgürlük mücadelesinin güncel ve gelecekteki ihtiyaçlarına somut bir katkı olduğu açıktır.

DBGP'nin başarılı olması ve sürekliliğinin sağlanması konusunda neler söyleyebilirsiniz?

M. Akif HAN: DBGP'nin başarılı olmasının en temel koşulu, tarafların onu sahiplenmesidir. Bir imza birliğine, kağıt üzerinde bir anlaşmaya dönüşmesine izin verilmezse başarılı olacağı kesindir. Çünkü, özgürlük mücadelesini geliştiren bir araç olduğu pratikte görüldüğünde, çıkabilecek sorunların giderilmesi için de güçlü bir psikolojik atmosfer yakalanmış olacaktır. Değişik alanlarda sömürgeci faşist rejime vurulan her darbe, kazanılan her mevzi, büyüyen devrim yanğını içinde tek tek parti ve örgütlerin de büyüyeceği gerçeğinin her mütevazî örneği süreklileşme konusunun temeli olacaktır. Özgün cephesel adımların önüne çıkarılan psikolojik ve "teorik" bazı engellerin sımanacağı en iyi tutumol kağıdı pratiğin ta kendisidir. Belki akıldan tutulması gereken bir ihtiyaçtan daha sözedilebilir. O da, farklı devrimci güçlerin birlikte iş yapma kültürünün '77-80 sürecinin "52 grup" olgusunda somutlanan ilkesiz ayrıntıcılık toprağında sakatlandığıdır. Bunun bilincinde davranılmalıdır. Sorumlu, karşdakini dinlemeyi ve anlamayı başaran, soruna bir de muhatabının bulunduğu noktadan bakmayı bilen kültür yükseltilmelidir.

Sizce diğer grupları nasıl etkiler?

M. Akif HAN: Şu aşamada düşüncede de duyguda da bir ikilik beklemek doğru olur. Yani hem bu adımın gerekli olduğu sezgisi, bilinci, hem de "büyük olasılıkla geçmişteki benzerleri gibi başarısız bir girişim olmaktan kurtulamaz" düşüncesi-

duygusu. DHKP-C'nin özgül durumunu bir yana koyarsanız tablonun esası budur. Peki gelecek açısından durum nedir? İşte o da, henüz kağıt üzerinde olan DBGP'nin pratikleşme düzeyiyle ilgili bir sorundur. Biz DBGP adınının pratikte ete-kemiğe bürüneceğine ve başarılı olacağına güven duyduğumuz için, diğer grupların olumlu etkileneceği düşüncesindeyiz. Çünkü DBGP'nin başarısı dışındaki devrimci parti ve örgütleri hem bir öz (veya iç) basınçla, hem de örgütsüz ilerici ve anti-faşist yığınların basıncıyla yüz yüze getirecektir. Daha büyük mücadelelere girme isteği, duygusu kaçınılmaz biçimde ayağa kalkacaktır.

Son olarak eklemek istediğiniz şeyler var mı?

M. Akif HAN: Evet, şunları vurgulamak istiyorum: DBGP siyasal olduğu kadar moral açıdan da yeni bir atmosfer gelişime şansına sahiptir. Ve bu ikincisi çok önemlidir. İşçilerin, emekçilerin, gençlerin psikolojisinde değişiklik yaratmak, umudu kokleştirmek, zafer inancını ayağa kaldırmak yaşamsal bir sorundur. Elbette bu, DBGP'nin başarısızlığının tersten etkilerinin ne olacağını da gösteriyor. DBGP'ye bunun bilincinde bir sorumlulukla yaklaşmak gerekiyor.

İkincisi, birliğin iradi bir eylem olduğunu unutmayalım. Başarı ve başarısızlığı esasen koşullarda değil taraflarda aramamız gerektiğini gösterir bu. Anti-faşist birlik yakıcı bir ihtiyaçtır ve zemini de güçlüdür. Sorun bunun muhatabı olan güçlerdedir. Bakın alanlarda zaten sayısız girişim var. Semtlerde, okullarda, kadın cephesinde, kısmen kamu emekçileri alanında yaratılmış sayısız platform bunun yaşayan örnekleridir. Bunları merkezi, sistemli ve istikrarlı bir yapıya kavuşturmakta ilgili parti ve örgütlerin kendileri dışında hangi engel var.

Eğer birlik süreçleri iradenin tayin edici olduğu süreçlerse, o halde şu veya bu nedenle ortaya çıkabilecek irade kırılmalarına karşı sağlam durmak büyük önem kazanıyor. Bu, herşeyden önce tek tek alanlardaki kadroların meselesidir. Zorluklardan, sıkıntılardan, sorunlardan kaçma, alıştığını-kendine kolay geleni yapma ve içe dönme eğilimleriyle sıkı bir mücadeleye tutuşmak gerekiyor. DBGP'yi devrimci mücadeleyi geliştirecek bir araç olarak gören her partinin, örgütün, çevrenin ve onların tek tek kadrolarının başarı için kendisini ortaya koyması gerekiyor.

DBGP adını selamlıyor ve tarafların sahiplenmesi temelinde başarılı olacağına dair umudumuzu bir kez daha vurguluyoruz.

★ ★ ★

Devrimci parti ve örgütlerin "Devrimci Birleşik Güçler Platformu"na yüklediği misyon nedir?

TKP/ML dava tutsağı Nil Pınar ARIN: "Hemfikirliğin olduğu yerde eylemde ortaklaşmak" devrimciliğin bir kanunu olarak saptandığında bizlerin, bu merkezi eylem birliğinden ne bekleyeceğimiz sorunu da bugünün şartlarında anlaşılmalı başlanır.

Sunulmuş bulunan bildirge siyasal sürecin genel panoramasını verip, içinde partimiz de olmak üzere 8 devrimci parti ve örgütün önüne merkezi düzeyde, yani tüm alanlarda ortak pratiklere yönelmeyi koymuş durumda. Buradan, bu sürece etkin ve güçlü müdahalelerde bulunmanın zorunluluğunun saptanmış olduğunu, devletin topyekün saldırısına mutlaka cevap verileceği bilincine sahip olunduğunu görebiliriz. Bunun herkes tarafından doğru kavranması gerekiyor; düşman ile aramızdaki kavgaya ezilenlerin kurtuluş kavgasıdır ve bizim bu birliğimiz bugüne ciddi bir müdahale içeriğindedir.

Bir başka misyon daha yüklenmeli, ancak dikkatli olunmalı. Uzun zamandır tartışılan, olumlu-olumsuz birçok deneyimden geçmiş ve esasta da yakalanmamış (bu, eylem birliği anlayışının devrimci hareket açısından yetersiz kavranmış olması anlamında ele alınmalıdır) bir eylem birliği, üstelik merkezi düzeyde bugün ele alınmış durumda. "Cephe mi?", "Güç Birliği mi?" tartışmalarının ötesine ciddi bir adım atılmış durumda. Ortaklık sağlamış örgütlenmelerin bağımsız çizgilerine saygılı ve farklı stratejilerin ortaklaşabileceği noktaları yakalama da özverili bir anlayışta ortaklaşılacağını görüyoruz. Birbirinin önünde engel olmayı değil, devrimin çıkarlarını uygun bir ortaklık ile beraber kendi çizgisinde daha güçlü yürüyebilmeyi hedefleyen bir anlayışın bildirgeye hakim olduğunu görüyoruz. Bu, ileri bir adımdır ancak abartılmamalıdır. Bunun hem sıradan bir görev olduğu hem de bir ilk adım durumunda bulunduğunu akıldan çıkarmamalıyız. Birlikte her şeyin ilacı olarak görülmemeli ve sunulmamalıdır. "Herşeyde, her yerde, her zaman birlik" gibi bir anlayışı savunmak, eylem birliği anlayışının ötesine geçen, tek tek yapılanmalarını varlıklarını inkara kadar vardır bir bakış açıdır. Bu anlamda, DBGP herşeyin üstünde görülmemeli ve bu şekilde de sunulmamalıdır. Abartılmamalıdır, çünkü bir ihtiyaçtır ve karşılanmak üzere adım atılmıştır. Merkezi düzeyde olmuş olması ayrı bir olumludur, çünkü her alana "eylemde birlik" talimatıdır. Henüz eksiklikleri ve yetmezlikleri vardır bu eylem birliğinin. Biz, bu noktada "herşeyi ilac" misyonu yüklenmesinin kesinlikle doğru olmayacağını yine belirtmekte fayda görüyoruz. Burada yüklenilmesi gereken misyon, "taşınan zaafı pratik içinde yokedecek bir eylem birliği" olmalıdır. Bir yığın zorlanmayı yaşayacağımız bilinen en azından düşünülerek ilerlenmelidir. Israrlı ve temkinli olma, mümkün olduğunca özverili davranma bu eylem birliğinin yapıtaşlarından olmalıdır. Bu da somut hedefleri belirleme de ısrarcı olmayı gerektirir, ertelemeleri yadsır. Hedeflere yönelmeyi görev kabul eden bir yaklaşım, ertelemeleri, geciktirmeleri önler. Mesela bugün henüz oluşmuşken daha üst düzeyde birlik anlayışının tartışılması uygun değildir. Bugüne yön verecek siyaseti ortak perspektif içinde belirleyen ve ortaklaşmayı onun üzerinden yakalayan bir pratik süreci varetmek uygun olmalıdır.

Eylem birliği birçok defa hayata geçirilmiş ve tartışılmış olsa da, bunun sürekliliğinin sağlanamadığı ortada. Ciddi zaafıların barındırdığımız herkes tarafından kabul ediliyor. DBGP aynı zamanda bir derinleşmeyi, bir zenginleşmeyi de omuzluyor. Eylem birliğine hiçbir konuda olmadığı gibi dogmatik yaklaşılamaz, eylem birliği kalıp tarzında örgütlenemez. Yetkinleşmek gerekiyor. Türkiye devrimci hareketinin eylem birliği teorisini pratik süreç içerisinde kavrayacağı ve bununla birlikte olması gereken düzeye ulaştıracağı gerçeğini baştan belirlemiş olmak ve bu görevi omuzlamak gerekiyor.

DBGP'nin gerek Türkiye, gerek Kürdistan ve gerekse de birleşik devrimin örgütlenmesinde yüklenileceği misyonu nasıl değerlendiriyorsunuz? Yaratacağı olanaklar nelerdir?

Nil Pınar ARIN: Hemen, iki ayrı devrim perspektifini doğru bulmadığımızı belirtelim. Bizim için Türkiye devrimi Türkiye Kürdistan'ını kapsayan bir devrimdir. İki ayrı devrim sürecini birleştirmek görevi de değil yüklenildiğimiz, çeşitli milliyetlerden Türkiye halkının tek devlet aygıtına karşı yürüttüğü bir mücadeledir devrim süreci. Bu anlamda, soruda kullanılan kavramı-kavramları tırmak içinde kullanmak doğru olacaktır.

Partimizin, topyekün saldırı noktasında yaptığı tespitler, özellikle Türkiye Kürdistanı gerçekliğinde derin sorunlar ve önemli görevler belirlemektedir. Devletin yeniden yapılandırılması olarak sunulan saldırı politikaları, Kürt ulusu üzerinde oynanan oyunları büyük oranda açığa çıkartmıştır. Bunun farkında olmak, ancak bunun karşısında yeterli dayanışmayı sağlayamamak diğer ulus ezilenlerinin kurtuluş mücadelesi önünde ciddi bir engeldir. Ezen ulus şovenizminin kırılması ve özellikle bizim açımızdanzilen ulus milliyetçiliğinin yerini tamamen halkların kardeşliğine, ortak mücadelesine bırakmasında bu eylem birliği önemli bir araçtır.

Partimiz, "birleşik devrim" sorununu İbrahim KAYPAKKAYA ile çeşitli milliyetlerden Türkiye halkının öncü gücü olduğumuzu belirleyerek açıklamıştır. Ulusal ayrımları devrim mücadelesinin ayrı yolları olarak kabul etmedik-etmiyoruz.

Bugün, Kürt ulusal mücadelesinin kendi seyrinde varmış olduğu noktayı önemsiyoruz. Bu, hedefimiz olan "birleşik devrim" örgütlenmesini ortadan kaldırmıştır. Bu eylem birliğinin ve sunulmuş olunan bildirgesinin içeriği bunu göstermektedir. Halkların kardeşliği ve ortak mücadelesi temelinde, bunu atılmış önemli bir adım olarak görmekteyiz. DBGP'ye, oluşmuş veya oluşturulmuş önyargıların kırılmasında, kendimizi doğru olarak ve etkili bir tarzda ifade etmede ortaya çıkmış ciddi bir olanak gözüyle bakıyoruz.

Partimiz, tüm faaliyet alanlarında çeşitli milliyetlerden Türkiye halkının tek devrim süreci içinde örgütlenmesi anlayışına uygun hareket etmeye devam edecektir.

Bu eylem birliği gerilla alanlarında yo-

gunlaşmayı sağlayacaktır. Eylem birliğini oluşturan güçlerin ciddi bir ağırlığı gerilla savaşına uygun bir konumlanış içerisindedir. Bu da, bu alanlara kaçınılmaz bir ağırlık verilmesini getirecektir. Bu doğru da olacaktır. Diğer alanlarda olduğu gibi bu alanda da düşman saldırılar karşısında ortak davranışlar sergilemek, halkımızın karşı karşıya kaldığı sömürü ve zulüm politikalarına ortaklaşan tüm noktalarda ortak eylemlerle yanıt vermek halkların kardeşliği ve ortak mücadelesi tezini büyük oranda ete-kemiğe büründürebilir.

Yürütülen savaşın merkeziliğine uygun olarak merkez şehirlerde örgütlenmenin aynı temel üzerinde, yani, halkların kardeşliği ve ortak mücadelesi üzerinde olması sağlanmalıdır. 8 Mart, 1 Mayıs gibi günlerde yakalanan birlikteliklerin olumlu bir şekillenmeye ve sonuç olarak güçlenmeye hizmet ettiği görüldü. Bunun; bugünün siyasal sorunlarına yönelik kampanyalarda yakalanması, hedeflerinin daha da somutlanması varılan noktanın daha da ilerisine geçmeyi sağlayacaktır.

DBGP'nin başarılı olması ve sürekliliğinin sağlanması konusunda neler düşünüyorsunuz?

Nil Pınar ARIN: DBGP, oluşumu itibarı ile bir ilk adımdır. Soruna yaklaşımda farklı hedefler ve biçimler henüz tamamiyle çözülebilmemiş değildir. Ancak bir birlikteliğin oluşmuş olması, çözülmemiş sorunlar karşısında çözücü olarak bulunmayı güçlendirmektedir. Şimdi bir araca binilmiştir. Genel olarak yönelim de, davranış tarzı da belirlenmiştir. Bundan sonrası politik ortaklıklara bağlı; nerede, nasıl davranılacağı konusunda eylem birliği anlayışına uygun davranmaya bağlı. Tekrar belirtmeliyiz ki, farklı bakış açıları mutlakla vardır ve olacaktır. Ancak, ortaklaşabilecek geniş bir zemin de mevcuttur. Bunu iyi görmeye ve kullanmaya, ilkeli ancak esnek davranmaya büyük önem vermeliyiz. Bu nokta önemlidir. Tekrar tekrar bunu işlemek gerekecektir.

Her zaman önemli olduğu gibi şimdi de önemlidir; geçmiş tecrübelerden yararlanmak, bu tecrübelerle de ortak bir bakış açısı sunabilmek gerekiyor. Mutlak şart olmasa da önemlidir.

Bu platformun gerçekten başarılı olabilmesinin önemli bir koşulu, birlikteliği yakalamış örgütlerin güçlü bir diyalog ve çıkan problemlere olgun yaklaşmayı, her ortak faaliyetin değerlendirilmesinde eleştiri-özeleştiriye sağlıklı kullanmayı bilmek-öğrenmek ve bunu başarmaktır. Bu konudaki yetersizliğimiz bilinmektedir. Aynı zamanda bunun doğru tarzda ve yeterince olmadığı durumda zarar göreceği de bilinmektedir. Bunun kavranması ve geliştirilmesi olumlu katkı sağlayacaktır.

Sizce diğer grupları nasıl etkiler?

Nil Pınar ARIN: Bu, esas olarak yukarıdaki sorunda atacağımız adımlarla ilgilidir. Yani, diğer grupların yaklaşımı, başarılı olmaya ve eylem birliğini genel ve güncel sorunlara uyarlayabilme becerisine bağlı.

Henüz bekleme ve önyargılı tutumlar vardır ve bu gayet doğaldır. Bu birliktelikten hemen hiçbir umut beslemeyenler olduğu gibi, bu birlikteliği kendine karşıymış gibi değerlendirenler de vardır. Tüm bu yaklaşımları olumsuzluyoruz ve üzerinde tartışacak kadar ciddi görmüyoruz. Atılmış bu ilk adım, bu yaklaşımların olumsuzlanmasıdır. Şimdi devam etmeliyiz. Şimdi, devrimin çıkanna, halkın kurtuluş sürecine katkılar sunmak ve büyümek gerekmektedir. Halk için birşeyler yapmış olmak ve yapmaya devam etmek, zaten kendiliğinden diğer grupları çekecektir. Olumlu etkiler yaratacağıdır.

Başarılı adımlar ve bu perspektif olduğu müddetçe diğer parti ve örgütlerin bekleme ve önyargılı tutumları değişebilir ve hatta değişir de. Tabii bunun tersi de mümkündür. Bunu da gözardı etmemek gerekir.

Ek olarak: Sınıf savaşına hizmet edecek tarzda olumlu bir adım atılmıştır. Bu olumlu adım daha da büyütüp ileriye taşımak tüm DBGP üyesi parti ve örgütlerin halka ve devrime karşı taşıdığı sorumlulukla direkt ilintilidir. Bu gerçeği bir an olsun unutmamamız gerekir.

Devrimci parti ve örgütlerin "Birleşik Devrimci Güçler Platformu"na yüklediği misyon nedir?

TDP dava tutsağı KAMİL YILDIZ: Güç ve eylem birliği Türkiye ve Kürdistan devrimlerinin temel ihtiyaçlarından biridir. Devrimci örgüt ve partilerin bu kadar parçalı olması, bölünmesi hiç istenmeyen bir durum olsa da somut bir gerçekliktir.

Bu durumun niyetlerden bağımsız ve objektif olarak düşmanın işine yaradığı da aşikar. Halklarımız nezdinde de kabul edilmeyen bir olgudur. Kısır çekişmelerin, suni çatışmaların yaşandığı bir ortamda, devrimci parti ve örgütlerin halkımıza ciddi bir güven vermeleri beklemez. Bu gerçeklerin ışığında bu güne değin hemen hemen tüm devrimci hareketler güç ve eylem birliğinin gerekliliğini savundu. Geçmişte bu temelde bir çok adım atılmıştır. Ancak benmerkezi tutumlar, birliğin gereken ciddiyetle ele alınmaması gibi bir çok sebepten dolayı yürümedi. Başarısızlıkla sonuçlandı. Bu durum, devrimci güçleri, birliğe karşı biraz da çekingen kıldı. Elbette etkisi, güç ve eylem birliğini oluşturan güçlerle sınırlı kalmadı. Bu tür olumsuz birlik deneyimleri, devrimci güçlerin benzer tarzdaki birliktelere temkinli yaklaşımlarına neden oldu.

Yeni bir olgu, onu gerektiren ciddi ihtiyaçlar sonucunda ortaya çıkar. Türkiye'de, 1970'lerden bu yana devrimci örgütlerin birliğe ihtiyaç duyduğu somut bir gerçekliktir. Türkiye'deki geleneksel sol anlayışa reddiye temelinde ortaya çıkan '71 devrimciliğinin, güç ve eylem birliği konusunda sergilediği olumlu örneğe rağmen, o günden bu yana devrimci güçler bu temel ihtiyacı hep gözardı etti. Bugün devrimin çaplı sorunlarına hiçbir örgüt tek başına çözüm gücü olabilecek

durumda değil. Türkiye ve Kürdistan devriminin yüklediği sorumluluğu ve ciddiyeti taşıyan, bu uğurda büyük bedeller ödemiş ve ödemeye hazır olan tüm devrimci parti ve örgütler, güç ve eylem birliğinin devrimsel bir zorunluluk olduğu bilinciyle hareket etmelidir.

Türkiye ve Kürdistan devriminin zafere ulaşması için, devrimci parti ve örgütlerin birleşik gücünün ve mücadelesinin büyük olanaklar yaratacağı açık. Bizler, bu anlamda devrim mücadelesi tarihimize varolan ve güç aldığımız moral değerleri büyütüp, tüm olumlu mücadele ve birlik deneyimlerini bugüne taşıyarak üst boyutta yeniden üretme çabası içinde olacağız. Bugün Karadeniz örneğindeki olumlu birliği, derinliğine ve genişliğine geliştirmeyi ve hayatın tüm alanlarına yaymayı önemli bir görev olarak değerlendiriyoruz. Geçmişin olumsuz birlik deneyimlerinden öğrenip, doğru sonuçlar çıkartılarak bu günkü güç ve eylem birliğine hizmet eden bir yapı taşına dönüştürmek mümkündür. Bu temelde 8 parti ve örgüt tarafından gerçekleştirilen Devrimci Birleşik Güçler Platformu'nun gerçekçi ve bu gerçekçi niteliğinden aldığı güçle iddialı olduğuna inanıyoruz.

DBGP'nin gerek Türkiye, gerek Kürdistan ve gerekse de birleşik devrimin örgütlenmesinde yükleneyeceği misyonu nasıl değerlendiriyorsunuz? Yaratacağı olanaklar nelerdir?

K. YILDIZ: Gerek Türkiye, gerekse Kürdistan devrimleri ayrı ayrı iki olgu olmasına rağmen, birleşik devrim gerçekliğinin doğru kavranması uzun olmayan bir sürecin ürünüdür. KUKM, Kürdistan devrimine bakışta Türkiye solu üzerindeki geleneksel Kemalist ideolojinin etkilerini önemli oranda boş çıkartarak, kendi devriminin özgünlüğünü ortaya koydu. Ve iki devrimin sağlıklı ve doğru temellerde birlikte örülebilmesinde en büyük paya sahiptir.

Faşist ve sömürgeci TC. devleti, her iki ulusun da baş düşmanıdır. Halklarımızın geleceğini karartan, yoksulluk ve umutsuzluk içinde yaşamasına neden olan egemen güçler, emperyalist güçlerin de sunduğu sınırsız destek ile baskı ve hakiyetini sürdürüyor. Emekçi halk güçlerinin örgütsüzlüğü, devrimci örgütlerin tek tek zayıflığı, onların egemenliklerini böylesine pervasızca sürdürmeleri için en büyük avantajı oluşturuyor. Türkiye ve Kürdistan halklarının enternasyonalist dayanışması üzerinde yükselen birleşik örgütlü gücü, kendi rolünü oynamayı başararak egemen güçleri tarihin karanlıklarına gömebilir. 75 yıllık Kemalizmden beslenen şovenizmin kırılmasının yaratacağı psikolojik etki, Devrimci Birleşik Güçler'in yaratacağı üstün maddi savaş gücü hem devrimci örgütlerin hem de emekçi halklarımızın moral kaynağı olacaktır.

İleri ve büyük devrimci hamlelerin birlikte örülmesinin önemli bir basamağı olarak değerlendirdiğimiz DBGP, mücadelelerin her alanında somut başarılar kazandı. Öncüde geleceğinin kurucusu olma işlevi taşıyacaktır. DBGP halkların

cephesal mücadele birliğinin ön adımı olarak da değerlendirilebilir. İki ulusun devrimci güçlerinin, geçmişten günümüze taşıdığı önyargıların kırılmasında, halkların kardeşliğinin kavga alanlarında somutluk kazanmasında etkili olacaktır. Birleşik savaş gözlerinin, hem nicelik hem de nitelik anlamında savaş kabiliyetinin artmasında, ortak iradenin ve ruh birliğinin devrimci demokrasi içinde geliştirilmesinde önemli bir rolünün olacağı açıktır.

Devrimci örgütlerin kendilerine duydukları güveni daha da büyütmelemleri sağlarken, diğer taraftan örgütsüz devrimciler, demokrat-ilerici kişi ve aydınlar için bir çekim merkezi olacağı gibi, onların mücadeleye güven duyarak daha fazla kendilerini katılmaları sağlayabilir. Bölge halklarına ve dünya devrim güçlerine umut taşımakta, halkların ortak mevsizi olması itibarıyla da birbirine yabancılaşan halkların geleceği birlikte görme ve kardeşçe bir arada yaşamasının da önünün açılması anlamında güçlü olanaklar yaratacağıdır. Bu anlamda DBGP önemli gelişmelerin merkezi olma misyonunu üstlenebilir. Çok kültürlülüğün, çok dilliliğin, çok dilliliğin yaşandığı Türkiye ve Kürdistan coğrafyasında tüm ulus ve etnik toplulukların ortak ruhunun, felsefesinin ve dilinin yaratılmasına DBGP bir zemin teşkil edecektir.

DBGP'nin başarılı olması ve sürekliliğinin sağlanması konusunda neler söyleyebilirsiniz?

K. YILDIZ: Öncelikle başarı, "başaramayacağımız" psikolojisinin bertaraf edilmesinden sonra gelir. Bu birliğin başarısız olacağını iddia edip, onlarca neden saymak mümkündür. Çünkü, geçmişte başarısızlıkla sonuçlanmış böylesi bir çok olumsuz deneyim var. Bu da onlardan bir tanesi olacak denilebilir. Burada artık öznel niyetlerden bağımsız olan bir durum söz konusudur. Herşeyden önce karşı-devrim ile devrim güçleri arasındaki maddi güç dengeleri düşünüldüğünde böylesi bir birliğin zorunlu olduğu açıktır. Bizim için bu birliğin anlamı bu denli açık ve net. Binlerce ortak şehidimizin bizlere talimatını doğru anlıyorsak, halklarımıza çürümeyi, kişiliksizliği, açlığı, işsizliği, yoksulluğu dayatan bu faşist-sömürgeci rejimini ömrünün bir gün daha uzamasını istemiyorsak, devrim; örgüt çıkarlarından öte, halklarımızın onurlu ve aydınlık bir geleceği ise DBGP platformunu ciddiye almak ve yaşatmak zorundayız. DBGP'yi oluşturan tüm örgütlerin birbirlerinin örgütsel iradelerine saygı, görüşlerinin dikkate alınması birliğin temel harcıdır. Ortak kurumların oluşturulması ve yaşaması, karara imza atan bütün örgütler tarafından maddi ve manevi tüm güçlerini azami ölçüde seferber ederek kendini katması, birliğin geleceğini belirleyecektir. Platform, çözülebileceği sorunları, ulaşabileceği mücadele hedeflerini önüne koymalıdır. Başarıyla sonuçlanan her adım, birliği pekiştireceği gibi daha ileri görev ve hedeflerin de birlikte başarılmasının da önünü açacaktır. Siyasal olarak anlamı büyüktür. Ancak, pratik olarak da gerçekçi olmak zorunludur. Birlik, yaşamın bütün

alanlarını kapsayacak tarzda geniş ele alınmalıdır. Tek tek sempatan ve üyelerden, tüm örgüt ya da parti komitelerine kadar bulundukları alanlarda bu anlayış, ruh birliğini örmek için çaba göstermelidir. Mücadele alanlarında somut önerilerle gelinmeli ve pratik adımlar atmaya hazır olunmalıdır. Sonuç olarak; DBGP, bütün bu alanlardaki küçük-büyük adımların atılması, ortak komite ve kurumların oluşturulması temelinde kazanılan başarıların bir bileşkesi olarak anlamını bulup, büyüyecektir.

Sizce diğer grupları nasıl etkiler?

K. YILDIZ: DBGP, dışında kalan tüm devrimci güçlere açıktır. Mevcut bileşeni itibarıyla Türkiye ve Kürdistan'daki bütün devrimci örgüt ve partilere, kişi ve kurumlara güven vericidir. Geçmişin olumsuzluklarından, ön yargılarından anınmaya çalışılarak ve demokratik bir içerikte oluşturulmuştur. Örgütsel dar ufuklu kaygılardan uzak durmayı başarabilen, devrimin gerçekleşmesi ve halkların esas kurtuluşuna ulaşmak için mücadele eden her yapılanma, kendi varlığını da güçlendirmeyi nesnel bir gerçeklik olarak değerlendiren DBGP içinde yer almalıdır.

Diğer örgüt ve partilere çağrımız şudur: Daha kurulduğu andan itibaren hem TC devletinin ciddiye aldığı hem de halklarımıza ve dostlarımıza güven veren bu platformda sizlerde yerinizi almalısınız. Halklarımızın birleşik devrimci eylemine güç katın! Ayrıca bilinmelidir ki; bu birliğe yönelik düzensiz, ciddiyetsiz, haklı ve geliştirici olmayan "eleştiriler", niyetler bağımsız ve objektif olarak karşı devrime hizmet edecektir.

Son olarak eklemek istediğiniz şeyler var mı?

K. YILDIZ: Devrimci birleşik eylemin '71 Kızıldere deneyiminden, '82 den '96 Ölüm Orucu'na ve Karadeniz'de halen gerilla birlikleri temelinde gerçekleşen Birleşik Halk Kuvvetleri, Birleşik Devrimci Güçler'in ve yine diğer tüm olumlu örneklerin devamcısı olma iddiasındaki DBGP; emperyalizme, faşizme, şovenizme, kapitalizme ve bölgemizde tüm gerici ittifaklara karşı halklarımızın savaş gücü olarak ortak dilin yakalanmasına ve ortak duyguların varedilmesine hizmet edecektir. DBGP; çürütülen insanlığa, yok edilmeye çalışılan doğaya, cinsell-ulusal ve sınıfsal baskı altında tutulan kadına ve emperyalizmin her türden siyasi ve ekonomik tahakküm politikalarına, yozlaştırıcı kültürel saldırılarına karşı halklar cephesinden güçlü bir duruş olarak değerlendirilmelidir.

Partimiz, Türkiye ve Kürdistan'daki ezilen-emekçi halklarımızın sosyalist geleceğinin yaratılmasında değerli bir misyon üstlenecek birliğe, gücünü ve olanaklarını seferber etmekte tereddüt etmeyecektir. Tüm kadro, sempatan ve taraftarlarımız bu bilinçle hareket edecektir.

Bugüne değin olumsuzlukları ağır basan geçmiş güç ve eylem birliği deneyimleri DBGP ile tersine çevrilmeli, umut büyütülmelidir. Umudu büyütmenin zamanıdır şimdi... Bu inanç ve duygularla DBGP'yi selamlıyoruz.

Devrimci parti ve örgütlerin " Devrimci Birleşik Güçler Platformu"na yüklediği misyon nedir?

DHP dava tutsağı Yaşar ŞİMŞİR: Büyük Türkiye ve Kürdistan devrim tarihinde bugüne kadar birçok birlik ve cephe çalışması yapılmasına rağmen, bu çalışmalar pratikte ete-kemiğe büründürülemedi. Hangi nedenlerden kaynaklarsa kaynaklarsın, bu denemelerin başarılmasının sonucunda halklarımız ve emekçi sınıflarda devrimcilere karşı küçümsenemeyecek bir güvensizlik doğdu. Bu güvensizlik, önyargılar biçiminde devrimci kitle ve kadrolara da yansıdı.

"Devrimci Birleşik Güçler Platformu"nda yeralan örgüt ve partilerin en fazla bu olumsuz önyargıları kırma iddiasında olduklarını görüyoruz. Kuruluş bildirgesinde de anlaşıldığı üzere, oldukça mütevazî, her örgütün bir diğerinin siyasi kimliğine saygılı ve birlikte üretme kültürünü yaratma noktasında oldukça iddialı olduklarını görüyoruz. Misyonu gelince doğaldır ki, platformda yeralan her devrimci parti ve örgütün bu birliğe yükledikleri misyon devrime olan inanç ve kendilerine yükledikleri misyonla orantılı olacaktır. Fakat asıl olan halklarımız ve emekçi sınıfların ve yine tarihin bu birliğe yüklediği misyondur. Ve bizce önemli olan bu misyonun sorumluluğunu hissetmek ve birliğe bu bilinçle yaklaşmaktır.

DBGP'nin gerek Türkiye, gerek Kürdistan ve gerekse de birleşik devrimin örgütlenmesinde yükleneceği misyonu nasıl değerlendiriyorsunuz? Yaratacağı olanaklar nelerdir?

Y. ŞİMŞİR: Halklarımızın devrimci çıkışlarının birbirlerini etkileyip geliştirme olayı yeni bir şey değildir. Bu gerçeklik Anadolu ve Mezopotamya'nın tarihsel diyalektiğinde varolan bir gerçekliktir. Bu coğrafyada egemenler tarihleri boyunca birçok halktan devşirmenin oluşturduğu kozmopolit, merkezi despotik yapılarla iktidarlarını sürdürmeye çalışırken; buna karşı gelişen tüm halk isyanlarında enternasyonalist bir duruş vardır. Bu, Babailerden Bedreddin'e, Pir Sultanlar'dan Deniz, Mahir ve İbolar'a ve oradan da Haki Karer'li Kemal Pir'li PKK gerçeğine kadar böyle bir gelişim çizgisi izler.

Fakat bu tarihsel gerçekliğe rağmen Türkiye devrimci hareketinin büyük bölümü Kürdistan gerçeğini görememiştir. Görünler de, doğru pratik duruşu şu veya bu nedenle tutturamadı. Egemen bakış Türkiye ve Kürdistan devrimlerinin birlikte hareket zeminin köreltti. Bugün ise, PKK'nın başlangıçta Türkiye devriminden devralarak derinleştirdiği mirası Anadolu halklarıyla bütünleştirme çabalarını görüyoruz. Bu çabalar Türkiye devrimci hareketinin de süreçle olgunlaşması ve devrimini dayatmalarıyla bütünleştikçe, birleşik devrimin iskeletinin pratik içinde örülmesi de kaçınılmaz bir zorunluluk oluyor. Bu birlik doğaldır ki, gerilladan metropol çalışmalarına, oradan da yaratıcılığımızı kullanabildiğimiz ölçüde hayatın her alanında sayısız so-

mut olanak ve kazanım sağlayacaktır. Platformdaki tüm örgüt ve partiler bu birliğin yürütme pratiği ile orantılı olarak kendilerini halklar ve emekçi sınıflar denizinde bulacaklardır. En önemlisi de, birlik gerçekten özüne uygun işletildiği noktada bizleri devrim gibi bir olanağa kavuşturacaktır.

DBGP'nin başarılı olması ve sürekliliğinin sağlanması konusunda neler söyleyebilirsiniz?

Y. ŞİMŞİR: DBGP'nin başarılı olması ve sürekliliğinin sağlanmasında üç temel nokta belirleyicidir; sabır, kararlılık, inat ve irade. Sabır gerekiyor, çünkü arkamıza baktığımızda devrim tarihimizin en olumsuz tarihin kitle ve kadrolar üzerinde yarattığı bir ön yargı söz konusu. Sabır gerekiyor, çünkü bu birliğin içinde görmek istediğimiz ve fakat bu olumsuz tarihin etkisinden kendini kurtaramayan ve bunun içindir ki, daha şimdiden bu birliği "ölü doğmuş" ilan eden, hatta lanetleyen bir dost çevresine sahibiz. Kararlı olmak şart. Çünkü bir yandan düşmana karşı devrimci savaşı tırmandırıp, halklarımız ve emekçi sınıfları birleşik devrime çağırırken; diğer yandan da tüm bu olumsuzluklara karşı çok ciddi bir savaş verme ve tüm gerilikleri mahkum etme göreviyle karşı karşıyayız.

Ve sonuç olarak; tüm bu belirtilenleri başarma noktasında belirleyici olan inat ve iradedir. Halklarımızı ve emekçi sınıfları özgürlüğe taşımanın coşkusu, inat ve iradesiyle içte ve dışta bu birliğin önüne çıkabilecek olan tüm engelleri aşmak önümüzdeki en ciddi görevlerden birisi olarak durmaktadır. Önemli diğer bir nokta da; DBGP'de yer alan örgüt ve partilerin- ve birliğin pratik yürütücülerini olan kadroları- geçmişin olumsuz önyargılarını kırabilmeleri ve birlikte üretme, yaratma kültürünü kazanabilmeleridir. Hiçbir iş yapmadan çok büyük hayallere kapılmak yerine pratikte çıkabilecek olumsuzluklara olgun ve sabırlı yaklaşıp, en güzeli yakalama anlayışını pratiğe hakim kılmak başarı ve sürekliliğin en devrimci teminatını oluşturmak de-

mektir.

Sizce diğer grupları nasıl etkiler?

Y. ŞİMŞİR: Eğer siz kendinizi Anadolu ve Kürdistan devriminin kilidi, giriş kapısı sanıyorsanız doğal olarak kendinizi her şeyin merkezinde görürsünüz. Ve merkezinde olmadığınızı her devrimci eylemde de mutlaka eleştirecek, hatta karalayacak bir yan bulursunuz. Ne yazık ki, Türkiye'de hala birleşme yerine dağıtma, yaratma yerine bozma ve kaçırma kültürü ağır basan yapılar mevcut. Hani halk arasında bir söz vardır: Geline "buyur oyna" demişler, "oynayamam yerim dar" demiş. Tabiki Kemalizmin bu olumsuz, geri yanları aşıldıkça halklarımız ve emekçi sınıfların birleşik devrim gücü daha geniş ve derinlikli bir yapıyı açığa çıkartacaktır. Bunda en büyük görev yine DBGP'ye düşüyor. Tabiki bu öyle kolay bir iş değil. İşte devreye yine sabır-inat ve irade giriyor. DBGP'nin yaratacağı olumlu pratik üzerinden hareketle devrimin çağrı gücünü büyütme gerekiyor. DBGP'ye düşen görev oyun alanını müthiş derinleştirip genişleterek "yerim dar" söyleminin önünü almaktır. DBGP'nin etkilene düzeyide bu pratiğe bağlıdır. DBGP amaç ve misyonuna pratikte cevap olduğu halde -ki, iddialar bu yönlüdür- DBGP'ye gelmeyen örgütlerin birlikten ısrarla kaçmalarının ideolojik değil psikolojik bir sorun olduğu açığa çıkacağı için, bu birliğin bir de böyle bir etki düzeyi olacaktır.

Son olarak eklemek istediğiniz bir şeyler varmı?

Y. ŞİMŞİR: Son olarak şunlar söylenebilir: DHP birlik tartışmalarında sürekli şu söylemi esas almıştır: "Birliği yürütürken tartışalım". Ve dikkat edilirse bu birliğin de en önemli yanı temellerini masa başlarında değil; devrimci savaşın en çetin alanında, gerilla da atılmasıdır. Bu mantıkla hareket edildiğinde devrimci eylemde yanyana yürütürken tartışmanın bizleri çok daha ileri noktalara taşıyacağı inançıyla DBGP'yi bir kez daha coşkuyla selamlıyor. Bu söyleşi için gazetenize teşekkür ediyorum ●

Devrimci kamuoyuna ve halklarımıza

Faşist rejimin Kürdistan ve Türkiye'deki topyekün saldırısını yoğunlaştırdığı bir süreçte kuruluşunu ilan eden Devrimci Güçler Platformu'nu coşkuyla selamlıyoruz.

Devrimci Birleşik Güçler Platformu, devrimin ve halklarımızın birleşik mücadele buyruğu yolunda atılmış bir adımdır. Bu adının halklarımızın özgürlük ve eşitlik mücadelesini ileriye taşıyacağına; sömürüye, zulme ve ulusal boyunduruğa karşı savaşında yeni imkanlar yaratacağına kuşku yoktur.

Kuruluşundan heyecan duyduğumuz Devrimci Birleşik Güçler Platformu'nun anti-faşist birlik ve siper yoldaşlığı alanındaki kazanımlara yenilerini ekleyeceğinden; grupçu kültürün yenilgiye uğratılmasına katkıda bulunacağından umutlu olmamak için hiçbir neden yoktur.

Emperyalizme, faşizme ve her türden gericiliğe karşı mücadeleyi yükseltmek yolunda atılmış mütevazî fakat ciddi bir adım olan Devrimci Birleşik Güçler Platformu'nun çağrılarını yaymak, kuracağı siperlerde, zaptedeceği alanlarda dövüşmek, özgürlük, adalet ve halklara eşitlik isteyen her işçinin, köylünün, emekçinin, aydının, gencin ve kadının görevidir. Bu platformu paylaşmak ve büyütme her devrimci parti ve örgütün sorumluluğudur.

Biz Sağmalcılar zindanındaki TKP(ML), PKK, MLKP, TKP/ML, TDP ve DHP'davalardan tutsaklar, Devrimci Birleşik Güçler Platformu'nun "komiteleşme" çağrısını Devrimci Birleşik Güçler Sağmalcılar Komitesi'ni kurarak yanıtıyoruz.

Devrimci Birleşik Güçler Platformu'nu kavgada büyütelim!

**Yaşasın devrimci dayanışma!
Yaşasın siper yoldaşlığı!**

M. ALİ ÇAKIROĞLU

EMRE BİLGİN

NURGÜZEL YAŞAR

ELMAS DEMİR

SINAN DEMİRBAŞ

TEMMUZ AYI ŞEHİTLERİ

Emre Bilgin, Ramazan Ceviz, Nurgüzel Yaşar, Hasan Demir 19 Temmuz 1992 tarihinde İstanbul Küçükyaşı'da çatışmada, Hasan Gülünay 19 Temmuz 1992 tarihinde İstanbul'da işyerine giderken kaçınıldı ve kaybedildi, Mehmet Ali Çakiroğlu 13 Temmuz 1993 tarihinde İstanbul'da bomba yapımı sırasında Adil Doğan, Sevim Ertekin 20 Temmuz 1994 tarihinde Dersim'de çatışmada, Sinan Demirbaş 23 Temmuz 1995 tarihinde Elazığ'da işkencede, Gültekin Candan, Elmas Demir 4 Temmuz 1996 tarihinde Dersim'de çatışmada, şehit düşerek ölümsüzleştiler.

Ayrıca 2 Temmuz 1993 tarihinde faşist devlet destekli gerici faşistler tarafından Sivas'ta Madımak Otelinde yakılan 35 canımızı, katledilmelerinin 6. yılında saygıyla anıyoruz.

HASAN GÜLÜNAY

Közdük ocaklarda, tarlalarda ekin
İşliklerde kahr ve öfke
Yekindik kan, ter içinde
Uzatıp ellerimizi harlı yalımlara
Yangınlar taşıdık tanevinden
Ve sabahı tutuşturup gecenin eteklerinde
Ergen ölümler devşirdik

TURNALAR
UÇURDUK

Dağ doruklarından
Hepsi delikanlı ve genç kız idiler
Öptük koldak ekranların gözbebeklerinden
Biriken kavgayı turnalarla uçurduk tay dağına
Turnalar uçurduk can tenden azat

E. Ali Yağan

ADİL DOĞAN

HASAN DEMİR

SEVİM ERTEKİN

RAMAZAN CEVİZ

15 GÜNLÜK SİYASİ GAZETE

Halkın Günlüğü

ALTINÇAĞ YAYINCILIK
Basım Sanayi Limited Şirketi

- Sahibi ve Yazışları: Müdürü: Zeynel ENGİN
- Genel Yayın Yönetmeni: İsmet BÜYÜKYAĞCI
- Yönetim Yeri: Binbirdirek Mah. Piyerloti Cd.
Ordu Apt. No: 41/6, D: 8 Çemberlitaş/İstanbul
- Tel: (0212) 537 15 12-518 89 49 Fax: 638 17 59
- Dergi: Altınçağ Yayıncılık ■ Baskı: SERİ ER

BÜROLAR

- KARTAL: Cumhuriyet Cad. Yüzüoğlu İşhanı K: 3 No: 8 Kartal/İST. Tel: (0216) 353 38 12
- ÜMRANİYE: Eski Arkara Yolu Tuzunlar İşhanı No: 43 Kat: 4 Sarıgazi/İST.
- ADANA: Cemal Cansel Cad. Özgür İşhanı K: 5, No: 26 ADANA. Tel: (0321) 361 29 37
- İZMİR: 853. Sok. Bilen İşhanı No: 27 Kat: 6/610 KONAK/İZMİR. Tel: (0332) 484 44 43
- KAYSERİ: Sivas Cad. Stad İşhanı K: 6 No: 605 Tel: (0332) 222 52 10
- ATİNA: STAVROMICHALLI 78 106 80 ATHENS GREECE. Tel: (0030) 1 462 36 62
- YD TEMSİLCİLİĞİ: KYOTO STR. 19 50670 KAHY/DEUTSCHLAND

Exilen milyonların öfke yumruğunu partili bilinç, yoldaş sıcaklığı ve
güvenle kaldıranların zifiri karanlıkları, kırmızı şafaklarla
utuşturma cüreti yolumuzdur!

